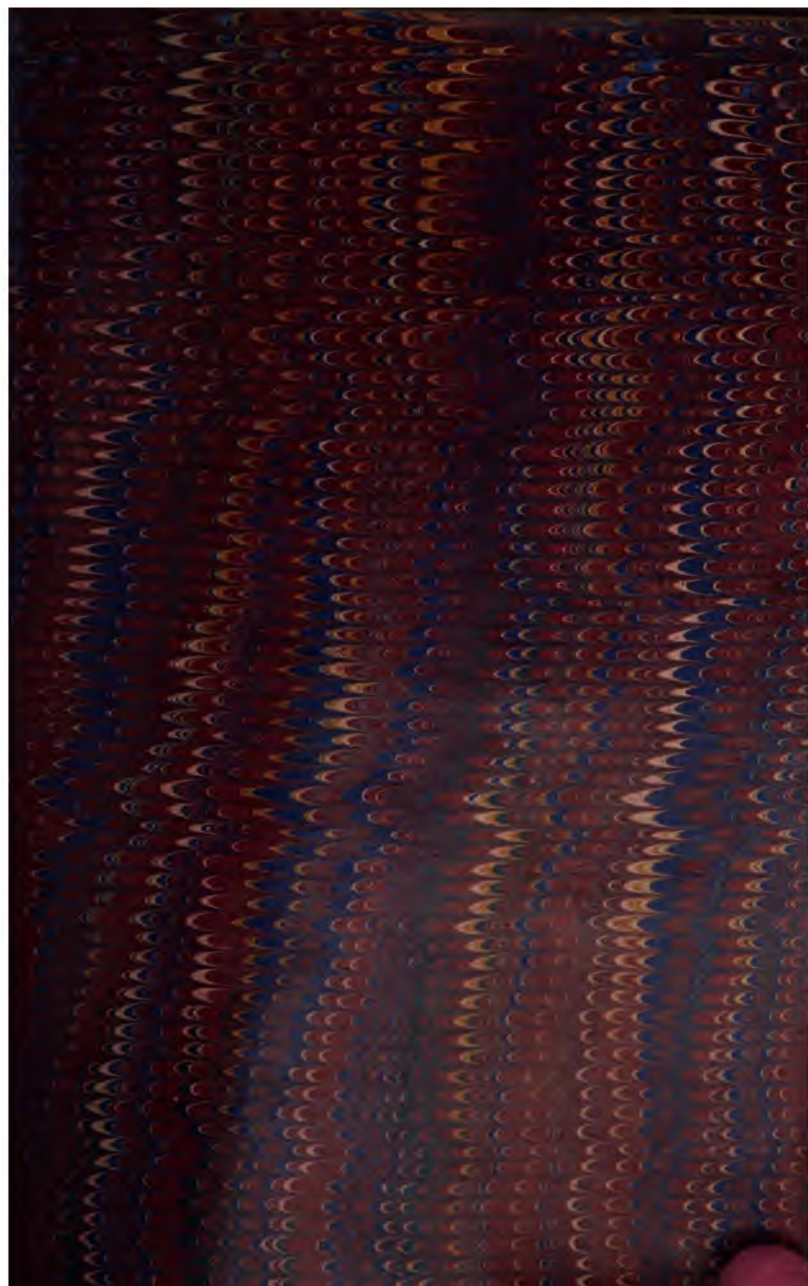
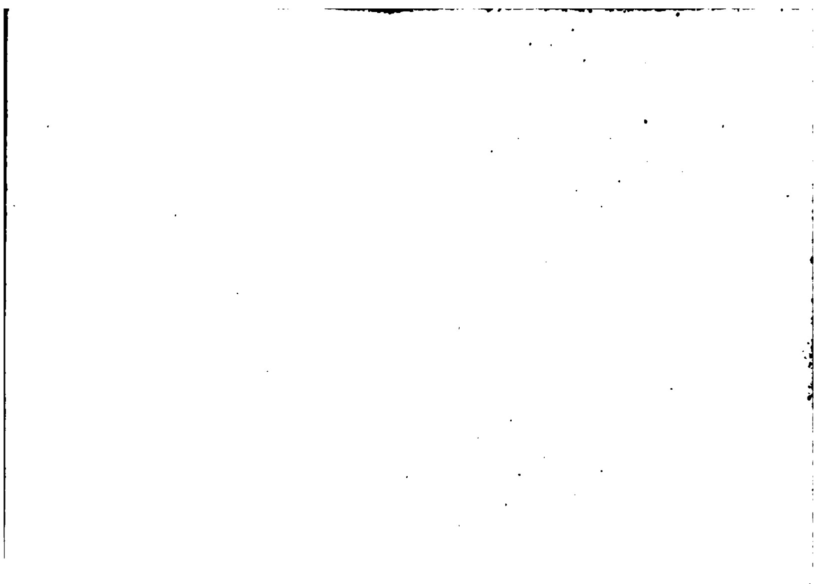



DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institution.





J. L. Heibergs

Samlede Skrifter.

Poetiske Skrifter,

Ottende Bind.

Johan Ludvig Heibergs

Poetiske Skrifter.

Ottende Bind.

Blandede Digte. Første Afdeling.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1862.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Side

II.

III.

Blandede Digte.

Første Afdeling.

1. Den hellige Anders. Legende. Athene, Januar 1815. A. B. C.

2. Amor hos Bacchus. Athene, December 1815. A. B. C.

3. Til Jens Baggesen. Trykt første Gang med Overskrift: Den sidste Prøve. Til Jens Baggesen. (I Anledning af hans Gaade: Det evige Sindbillede, samt hans Ode til Sommerfuglene.) Baggesen, Danfana 1816, S. 67 ff. A. B. C.

4. Konning Svegders Reise. Efter Geijer. Trykt i Thieles Rosenblade 1818. A. B. C.

5. Døgnet. Efter Ovidius. A. B. Tildels i C.

6. Elskovselegier. Efter Ovidius. Amor Usurpator, først trykt i Athene, Mai 1816. Iøvrigt A. B. C.

7. Groas Trylleqvad. Tilskuerne 1823. 2. Nr. 68—69. B. C.

8. Livet og Døden. Helliget Mindet af Frantz Gotthard Howitz. Nyt Aftenblad 1826, Nr. 16. B. C.

9. Kunstreisen. E. Eventyr. Nyt Aftenblad 1826, Nr. 9. B.

10. Sangfuglene. En Fabel. Flyvende Post 1827, Nr. 20. B. C.

11. Tjenstagtighed. En Fabel. Trykt i Valkyrien 1832, I, S. 190—192. B. C.

12. De mailandske Roser. Et Eventyr. 1832. Trykt i Nornen 1833, S. 115. B. C.

13. Aarets Drama. Flyvende Posts Interimsblade, Nr. 1. 1834. B. C.

14. Maanen. Flyvende Posts Interimsblade, Nr. 7. 1834. B. C.

Den hellige Anders.

Legende.

Naar Vandringsmanden mellem Mark og Enge
    Ad Landeveien gjennem Sjælland gaaer,
    Da seer han, naar til Slagelse han naaer,
    En lille Høi paa blomsterklædte Vænge.
Et Kors af Træ har staaet paa Høien længe:
    Endnu idag paa samme Sted det staaer.
    Dets Hellighed, saa godt, som jeg formaaer,
    Jeg eder tolke vil ved Harpens Strænge.
Af Troens Kraft besjælet, jeg forsøger
    Enfoldeligen at fortælle her,
    Hvad jeg har læst derom i gamle Bøger.
Saa laaner mig da villig eders Øre!
    Forsamler jer ved disse høie Træer,
    Og lader Sangen eders Hjerter røre!

Der var engang i længst forsvundne Dage
I Slagelse en Præst, som Anders hed.
I Dyd og Fromhed ei han havde Mage,
Han forestod Sanct Petri Menighed.
Ham længtes til Jerusalem at drage,
Og knæle ved sin Frelsers Gravhøi ned,
Thi drog han bort fra Herthas grønne Skove,
Selv tolvte Mand, hen over mørken Vove.

Den lette Snekke skjød sig hurtigt frem,
De seiled dagligen et mægtigt Stykke,
Og naaede snarlig til Jerusalem,
Og takked Gud for deres gode Lykke,
Til Christi Grav de strax begave dem,
At løses fra de Synder, som dem trykke.
Med fromme Taarer Frelseren de bade,
At Synderne han vilde dem forlade.

Da nu Husvalelse og Trøst de finge,
  Gik de fra Graven, og forlode den.
  Til verdslig Dont de Pillegrimme ginge,
  Men Anders vendte dagligen igjen.
  Hvergang som Klokkerne til Messe ringe,
  Saa vandrer han til Jesus-Graven hen.
  De Andre tabe sig i jordisk Handel,
  Han tænker blot paa Jesu Christi Vandel.

Sær da Skærtorsdag og Langfredag kom,
  Da kunde han sig ei fra Graven skille.
  Da mon han Jesu Lidelser og Dom
  Med fromme Taarer sig for Øie stille:
  Gethsemane med Petrus, Judas, som
  Forraadte ham; hvordan han bar saa stille
  Det bittre Kors, den tunge Martyrkrone,
  Hvorved han maatte Gud med os forsone.

Den næste Dag forsvandt, og Solen stod
  Nu Paaskemorgen over Havets Flade.
  Da kom de Andre: Vinden er os god,
  Nu maae vi strax Jerusalem forlade!
  Saa raabte de med Munterhed og Mod,
  Og Anders om at skynde sig de bade.
  Vel, svared Anders, jeg vil ikke dvæle,
  Dog lad os først engang ved Graven knæle.

Nei, raabte de, det blive vil for silde;
En Time fast har Solen været oppe;
Nu kan vi ei med Knælen Tiden spilde. —
Saa vandrer da iforveien til Joppe,
Var Anders Ord, om ei I bede ville.
Jeg ventes under hine Palmetoppe,
Hvor efter Torsdags- og Langfredags-Sorgen
Jeg Glæden nyde vil paa Paaskemorgen.

Saa talt, han vandrede til Graven hen;
Der var en Sværm af fromme Mænd tilstede;
Den kjendte Anders, og han kjendte den,
Thi deelte han med den sit Hjertes Glæde.
Han talte for den om Opstandelsen,
Og læste Messer og af Fryd mon græde.
Da sagde han Farvel, og gik til Joppe,
Men Solen høit paa Himmelen var oppe.

Da did han kom paa lysen Formiddag,
Ak see! da var det danske Skib jo borte!
De haarde Hjerter, som en verdslig Sag
Saa tidlig havde først fra Jorsals Porte,
Forlode ham. Han saae det røde Flag
At vugges fjernt paa Bølgerne de sorte.
Alene stod han og forladt tilbage,
Betroede Vindene sin bittre Klage.

Ei kunde han sin dybe Sorg fordølge,
  Hans Taarer runde ned i salten Sø.
  Ak, sukked han, jeg eder ei skal følge
  Tilbage til min elskte Fædreø,
  Ei skue meer den danske Skov og Bølge!
  O hulde Frelser, lad mig heller døe!
  Lad blidt mig slumre hen i dine Arme! —
  Saa bad han høit med Taarer og med Varme.

Men Vinden spotter ad den Armes Klage,
  Og fører Skibet bort alt meer og meer.
  Fuldendt er snart den saligste blandt Dage,
  Thi Solen alt fra Vesterhimlen leer.
  Veemodig Anders, vandrende tilbage,
  Mod Staden gaaer, da pludselig han seer,
  Mens Noget rasler ved hans høire Side,
  En venlig Herre paa et Æsel ride.

Hans Kjortel simpel var, men lys og reen,
  Hans Miner saare venlige og milde,
  Og i sin Haand han holdt en Palmegreen,
  Og sagde: Kjære Ven, det bliver silde,
  Og jeg kan mærke, du har trætte Been,
  Du kunde snart i Skoven dig forvilde.
  Kom, sæt dig op, om du med mig vil være;
  Det samme Dyr os begge To kan bære.

Forundret stirred Anders længe frem,
Og sagde: Siig, hvorhen vil du da ride? —
Min Ven, jeg rider til Jerusalem,
Gjensvarte han. Da ved den Herres Side
Sig Anders satte. Æslet gik med dem
Ad Veien hen. Den Herre saae saa blide
Paa Anders, at han glemte fast sin Kummer,
Og i hans Arme fandt en rolig Slummer.

Men da om føie Tid han vaagned op,
Da laae han paa en Høi i grønne Dale;
Sig friske Blomster hvælved om hans Krop,
Udsprungne nys paa Markerne de svale.
Han øined Bøgeskovens lyse Top;
Hist monne Lærken slaae, her Gjøgen gale:
De travle Bier sig omkring ham svinge,
Han hører fjernt en Aftenklokke ringe.

Han reiste sig, men maatte atter segne
Tilbage, studsende, jo meer han saae.
Thi velbekjendt ham syntes allevegne
Hver Gjenstand, som hans Øiekast faldt paa,
Hvorhen han stirred i de skjønne Egne.
Paa Marken monne trende Hyrder gaae:
De kom og talte til ham. Da først ganske
Forbaustes han; thi deres Ord var danske.

Han blev saa underlig, han troer ei hvad
Hans Øren høre, hvad hans Øine skue.
Han reiser sig, han seer forskrækket, glad
En velkjendt By i Aftensolens Lue.
O store Gud! Det er hans Fødestad!
See Spiret af Sanct Peder og vor Frue,
Hans eget og de andre Præsters Sogne!
Han ikke kan af sin Forundring vaagne.

Han hører end den samme Klokkeklang,
Det er Sanct Petri Taarn, hvis Klokker ringe,
Og samle Sognets Folk til Aftensang.
De kjendte Toner i hans Øre klinge,
Han kan ei længer standse nu sin Gang;
Til Byen iler han paa Andagts Vinge,
Og følger Veien med de mange andre
Andægtige, som hen til Kirken vandre.

Forundret see paa ham de fromme Sjæle,
Og Alle kjende deres Præst igjen.
De Gamle bukke sig, de Unge knæle,
Og raabe lydt: Velkommen hjem igjen! —
Han tale vil, men Glædestaarer qvæle
Hans Stemme. Taus igjennem Sværmen hen
Til Kirken gaaer han. Hele Mængden følger
Med Ilen, lig et Havs oprørte Bølger.

Og Prækestolen Ingen at bestige
Sig vover, siden Anders nu kom hjem,
Og alle Folk med Længsel uden Lige
Forlange høit, at Anders skal staae frem,
Og at han atter nu Guds Ord skal sige.
Han kan ei dvæle, han maa lyde dem:
Han træder frem. I en begeistret Tale
Han monne fyrigen sin Andagt male.

Paa samme Dag han i Jerusalem
Holdt Messen, og kom til sit Sogn tilbage
I Slagels og holdt Aftensang med dem. —
Først efter flere Maaneder og Dage
De andre Elleve kom atter hjem,
Da først de havde udstaaet mangen Plage
Af Storm og Uveir, før den vrede Vove
Dem vilde bringe hjem til Sjællands Skove.

Men da de skued her den fromme Mand,
Som i Jerusalem endnu de troede,
Især da man fortalte dem, at han,
Paa samme Dag, som de ham grumt forlode,
Var kommen hjem fra Joppes fjerne Strand,
Da bleve de heel underlig tilmode.
Da gik af det Mirakel Ord og Rygte,
Og tusind Fromme Helgenen besøgte.

Og Gud forundte ham at leve længe,
Og gav ham Helgenkraft heel meget rar,
Paa Solskin kunde han sin Handske hænge;
Et nattegammelt Føl ham baaret har,
Hvorpaa han indred Byens Mark og Enge
Til stor Forundring for Kong Valdemar,
Med meget Meer, som min uvante Tunge
Ei værdig er at nævne eller sjunge.

Tilsidst han flygted til den dunkle Skov,
Og boede der i Klostrets stille Bolig,
Indtil han bort fra Verdens Tummel sov
Hen i en salig Slummer, mild og rolig.
Endnu man kalder Slottet Andersskov,
Til Minde om den fromme Anders Bolig.
I Slagelse, sin Fødeby, med Iver
Som Helgen og Patron han dyrket bliver.

Sanct Anders hviler nu i Dødningskriin
I Petri Kirke. Men den Høi, hvorpaa
Han vaagned trøstet op af Søvnen sin,
End kaldes Hvilehøi. Et Kors mon staae
Deroppe med en Indskrift paa Latin,
Som halv er slettet ud, men lød som saa:
Til Minde om Sanct Anders, som i Joppe
Indslumrede, men vaagnede heroppe.



Amor hos Bacchus.

Bacchus.

Tys! Hvo banker paa Døren? Hvad seer jeg? Amor sig nærmer
Hid til min Arne? O vær hilset, uventede Gjæst!

Amor.

Ikke jeg kommer som Gjæst; jeg har mig i Skoven forvildet,
Da jeg til Tartarus nys søgte den eensomme Sti.
Men da sprang der en Tiger af Busken frem, jeg den fulgte
Hid til din Hytte, som smukt dannes af Rankernes Løv;
Og jeg hørte den jublende Larm. Da traadte jeg ind her.
Led, Dionysus, mig ud, viis mig til Tartarus Vei!

Bacchus.

Lille, hvordan forstaaer jeg dig? Siig, hvad vil du hos Pluton?

Amor.

Lethes qvægende Flod søger mit brændende Blik.

Bacchus.

Kjære, hvad vil du ved den?

Amor.

Ak, jeg vil drikke dens Bølge!

Bacchus.

Siig mig, spøger du, Barn?

Amor.

Nei, jeg er tørstig og hed.

Bacchus.

Nu, saa gaa til Najaden, forlang et Bæger af Kilden.

Amor.

Nei, det rindende Vand kan ikke lædske min Tørst.
Lethes rolige Flod kan ene dæmpe min Flamme.
Før mig til Bølgen, thi stærkt trænger min Læbe dertil.

Bacchus.

Siden du vil det, velan, saa skal jeg vise dig Veien.
Men den er lang; du her hvile forinden dig ud,
Thi du er træt og mat. Kom! Sæt dig lidt under Ranken,
Mens den brusende Viin styrker din synkende Kraft.

Amor.

Giv mig Crateren!

Bacchus.

Der! — Du Arme, du ryster
paa Haanden!

Amor.

Tak! Det smagte mig godt.

Bacchus.

Drik da lidt mere
deraf! —
Iler, Mænader, her hid, og dækker Bordet i Skyggen,
Krandser Pocalen med Løv, fylder den saa til dens
Rand
Med den herligste Saft, som Druens Purpur har
ydet!
Kom, og gjør Løier, Silen! Følger, Satyrer, med
ham!
Skynd dig, du Faun, til Pan, og bed om at laane
hans Fløite,
Kom tilbage med den, blæs os et Stykke derpaa!
Alt skal forherlige Festen til Ære for Amor, thi aldrig
Før den vingede Gud har Dionysos besøgt. —
Men hvor har du din Bue? Hvor er dit Kogger?
Du pleier
Ei dig at skille ved dem, kjender jeg ellers dig ret.

Amor.

Ak, det er sandt! Jeg glemte dem før hos min Moder i Gnidus;
Paa en Cypres jeg dem hang bort, thi de tyngede mig.

Bacchus.

Drik, og vær lystig, mit Barn! Imorgen vi vandre til Lethe.
Glem den kommende Dag, glem den forgangne inat!

Amor.

Herligt qvæger mig Druen, jeg har ei drukket den forhen;
Thi Ambrosia kun nød jeg og Nectar tilforn,
Eller den smeltende Honning, naar tidt jeg fanged i Haven
Mangen surrende Bi, røvende Sækken fra den.
Men jo sødere Næring, desmeer kun voxte min Flamme.
Dog, o Bacchus, *din* Saft gyder ei Olie til.
Nei, den styrker mit Mod, og hæver Kraften som synker;
I det Fjerne jeg seer Haabet at vinke paany.
Hvor forunderligt! Før, naar i Skovens Mørke jeg lytted
Til de Toner, som Pan lokked af Rørene frem,
Blev jeg bedrøvet tilmode, jeg sukkede mere, jeg følte
Hjertet at banke, jeg græd, uden at vide, hvorfor;

Dog nu hører jeg gjerne din Faun at spille paa Syrinx,
  Munter og lystig mig er bleven den sorgfulde Klang,
See, hvor Mænaderne dandse dertil, og Satyrerne springe!
  Op! Jeg blander mig selv med i den festlige Dands.
Venter! Krandser mig først med Vedbendranker og Viinløv!
  Ordner jer! Følger mig! Nu Amor skal føre jert Chor.
Giv mig Pocalen i Haand! Jeg efter Tacten besprænger
  Jer med dens hellige Saft. Fylder den atter engang!
Rask afsted! Nu op, og nu ned! Nu cirklende Runddands!
  Evoë! Evoë! Hil Druernes mægtige Gud!

Bacchus.

Stakkels Lille! Han er ei vant til at lyde min Thyrsus;
  Hurtig den virker paa ham. See kun, hvor lystig han er!
See, hvor han dandser, og svinger sig rundt, og nipper af Bægret!
  Dog nu standser han. Træt har ham Bevægelsen gjort,
Thi han sætter sig; alt hans Øienlaage sig lukke;
  Langsomt synker han ned i det beduggede Græs.

Stille! Han sover! Nu, rører jer ei! Tys! Løfter ham sagte
Op paa Æslet! — Silen, bliv ikke vred for saa lidt!
Selv du efter kan løbe, kan holde dit Æsel i Halen,
Saa er du sikker, at ei Dyret skal rende sin Vei.
Tager nu Vedbendkrandsen af Barnets Hoved, og dypper
Den i Vinen; og vaad slynger forsigtig den om
Begge hans Tindinger og de guldguult bølgende Lokker!
Pidsker paa Æslet! Afsted! Ordner jer! følger med mig!
Hen til Gnidus vi gaae, og søge Cypressen i Lunden,
Hvor han sin Bue har hængt. Sagte vi lægge ham der
Under de skyggende Grene; derpaa vi forlade ham Alle.
Naar han da vaagner, og seer Buen at hænge paa Qvist
Med det skinnende Kogger, da vil han troe, at han drømte
Hele sit Ophold hos mig, eller han tænker maaskee,
At ved Lethe han var; men naar han Krandsen har fundet,
Siger han: „Morpheus ei bandt, eller Pluton, en slig.
Drømte jeg, hvordan blev da et virkeligt Foster af Drømmen?
Var jeg ved Lethe, da var jeg ved en Lethe, som ei

Slukker Hjerternes Brand, men lindrer Smerten, og giver
Mod til at taale paany stærkere blussende Gløb." —
Ak, hvor vilde den Arme, ifald hans Lue var slukket
Ved Forglemmelsens Flod, vaagne bedrøvet og tom!
Dog nu vil, naar Søvnen er endt, han trøste sig over,
At han gjenkjender sig selv. Hvo som har Kjærlighed følt,
Vil sin Livstid heller af haabløs Flamme fortæres,
End een eneste Dag leve med Sundhed og fri.



Til Jens Baggesen.

I Anledning af hans Gaade: Det evige Sindbillede,
samt hans Ode til Sommerfuglene.

Dengang fra Land til Land den arme Psyche
Landsflygtig vandrede, bleg som en Lilie,
Forladt af Alle, fulgt kun af sin Skygge,

Nedsteg hun, efter Venus strenge Villie,
Endog til Herskerparret for de Døde,
Fremtreen for Dronningen paa sorten Tillie,

Og bad om hendes Sminke, om den røde,
Hvormed hun sine Guddomskinder tvinger
Blandt hvide Skygger til at rosengløde.

Hun har den alt. Paa frygtsom Fod hun svinger
Sig bort fra Furiernes blege Lue,
Og Aphrodite Skjønheds-Æsken bringer.

Nu troer hun alt, sit Maal at kunne skue;
Hun neppe kan i Glæden holde Maade;
Da seer hun Sphinx paa Klippens Top at true.

Den læser hende Livets store Gaade.
  Hvo ei det evige Sindbilled vidste,
  Nedstyrted den fra Klippen uden Naade.

Den siger: „Viid, den Prøve er din sidste!
  Thi hvis mit Gaadeord du frem kan mane,
  Da skal du ikke meer din Eros miste.

Han svandt, da du med Lampen, den profane,
  Dig nærmede hans natindslørte Throne,
  Og saae, hvad kun du burde troe og ane.

Nu med et Ord du Guden kan forsone;
  Han kommer, hvis du finde kan det rette,
  Og bringer med sig Hymens Myrtekrone.

Han vil, mens han som Brud dig favner, sætte
  Den paa din gule Lok; men ubekrandset
  Dig favner Døden, hvis du feil mon gjætte!"

Med disse Ord sin Tale Sphinxen standsed,
  Og stirred stivt, med strenge, frygtelige
  Iisblikke mod hver Skjønhedspiil forskandset.

Med Skjælven stod nu den Ulykkelige
  Imellem Livets Fryd og Dødens Kummer,
  Og grundede paa hvad hun skulde sige.

Hun seer paa Sphinx, hun pønser, hun forstummer;
  Saa mange Ord i Tanken hende rinde,
  At Tanken ei den hele Mængde rummer.

„Hvad er der under dette Slør at finde?
  Er du maaskee bag de sneehvide Folder,
  Ægypternes tilslørede Gudinde? *)

En Tvivlen dog din Stilling mig forvolder:
  Hiin store Guddom kan du neppe være,
  Thi selv andægtig Hænderne du folder.

Hvad vil du mig med denne Folden lære?
  Hvorfor mig vise Fingrenes Decade?
  Er Ti et helligt Tegn i Taltegns Sphære? **)

Vil et femfoldigt Kors mig see du lade? ***)
  Thi sligt et Tegn din Andagt jo frembringer.
  Siig mig, forstod jeg Gaadebogens Blade?

Ei mindste Svar jeg af din Læbe tvinger;
  Du dækker dig med Sløret sidste Flige,
  Og lægger paa din Mund din Pegefinger.

---

*) Jö.

**) Jö, skrevet med store, latinske Bogstaver, bliver Taltegnet 10.

***) Titallet, skrevet med et romersk Tal, er allerede et enkelt Kors (X).

Mon Gaadeordet, det forunderlige,
Da ikke Taushedsbudet være skulde? *)
Du nikker, som om jo du vilde sige. **)

Dog troer jeg ei, Forborgne, Underfulde,
Dit første Nik. At blende mig du søger,
Ved Blad paa Blad ustandset op at rulle!

Jo meer jeg læser dine Gaadebøger,
Desmeer mig selv i Gaaden jeg opdager,
Og just mit Jeg min Uvished forøger ***).

Thi underligt mit Selv du til dig drager!
Mig tryller denne lette Flugt, som klinger
Melodisk, og en Psyche just behager.

Jeg seer mig selv med Sommerfuglevinger,
Hvordan fra Busk til Busk, fra Blad til Blade,
Fra Blomst til Blomst jeg svævende mig svinger.

Og, mens i Æther Vingerne sig bade,
Jeg alle tusind Blomster mig udkaarer,
Vil af en enkelt ei mig fængsle lade.

---

*) Imperativen „Ti!"
**) Det danske „Jo."
***) Det italienske Io (jeg).

Dig har vist og den lille Gud, der saarer,
  I Hjertet kjær. Maaskee hos dig han bygger,
  Nu da han spotter mig og mine Taarer?

Saa ere vi da altsaa tvende Psycher!
  Du selv har sagt for ikke længe siden,
  At, Larve nys, nu Vingepar dig smykker; *)

At længe død du laae i Chrysaliden,
  Men at din aandelige Søvn fik Ende,
  Da du med Evighed omskifted Tiden,

Vakt paa en Tvillinghøitidsdag for Tvende,
  En Kongemoder og en Kongedatter,
  Ved Musers Ni og Gratiernes Trende.

Jeg elsker, jeg beundrer og jeg skatter
  De høie Toner, hvorved Strængen bæved **)
  (Skjøndt deres fulde Sands ei ret jeg fatter),

Da nys dit Blik med Psyche=Vellyst svæved
  Om Danaider, Nympher, Seraphiner,
  Som Naalen kun fra Voxets Jordbund hæved.

---

*) „Drømmen i Kronprindsessegaden Nr. 390, Natten før den 28de October. En dansk Fortælling af Salig Baggesen. Kjøbenhavn 1815."

**) Baggesens Ode til Sommerfuglene.

Men Sommerfugleflugten du forfiner:
  Ei blot tilveirs, tilbunds du og kan stige,
  Og henter Guld fra Bjergets dybe Miner.

Du er da Jeg — dog Ikke-jeg tillige!
  Det Modsagns Ening nævner ei min Stammen.
  Dræb mig, o Sphinx! Jeg kan ei Ordet sige.

Saa talte hun, og drog Gevantet sammen,
  Indhylled sig, og sine Øine lukked,
  Og ventede paa Dødens visse Rammen.

Men Amor, som for Psyche stedse sukked,
  Og som, skjøndt vred han flygted var fra hende,
  Da for Nysigenhed hun under bukked,

Bestandig dog, ihvor hun sig mon vende,
  Med vaagent Øie fulgte, for at fjerne
  Hvert Uheld som den Elskte kunde hænde;

Som hemmelig ei efterlod at værne
  Om hendes Fod, der skjælved i de svare
  Ildprøver af hans Moders vrede Stjerne;

Som hende selv i Orcus mon forsvare,
  Blandt Rædsler, som for hendes Sjæl sig malte —
  Han hjalp nu og i denne sidste Fare.

Han paa sin Ven og Tjener, Zephyr, kaldte,
(Der fordum engang Psyche saaes at føre
Til Amors Slot), og saa han til ham talte:

„Iil, Zephyr, iil, og hvisk i hendes Øre
Det Ord, som Dødens Gaade undertvinger;
Men hvisk det saa, at Andre ei det høre!"

Knap nærmer Zephyr sig paa lette Vinger,
Før vante Blomstersprog hun flux mon kjende,
Og Ordet alt paa hendes Læber klinger.

Da raabte Sphinx: „Nu Prøven er tilende!"
Bortkastende sit Slør, det flammehvide,
Stod den Forborgne lys og klar for hende.

Men pludselig ved hendes høire Side
Stod Amor med en Krands. Hun saae ham ikke,
Før glemt var Alt hvad før hun maatte lide.

De vexled Kys og Favnetag og Blikke,
Og Hebe lod blandt de Udødelige
Udødeligheds Nectar hende drikke. —

Hvad Ordet var, jeg nævner ei saa lige,
End hvisker Zephyr det; Enhver det hører,
Kun Faa forstaaer det, Færre kan det sige.

Naar han i Skoven Løv og Blade rører,
  Og leger paa en Sø med Siv og Bølger,
  Da suse jo hans Ord i vore Ører.

Jeg tidt saa dybt i Skoven ind ham følger,
  At Pan med Skræk jeg seer blandt gamle Stammer,
  Og dog hans Mening for min Aand sig dølger.

Derfor mit Hjerte, skjøndt det mægtigt flammer,
  Saa sjelden kun i Sange sig udgyder,
  Thi hvad jeg hører, vanskelig jeg stammer.

Selv naar jeg troer at gjætte, hvad betyder
  Min Gaade, er der dog et Hvad*) tilbage,
  Som uopløst i mine Toner lyder.

Dermed, min Sphinx, maa du tiltakke tage!

---

*) Det græske τί; (hvad?)



Konning Svegders Reise.

(Efter Geijer.)

Kong Svegder sad ved Julen i sin Halle,
I Upsala ved Guders store Fest,
En skjøn og heltemæssig Mand; af alle
De stolte Kæmper syntes han dog bedst.
Paa ham saa mangt forstjaalet Blik mon falde
Af mangen Skjoldmø, som var der hans Gjæst.
Han sad paa malmbeslagne Kongesæde,
Og Hallen gjenløð høit af festlig Glæde.

Og Bragabægret monne for ham stande,
En Guddom treen usynlig for ham frem:
Ham længes efter hine gode Strande,
Den stolte Asastammes første Hjem.
Han sagde: Det er Skik i vore Lande,
At Drotten Løfter gjør, og holder dem:
Hvem Død ei skræmmer, sig til Leding samle!
Jeg gaaer at søge Odin op, den gamle.

De Kæmper tolv fra deres Sæder sprang,
De regne deres Slægt fra Gudestammen.
Af Vaabenbrag den mørke Hvælving klang,
Forstummet er den glade Leg og Gammen.
Men neppe Vaarens første Lærker sang,
Før Drotten bortdrog med de Tolv tilsammen.
De væne Møer stod og saae ved Stranden,
Hvor Seilene fløi bort mod Himmelranden.

Han foer saa snelt paa Østersaltets Bølger,
Og lagde Flaaden i en stille Vig.
Alt Vei og Sti sig for hans Øie dølger,
Han gaaer i vilden Skov i Gardarig,
Bestandig fremad, Kæmpeskaren følger, —
En selsom Færd, paa mangt et Under rig.
Han over Mark og Hede fremad stiger
Mod Solens Hjem og Odins gamle Riger.

Tilsidst han om et Aar engang mon lande
Ved Flodens Grændseskjel ved Tyrkjaland.
Han stod ved Tanais paa høie Strande,
Mens Aftenrøden loe fra Vestens Rand.
Hans Kæmper tændte Ild, og ved dens Brande
Sin Nadver selv beredte sig hver Mand.
Men Drotten eensom gaaer i Aftenstunden
Blandt Træer og Roser længer ind i Lunden.

Han saae, han nærmed sig til Guders Rige,
Saa selsom og saa skjøn var Mark og Vang.
Fra Skoven Toner klang, forunderlige;
Fra Flodens Bølger steg en mægtig Sang;
Fra Jorden dunkle Skygger sagte stige,
Og svæve rundt om Drotten paa hans Gang;
I Græssets Dug staae sølvblaae, klare Ringe,
Hvor Alfer sig i Nattens Taushed svinge.

Han gaaer, han gaaer. Dybt ind hans Vei sig trænger
I Klippebrud; tilsidst han monne naae
En Fjeldmuurs Fod, og kan ei komme længer.
En gammel Dverg der sidder sølvergraa;
Til Fødderne det tykke Skjæg ham hænger,
Det ligner Riimfrost, Maanen skinner paa.
Han synger lifligen ved Kildevældet:
Kom, Svegder, Svegder! Odin er i Fjeldet.

Tilbage Drotten vil — omsonst han viger;
En Trolddom ham igjen til Stedet tvinger.
Han raabe vil — forgjæves kun han skriger;
Han truer — Dvergen op fra Pladsen springer.
Og fuldere bestandig Sangen stiger,
Det allevegne ham imøde klinger,
Det toner tusindfoldigt under Vældet:
Kom, Svegder, Svegder! Odin er i Fjeldet.

Da aabned sig Granitens Væg, den kolde,
Og Svegder saae derind — men hvad han saae,
Kan intet menneskeligt Blik udholde,
Det vil forgjæves Mennesket forstaae.
Ei længer kan han sig tilbageholde,
I Fjeldet ind han dristig monne gaae —
Det luktes — og hvis Sagas Røst er trolig,
Da sidder Kongen end i Klippens Bolig.



Døgnet.

Efter Ovidius.

1.

Morgen.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 13.)

Alt forlader hun nu sin aldrende Ægtemands Leie,
Hun, som paa riimfrosne Vogn kjører den gulds-gule Dag.
Tøv, Aurora, dog lidt! Gid da til memnoniske Gravfest
Aarlig Fuglene maae samles i blodige Kamp!
O jeg hviler saa blødt, omslyngt af min Elskedes Arme!
Aldrig saa fast som idag klynged hun sig til min Barm!
Nu just Søvnen er sød; derude Luften er fugtig;
Lydt med dirrende Næb synger den vækkede Fugl.
Skynd dig ei saa, for tidlig for Mænd, for tidlig for Qvinder!
Stram med din Purpurhaand Tømmen, beperlet af Dug!
Skipperen skuer ei meer, ved dit Komme, de levende Stjerner;
Vildsom vanker han om nu paa det bundløse Hav.

Vandreren reise sig maa, skjøndt træt, naar han mærker
din Ankomst,
Og Soldaten igjen gribe til Glavind og Skjold.
Du er den Første, der seer den spadebethngede Land-
mand,
Den, som Oxnene først kalder til Aaget igjen.
Børnene Søvnen du røver, til Skolen tidlig dem
driver,
Hvor den bævende Haand mærkes af straffende Riis.
Skyldneren sender du hen til den lovkyndige Herre,
Og et eneste Ord bringer ham største Fortræd.
Ilde du kommer tilpas for Advocat og for Taler,
Begge maae reise sig op, ile paany til Proces.
Qvinderne kunde dog lidt for Arbeid skaanes, men
aarle
Vækkes den flittige Haand, kaldes til Rok og til
Teen.
Alting taale jeg kan, men at Qvinderne tidligen opstaae,
Siig, hvo taalte vel det, uden af Qvinder forladt?
O! hvor ønskte jeg tidt, at Natten gjorde dig Mod-
stand,
At ei Stjernernes Hær flygtede bort fra dit Syn!
O! hvor ønskte jeg tidt, at Stormen knak dine Axler,
Og indhyllet i Dunst, snubled din Hest, og foer
vild!
Avindsyge, saa stands! Fordi sortfarvet din Søn var,
Bør hans Moder derfor og have Hjertet saa sort?

Gid med Tithonus engang jeg et Ord om dig kunde tale!
  Thi saa skjændige Ting aldrig i Himlen var hørt.
Ham du ikke kan lide, fordi han er gammel og vranten,
  Derfor skynder du dig, gaaer til din kjedsomme Vogn.
Men óm du laae, hvad heller du gad, i Cephalus' Arme,
  Sagde du: Stands, o Nat, Hestenes hurtige Løb!
Skal min Kjærlighed plages, fordi din Ægtemand graaner?
  Har jeg raadet dig, at tage den Gamle til Mand?
See, hvor salig en Søvn har Luna sin elskede Yngling
  Skjænket! og sagtens er hun lige saa deilig som du.
Ja, selv Gudernes Fader, for ei at see dig for ofte,
  Har to Nætter til een gjort, og fordobblet sin Lyst. —
Saadan skjændte jeg lydt; hun hørte det godt, thi hun rødmed,
  Dog til Intet det hjalp, Dagen kom ligesaa snart.

2.

Middag.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 5.)

Luften var brændende hed, og Middagens Time var kommen,
Hen paa Leiet jeg træt slængte min mødige Krop.
Halvt var Vinduet lukt, og halvt var det aabent for Dagen;
Slig en Lysning omtrent giver den løvfulde Skov,
Og Tusmørket i Qveld, naar Phøbus er flygtet fra Himlen,
Eller naar Natten er gaaet, Dagen dog dvæler endnu.
Sligt et dæmrende Lys er skabt for undseelige Piger;
Der den blussende Frygt søger og finder et Skjul.
See, Corinna da kom, i en løs og flagrende Kjole,
Tvedeelt, bølgende Haar faldt om en Liliehals.
Saadan Semiramis selv besteg det natlige Leie,
Saadan Lais, der har elsket mangfoldige Mænd.

Kjolen jeg afrev først, skjøndt ei den skjulte mig Meget;
Dog om Kjolen vi stred, længe paa Kjolen hun holdt.
Og da saadan hun stred, som om hun ønsked at tabe,
Tabte hun, just ei vred over den mistede Seir.
Men da hun stod for mit Blik, de skjulende Klæder berøvet,
Ei en eneste Feil saaes paa den hele Gestalt.
Hvilken Skulder jeg saae! O hvilken Arm jeg berørte!
Brysternes Form var tilpas just for en trykkende Haand.
Midien var næsten som snørt. Derunder den herligste Flade
Strakte sig. Siden, hvor skjøn! Hoften, hvor fyldig og bred!
Hvi det Enkelte nævne? thi skjønt var Alt hvad jeg skued,
Og den Nøgne jeg tog tæt i min brændende Favn.
Resten begriber Enhver. Udmattede hviilte vi Begge.
Gid der ofte mig blev saadan en Middag tildeel!

3.

Aften.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 4.)

Vi og din Mand skal idag i samme Selskab forsamles;
Gid det var sidste Gang, Manden sig satte tilbords!
Altsaa skal jeg, som Fremmed og Gjæst, kun skue den Elskte?
Og en Anden der er, ak! som berøre dig tør.
Tæt ved en Andens Barm, skal du ved din Nærhed den varme?
Og han, om han faaer Lyst, slynge sin Arm om din Hals?
Lad det ei undre dig meer, at den deilige Hippodamia
Egged Centaurer til Kamp, nylig beruste med Viin!
Ei er Skoven mit Hjem, ei en Hest mit Legemes Halvdeel,
Men knap troer jeg, min Haand holder sig fra dig i Ro.
Lær dog nu, hvad at gjøre du har, og ikke betroe du
Eurus min Lærdom, og ei Sydens den lunknede Vind:

Kom, forinden din Mand. Jeg tilstaaer, selv om du kommer,
Troer jeg, Intet kan skee. Ikke desmindre, dog kom!
Naar han har sat sig tilbords, da følg beskeden og ærbar,
Sæt dig hos ham, men rør hemmelig dog ved min Fod.
See paa mig, paa mit Hoveds Nik og min talende Mine,
Læs mine lønlige Tegn, læs og besvar dem igjen.
Ord i mit Blik du skal læse, som, Stemme berøvede, tale,
Ord paa Fingrene, Ord selv i den Viin som er spildt.
Rinder i Tankerne dig hvad tidt vor Elskov tillod os,
Med een Finger berør sagte din rødmende Kind.
Gjør jeg Noget, som ei du kan lide, du støtte dit Hoved
Til dit Haandled, og ned hænge fra Øret din Haand.
Men behager dig hvad jeg gjør og siger, o Elskte,
See paa din Finger, og drei Ringen ustandset omkring.
Hold paa Bordet din Haand, saadan som Bedende pleie,
Naar du medrette din Mand ønsker al mulig Fortræd.
Skjænker han Viin til dig, saa bed ham selv den at drikke,
Du paa Tjeneren kald, og hvad du ønsker forlang.

Giver du Bægret tilbage, da skal jeg hurtig det gribe,
Og paa det Sted, hvor du drak, drikke med kyssende Mund.
Byder han dig maaskee af en Ret, hvorpaa han har smagt først,
Lad det Fad gaae forbi, som af hans Mund er berørt.
Og ham ikke tillad, om din Hals at Armene slynge;
Ei til hans haarde Barm læne du Hovedet op.
Lad ei heller dit blødt modstræbende Bryst af hans Hænder
Trykkes; men fremfor Alt ikke du taale hans Kys.
Viid, at kysser du ham, da blier jeg en aabenbar Elsker,
Raaber: „Kysset er mit!" slynger min Arm om dit Liv.
Dog, hvad jeg seer, bevogte jeg kan, men hvad Klæderne skjule,
Det vil holde min Frygt vaagen, fordi den er blind.
Sæt ei Knæ mod hans Knæ; om hans Been dit Been du ei slynge;
Ei paa hans haarde Fod sætte du din, som er spæd.
Alt befrygter jeg, ak! thi Alt jeg selv mig har tilladt,
Eget Exempel mig nu piner med straffende Frygt.
Gjør ei Sligt; men paa det jeg ikke skal troe, at du gjør det,
Lad medvidende Slør ikke bedække dit Skjød.

Nød din Mand til at drikke, dog ei med Kys du
ham nøde!
Tidt halvtømte Pocal hemmelig skjænke du fuld.
Ligger han først halvdød, bedøvet af Søvnen og Vinen,
Tid og Leilighed da nærmere giver os Raad.
Naar du reiser dig op for at gaae, og naar Alle sig
reise,
Pas da vel, at du gaaer midt i den vandrende Flok.
Der du finde mig skal, der skal jeg finde dig, Elskte!
Der, saa tæt som du kan, op du dig trykke til mig!
Vee mig Arme! Mit Raad kun gjælder for flygtige
Timer!
Natten kommer, og jeg er fra min Elskede skilt.
Inde dig lukker din Mand. I Taarer qvalt, jeg dig
følger,
Ak! saa langt, som jeg kan, lige til Dørene hen.
Nu vist kysser han dig! Snart ei ved Kysse det bliver!
Hvad jeg lønlig har faaet, giver du, tvungen, til ham!
O! men tvungen det giv, og lad ham mærke din Ulyst!
Døe hver smigrende Lyd! Venus tilmaale jer knapt!
Hvis mit Ønske har Kraft, da vorder hans Glæde kun
ringe;
Men idetmindste jeg veed, ingen det bliver for dig.
Dog, hvad ogsaa der skeer, hvad Lykke saa Natten
ham bringer,
Nægt imorgen bestemt, at han den ringeste nød!

4.

Nat.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 8.)

Du, Dørvogter, som er (o Skjændsel!) bunden med Lænker,
Lad, om Hængselen først, aabnes den lukkede Dør!
Ringe kun er min Bøn: du ganske lidet den aabne,
Og fra Siden jeg ind smutter ad Døren paaklem.
Amors Tjeneste har til Sligt udmagret mit Legem,
Har formindsket min Vægt, let og behændig mig gjort.
Han mig lærer at gaae ubemærkt gjennem vogtende Poster,
Leder min Fod, at den ei støder paa hindrende Skjær.
Eengang frygtede jeg Indbildningens Væsner og Natten,
Og mig undred, at En voved i Mørket at gaae.
Men da loe, saa jeg hørte det klart, med sin Moder Cupido:
„Du skal ogsaa faae Mod!" lød hans forhaanende Røst.

Ord han holdt: jeg forelskede mig, nu frygter jeg ikke
Natlige Gjenfærd, ei Røverens væbnede Haand.
Kun din Nølen befrygter jeg nu, dig ene jeg trygler;
Du besidder det Lyn, som du kan dræbe mig med.
Kom og see (for at see det, min Ven, du Laasen maa aabne)
See, hvor Døren er (ak!) vædet af strømmende Graad!
Husk, da du skjælvende stod, med blottet Ryg, for at pidskes,
Da din Frue jeg bad for dig, og skaanet du blev!
Altsaa den samme Gunst, som for dig var hjelpsom i Nøden,
Den (o skjændige Løn!) hjelper nu ikke mig selv?
Nu du Leilighed har til Gjengjæld, som du har ønsket!
Natten og Timerne flye; skynd dig at lukke mig ind!
Skynd dig! og maatte du snart til Løn af Lænkerne løses,
At ei stedse du maa trællende spise dit Brød!
Ak! du hører jo ei, jernhaarde Vogter, min Beden!
Fast, i Planker af Eg, staaer den urørlige Dør.
Lad den beleirede Stad i lukkede Porte kun søge
Værn, men i Fredens Skjød hvo har for Vaaben vel Frygt?
Siig, hvad gjør du ved Fienden, naar Elskeren ude du lukker?
Natten og Timerne flye; skynd dig at lukke mig ind!

Ikke kommer jeg, fulgt af Soldater og myrdende Vaaben:
Ene var jeg, hvis ei Amor, den grumme, var med.
Ham jeg bliver ei qvit, om nok saa gjerne jeg vil det,
Lettere, troer jeg fast, skiller jeg mig fra mig selv.
Altsaa, Amor er med, og lidt Dunst i mit Hoved af Vinen,
Og min Krands, der nu faldt ned af min fugtige Lok.
Frygter du Vaaben som dem? Hvo gik ei gjerne mod slige?
Natten og Timerne flye; skynd dig at lukke mig ind!
Nøler du? Eller mon Søvnen, der flyer den Elskendes Øie,
Har til Vinden mit Ord sendt, dine Øren forbi?
Men dog husker jeg, før, naar tidt til din Frue jeg stjal mig,
Midnattens Stjerners og din Vaagenhed stedse jeg saae.
Ja, hvem veed, nu hviler maaskee ved din Side din Elskte?
Ak! hvor meget er din Skjæbne fortrinlig for min!
Glad din Lænke jeg bær', naar Sligt med Lænken maa følge.
Natten og Timerne flye; skynd dig at lukke mig ind! —

Hørte jeg ret? Har Døren sig vendt med Brag om
sin Hængsel?
Gav den aabnede Laas nylig et knarkende Tegn?
Feil har jeg hørt; den stormende Vind mod Døren
kun stødte:
Vee mig Arme! Hvor langt iilte med Luften mit
Haab!
Boreas! husker du end, da du ranede Orithyia,
O saa kom, og med Storm knuus denne Dør,
som er døv!
Dog jeg lettere selv med stormende Hænder mig baner
Vei, med Ild og med Sværd, ind i det grusomme
Huus!
Nat og Elskov og Viin til Alt formaae mig at bringe,
Natten er fri for Skam, Bacchus og Amor for
Frygt;
Alt omkring mig er taust; besprængte med Perler af
Duggen,
Natten og Timerne flye; skynd dig at lukke mig
ind! —
Alt nu har jeg forsøgt, og hverken med Bøn eller
Trudsel
Har jeg rørt dig, o du, døvere selv end din Dør!
Ei du fortjener det Held at bevogte den Skjønnestes
Tærskel:
Værdig til Pidsken du var, værdig til Fængselets
Straf.

Lucifer spænder nu alt for sin Vogn, den beklædte med Riimfrost,
  Hanen til Dagværk alt kalder en trællende Flok.
Du, min Krands! jeg river dig ned af bedrøvede Lokker!
  Lig den udslagne Nat her ved den grusomme Dør!
Naar da, i Dagningen vakt, henslængt den Elskede seer dig,
  Siig, hvor ilde vi har Tiden, den kostbare, brugt.
Sov nu, Elskede, sødt, og føl idrømme min Elskov!
  Nedrige Nøler, som lod Elskeren ude, farvel!
Og I grusomme Stolper! du aldrig bøiede Tærskel!
  Du medtrællende Dørs skjændige Bjælke, farvel!



Elskovselegier

efter Ovidius.

Amor Usurpator.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 1.)

Nys jeg stemte min Stræng til Vaaben og blodige Krige;
Kun det heroiske Stof passed til Versenes Form,
Thi det første og andet var eens; da smiilte Cupido,
Og fra det underste Vers stjal han behændig en Fod.
Hvo gav dig, uregjerlige Dreng, den Magt over Digte?
Muserne kun, ei dig høre vi Sangere til.
Hvad? om Venus engang tog Vaabnene bort fra Minerva?
Eller Minerva maaskee Faklen, den brændende, svang?
Hvo gad Ceres vel see paa Jagt i Skov og paa Bjergetop,
Og den jagende Mø kjøre den langsomme Plov?
Hvo har vel Lyst til at see den guldguult lokkede Phøbus
Kaste med Spyd, og Mars slaae den aoniske Luth?

Dreng, din Magt er jo stor, du har meer end Nok
at beherske!
Siig, Begjærlige, hvi tragter du end efter Meer?
Troer du da, Alt er dit? Er Helicon ogsaa dit Rige?
Nu ei Phøbus engang Lyren besidder i Ro.
Knap sig hæver min Sang ved første heroiske Metrum,
Inden det følgende Vers alt har du svækket min
Stræng.
Hvad jeg besynger, er ei som Det for en lavere
Rhythmus,
Ei en Dreng eller Mø, krandset om flagrende Haar.
Saadan klagede jeg, men Amor løste sit Kogger,
Søgte den Piil, som var til min Fordærvelse skabt,
Satte saa Knæet imod, og mægtigt krummende Buen,
Sagde han: Digter, see her, der har du Stof til
din Sang!
Vee mig Arme! Den Dreng har havt ufeilbare Pile;
Hjertet mig brænder, men tomt: Amor regjerer deri.
Lad mig da kun til sex Fod stige, men synke til femte!
Blodige Krige, farvel! Bort, I heroiske Vers!
Slyng om din guldgule Lok en Krands af Kjærlig-
heds Myrte,
Stakkels Muse, som maa halte paa elleve Fod!



Amor Triumphator.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 2.)

Hvoraf kommer det, at saa haardt mig synes mit Leie?
At i Sengen fra mig glide Madrasserne ned?
At jeg en søvnløs Nat (hvor lang! hvor kjedsom!) har tilbragt,
Og har vendt mig saa tidt, at jeg af Trætheed forgaaer?
Thi jeg følte dog vel, om Elskov lagde mig Snarer?
Sniger den sig maaskee til mig med hemmelig Gift?
Ja, saa var det: I Hjertet jeg har usynlige Pile,
Og min erobrede Barm plager den lille Tyran.
Skal jeg taale det? hvad? eller Flammen forøge ved Modstand?
Taale det! Godvillig slæbt, bliver en Byrde jo let.
Ofte jeg saae, naar en Fakkel man svang, at Ilden da tiltog,
Men naar urørt den stod, døde den bort af sig selv.
Oxen, ifald, uvant med sit Aag, den vægrer sig ved det,
Pidskes; ustraffet den gik, drog den taalmodig sin Plov,

Vælige Heste betvinges ved Hjelp af takkede Bidsler;
Lystre de Tøilerne, da mindre de føle til Tvang.
Amor plager og meer Enhver, som viser ham Modstand,
End den Slagne, der har ydmyg hans Scepter erkjendt.
Nu da, velan! Jeg erklærer mig for din Slave, Cupido!
Knælende rækker jeg op til dine Lænker min Haand.
Her behøves ei Krig, om Fred jeg beder og Naade,
Stor er ei heller den Ros, at den Uvæbnede slaae.
Myrter vind i dit Haar, din Moders Duer du bidsle;
Din Stedfader dig vil give den prægtigste Vogn.
Opreist staae du i Vognen, og Fuglene styre ved Tømmen,
Mens det tilstimlende Folk raaber omkring dig: Triumf!
Fangne Piger og Ynglinge skal da lænkede føres,
Sligt et Triumftog vil blive din prægtigste Fest.
Jeg, din sildigste Slave, skal følge. Det Saar, som jeg nylig
Fik, skal jeg vise, dertil Lænken, hvormed du mig bandt.
Kydskhed og Dyd skal føres, med Hænderne bundne paa Ryggen,
Fangne med Alt hvad som tør stride mod Kjerligheds Magt.

Alt skal skjælve for dig, til dig de Forsamlede strække
Armene, raabende lydt: Hil, Triumferende, dig!
Smiger og Selvbedrag og Lidenskab være dit Følge,
Den sædvanlige Sværm, som du bestandig har med.
Kun med saadanne Tropper betvinger du Himlen og Jorden;
Nøgen stod du, ifald hine berøvedes dig.
Glad fra høien Olymp din Moder seer paa Triumfen,
Strøer i den Seirendes Fjed Roser, og klapper i Haand.
Du, med Demanter i Haar, og Vingerne smykt med Demanter,
Paa guldstraalende Karm kjører du, straalende selv.
Ogsaa da, om jeg kjender dig ret, du neppe vil skaane,
Men i Forbigang selv uddele hyppige Saar.
Ei, om selv du det vil, din Piil kan uskadelig være,
Blot ved sin Nærhed er alt Flammen en frygtelig Gjæst.
Saadan holdt og Bacchus Triumf, da Landet ved Ganges
Var erobret; ham trak Tigrene, Fuglene dig.
Altsaa, seirende Herre! Da jeg i dit stolte Triumftog
Med kan være, saa spild ei dine Kræfter paa mig!
Lær af din Slægtning! betragt vor Cæsars glimrende Vaaben:
Med sin seirende Haand er han Beseiredes Værn.

Kjærlighedserklæring.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 3.)

Billig og ret er min Bøn: Lad enten min Elskte
mig elske,
Eller tillade mig Det, hvorfor min Kjærlighed vil
Evig vare! Dog nei! Hun blot tillade min Elskov!
Hør, Cytherea, hør denne min eneste Bøn!
Modtag i mig den Slave, hos hvem du i Aar og i
Dage
Herske skal, og som vil elske dig, tro til sin Død.
Anbefaler min Fødsel mig ei, ei Fædres og Aners
Glimrende Navn, er ei ridderligt Blod i min Æt,
Pløies ikke min Jord af hundrede Plovjern, og skjælder
Gjerrige Formynder mig ei for en Ødeland ud,
Lad dog Phøbus dig røre, de ni Gudinder og Druens
Fader, og Amor, som har mig til din Slave be-
stemt,
Og min evige Troskab, min aldrig plettede Vandel,
Og min simple Natur og min undseelige Frygt.

Ikke jeg elsker Enhver, og flagrer om tusinde Blomster:
  Nei, ved Troskaben selv! varig min Kjærlighed er!
Und mig at leve med dig den Tid, som Parcernes Traade
  Skjænke mig vil, og at døe, af din Bedrøvelse fulgt!
Elskede! skjænk mig dig selv som Stof til kommende Sange,
  Da man Digte skal see, værdige Musen og dig.
Io lever endnu, hun svæver paa Digternes Strænge,
  Svanen var Ledas Gemal, derfor besynges hun end.
Aldrig glemmes Europa, da hun over Bølgernes Afgrund
  Holdt med bævende Haand fast om den skuffende Tyr.
Ogsaa vi To skal langt i Verden flyve med Sangen,
  Og dit elskede Navn evig skal nævnes med mit.

Amor Militaris.

(Efter Ovidii Amorum lib. I, Eleg. 9.)

Elskeren er Soldat, og Cupido drager i Felten:
Atticus! tro mig, min Ven! Elskeren han er Soldat.
Hvo som er moden til Krig, er ogsaa moden til Elskov;
Fæl er en gammel Soldat, Oldingens Kjærlighed fæl.
Men den Alder, som helst hos Soldaten Feltherren vælger,
Vælger den Skjønne hos ham, hvem hun sin Kjærlighed gav.
Natten vaage de Begge, de Begge maae hvile paa Jorden,
Vogtende Feltherrens Telt, eller den Elskedes Dør.
Langveis tidt Soldaten maa gaae. Men lad Pigen kun reise,
Da vil Elskeren snart følge til fjerneste Sted.
Rask over steileste Bjerg, over voxende Floder, som Høstens
Regn fordobbler, han gaaer, baner sig Vei gjennem Snee.

Glider hans Snekke paa Sø, da klager han ei over
Eurus,
Ledende Stjerner han ei søger paa vildsomme Hav.
Hvo, undtagen Soldaten og Elskeren, vover at trodse
Nattens Kuld og dens Snee, blandet med skyllende
Regn?
Hiin man sender afsted for at speide den fiendtlige
Krigshær:
Denne med speidende Blik følger en fiendtlig Rival.
Hiin beleirer en Fæstning, og Denne sin Grusommes
Huusdør,
Og med stormende Haand sprænge de Port eller Dør.
Ofte det Fordeel var at anfalde Fienden isøvne,
Og med Vaaben ihaand slaae den uvæbnede Flok.
Derved var det, han faldt med sin Hær, den thraciske
Rhesus,
Og hans Heste sig lod fanges, da Herren var død.
Tidt en Ægtemands Søvn benytter vaagen en Elsker,
Og til Vaaben han først griber, naar Fienden er tryg.
Snildt gjennem Posternes Kreds, gjennem Vogternes
Hær sig at snige,
Stedse Soldatens Pligt var og den Elskendes Kunst.
Mars er tvivlsom; ei Venus er vis; tidt Faldne sig
reise,
Og den faste Colos synker i Støvet paa Knæ.
Tier, Uvidende, da, som understaae jer at kalde
Kjærlighed Lediggang; nei den er Virken og Liv.

Sidder Achilles ei selv, og begræder sin tabte Briseïs?
 Troer! Forsømmer jer ei! Knækker Argivernes Magt!
Hector gik fra Andromaches Favn til Vaabnenes Klirren;
 Hun paa Hovedet ham satte den vaiende Hjelm.
Atreus' krigerske Søn, da han saae Prophetinden Cassandras
 Vildt henflagrende Haar, stod som forvandlet til Steen.
Ja, selv Mars blev fangen engang i de kunstige Lænker;
 Intet i Gudernes Chor mindre var Hemmelighed.
Ogsaa jeg selv var sløv, og som skabt til ledig at drive;
 Løibænk, Krands og Pocal havde blødagtig mig gjort.
Men jeg forelskede mig; min Elskede vakte min Dorskhed;
 Nu i Cupidos Leir tjener jeg Kjærligheds Sold.
Derfor seer du mig driftig og førende natlige Krige:
 Elsk, om ikke du vil vorde blødagtig og lad!



Groas Trylleqvad.

(Efter den ældre Edda.)

Groa er Navnet paa en afdød Qvinde, som ligger begraven i en Høi. Hendes efterladte, eneste Søn, endnu ung og uerfaren, og for tidlig berøvet den ham veiledende Moder, gaaer om Natten hen til Gravhøien, vækker den Døde, og beder hende om Raad og Beskjermelse for sin forestaaende Vandring gjennem den mørke Fremtid.

Igjennem mørke Dale
En Ungersvend ved Midnat langsomt gaaer,
Imedens Nattens sorte Haner gale,
Og Duggen falder i hans gule Haar.
Den skjulte Sti er funden;
Han standser ved en eensom Høi i Lunden.

Ynglingen.

O Groa! gode Qvinde!
Vaagn op! Din Søn behøver end din Trøst.
Du slumrer dybt, du sover haardt derinde:
O, lad dig vækkes ved en elsket Røst!
Din Søn han staaer derude,
Hvor Elve bruse vildt, hvor Storme tude.

Groa.

Hvad vil min Søn ved Graven?
Hvad vil min Eneste ved Dødens Port,
Bag hvilken jeg nedlagde Vandringsstaven,

Og slumred ind i Natten, kold og sort?
Er du i Nød og Kummer,
Da du mig vækker fra min dybe Slummer?

Ynglingen.

Ak! har du glemt, min Moder,
Du selv mig bød at vandre til din Grav?
Fæl Veien var. Imod de stride Floder
Jeg kæmpet har, og mod et oprørt Hav.
Nu staaer jeg her, og gyser
Paa vildsom Kyst, hvor ingen Stjerne lyser.

Groa.

Den Vei, du har tilbage,
Er mere mørk, end den, du vandred nys.
Fremad i Tiden maa du stedse drage,
I bælmørk Nat, berøvet venligt Lys.
Hvad paa din Vei vil hænde,
Veed ikke jeg; kun Nornerne det kjende.

Ynglingen.

Syng mig da Tryllesange,
Som kunne frelse mig i Farens Tid,
Naar jeg skal vandre paa de dunkle Gange,
Med Mørkets Drager i en evig Strid.
Ung er jeg, end ei prøvet,
Alene, frygtsom, nedslaaet og bedrøvet.

Groa.

Velan! jeg først dig synger
En Sang, som stedse god og gavnlig var.
For Ran den Rinda qvad: Hvis Noget tynger
Din Skulder med en Vægt, som er for svar,
Kast Byrden da tilside,
At ei dit Mod og ei din Kraft skal lide! *)

Mit andet Qvad dig trøste,
Naar eensom du i fremmed Brimmel gaaer,
Naar ingen Glæde vil dig huldt forlyste,
Naar Ingen kjender, Ingen dig forstaaer.
Da skal dig Urda finde;
Hun trøster dig ved det Forsvundnes Minde.

Nu hør mit tredie Qvæde:
Naar Fossen styrter ned fra høie Fjeld,
Dit Hoveds gule Lok den knap skal væde,
Men synke ned i Afgrunden til Hel.

---

*) Det var Jordens Gudinde, Rinda, som gav Havets Gudinde, Ran, dette Raad, og Havet følger ogsaa Raadet, thi det lader sig ikke nedtrykke af nogen Byrde: det Tunge lader det synke tilbunds, det Lette lader det flyde paa sin Overflade.

For dine spæde Fødder
Den Elv skal flye, som oprev Træets Rødder.

Mit fjerde Qvad du høre:
Naar Fiender leire sig om dine Spor,
Skal deres blanke Vaaben ei dig røre,
Skal Spydet synke magtesløst mod Jord.
Selv Bjørnen modløs vorder,
Og fredelig i Hu den lumske Morder.

Min femte Sang er denne:
Ifald man lægger dig i Fængsels Baand,
Da skal jeg dig en kjærlig Flamme sende,
Som flux skal sprænge Jernet om din Haand.
Hvorhen den Gnister stænker,
Der springe Bolt og Jern og Laas og Lænker.

Mit sjette Vers jeg siger:
Hvergang du vugges paa den krumme Stavn,
Skal Storm og Uveir flye fra Ægirs Riger,
Og Medbør bringe dig i sikker Havn.
Naar Skade rædsomst hviner,
Skal Ægir sende frelsende Delphiner.

Mit syvende du mærke:
Naar du paa Fjeldet gaaer, i Frostens Hal,

Hvor Kæmper staae i hvide Pandserserke,
Med Skjold og Spyd af funklende Krystal,
Da skal en indre Varme
Beskytte dig mod deres kolde Arme.

Mit ottende paakalde
Du tryg, naar Solen, qvalt af Dunster, døer,
Naar over Jorden Nattens Taager falde,
Og christne Trolde skjules i dens Slør.
Besværgelsen, hun sender,
Forstumme mellem Hexens egne Tænder!*)

Mit niende, mit sidste:
Naar du med Jetterne Samtale har,
Skal de forgjæves dig med Spørgsmaal friste,
Thi det skal aldrig fattes dig paa Svar;
Men Tanker, Ord og Nemme
Skal vækkes pludselig i Sjælens Gjemme.

Lad Nornen nu dig føre,
Hvorhen hun vil! Dig qvad min døde Mund

*) Man seer heraf, at Digtet hidrører fra en Tid, da Christendommen var indført i Norden, men endnu i Kamp med den gamle hedenske Lære, og af dennes Dyrkere betragtedes som Trolddom og Hexeri.

En Sang, mens inden evig lukte Døre
Jeg stod her paa Granitens Klippegrund,
Og skued Tidens Strømme
Slaae mod dens Fod, med indbildt Herredømme.

Jeg overskued Livet,
Dets Nød og Farer fra mit sikkre Sted.
Jeg har et mægtigt Trylleqvad dig givet;
Forglem det ei! dig vorder Held og Fred,
Af dig skal Lykken vindes,
O Søn, hvis du din Moders Raad vil mindes!

Livet og Døden.

Helliget Mindet af Frantz Gotthard Howitz.

1826.

I.

Før Livets Herre havde Livet skabt,
 Da klagede Tilværelsen saa saare,
 Og sukked: Skaber! er jeg da fortabt?

Vel fattede den ei sin egen Taare,
 Men spored dog et Haab at vorde Meer
 End Liget paa Naturens store Baare.

Og Herren sagde: Jeg din Længsel seer;
 Velan da, følg den Magt som dig er givet,
 Vær Meer end Ild og Luft og Vand og Leer.

Og jublende den adlød Skaberblivet,
 Den ordnede sig glad til Sphærers Dands,
 Og formed i Krystallen sig til Livet.

Og Lyset opgik med sin Farveglands,
 Og Planten sig om Livets Kilde dreied,
 Og Dyret Stemme fik og vaagen Sands.

Og hvert et Solgran, som for Vinden sveied,
Hvert Livs-Atom nu fyldte Luft og Elv
Med Lovsang til den Livsgnist som det eied.

Kun Mennesket, som sit bevidste Selv
I Livet fandt, men truet af Naturen,
Udraabte til hvert Væsen: Frygt og skjælv!

Ak arme Støv! hvi brød du Fængselsmuren?
Hvorfor ei heller blev du hvad du var,
Et aldrig opvakt Sædekorn i Furen?

Den Skaber, som dit Livssuk bønhørt har,
Dig blendede med Haabets falske Gløden,
Med al den Stræben, i dig selv du bar.

Du skued Livets Sol i Morgenrøden,
Men glemte Natten over Dagens Pragt;
Alt Liv er en Forsikkring kun om Døden.

I Fødselen det indgaaer Dødens Pagt;
Ved hvert et Skridt sin Brudgom det sig nærmer,
En uerfaren Brud i Foraarsdragt.

Paa Veien det for Evigheden sværmer;
En Draabe Himlens Dyb afspeile vil,
Men Himlen ei sit usle Speil beskjermer.

Lad det forgaae! den trænger ei dertil;
  Den bliver hvad den var, om Nattens Vinde
  End knuse tusind Speiles Gjøglespil.

Om føie Tid skal Liv og Lyst forsvinde,
  Som Draaber i det store Verdenshav,
  Hvor ingen Draabe vil sig selv gjenfinde.

Tilværelsen er Livets aabne Grav,
  Den knuger det med kolde Kjæmpearme.
  Lad os da nyde hvad os Livet gav,

Thi snart forsvinde Toner, Lys og Varme.

II.

O tomme Forsæt, taabelige Lyst!
  Kan jeg da nyde det Forgængelige?
  Det Evige kun fylde kan mit Bryst.

Den Blomst, mig skjænket har en yndig Pige,
  Jeg bort vil kaste som unyttig Tant,
  Hvis den er skilt fra Evighedens Rige.

Den visner før iaften, det er sandt;
  Men er den Billed af en evig Tanke,
  Saa faaer jeg den igjen som Elskovs Pant.

Bort med hver Nydelse bag Tidens Skranke!
  Hvad kan jeg nyde vel paa Gravens Bred,
  Hvor Skygger kun af Liv omkring mig vanke?

Og see, den Ven som gik til Dødens Fred,
  Fik neppe Tid ved Livets Lyst at dvæle;
  Han gjorde Planer for en Evighed,

Nu gjemmes han med dem bag fire Fjæle;
  Den Klarhed, som han ærlig stræbte til,
  Formaaede Dødens Nat saa snart at qvæle.

Hvad er da Livet med sit Vexelspil?
  Et Glædens Budskab, svøbt i Sorgens Klæde,
  Som græder, naar det Fryd bebude vil.

Lad os forsage hver en indbildt Glæde!
  Hvad Livets Hensigt er, det seer Enhver:
  Vi fik det til at sørge, til at græde.

Vor Sorg tilhører os, den er os kjær;
  Til den indvie vi de korte Dage!
  O lad os sørge da, mens Tid det er!

Thi snart er det for seent til Graad og Klage.

III.

Det Morgen var, og Solen i sin Pragt
Stod op, og herlig sidste Gang bestraalte
Den Døende, som aanded end, men svagt.

„O!" sagde han, mens Blikket Himlen maalte!
„I dette Nu jeg seer en salig Løn
„For al den Tid, hvori jeg led og taalte.

„Snart har jeg endt; hvor er min Død dog skjøn!
„Min Afskedsstund forgylder Morgenrøden,
„Og Børn, som Engle, smile til min Bøn."

Saa talte han, og skued Solens Gløden
For sidste Gang, og hensov i dens Glands. —
O hulde Trøst, som favner os i Døden!

Der gives Øieblikke, da vor Sands
Forklaret gjennemskuer Livets Gaade,
Og seer og griber Evighedens Krands.

Tidt vorder høie Sjæle denne Naade,
At see i Dødens hurtige Moment
Hvad de i Livet ei at see formaaede.

Paa Grændseskjellet staae de der, omtrent
Som man paa Grændsen mellem tvende Lande
Kan have Blikket mod dem begge vendt.

Vel stræbe vi, paa Jordelivets Strande,
I Livet Død, i Døden Liv at see,
Men tidt forgjæves søge vi det Sande.

O salig Den, som efter Sorg og Vee
Faaer Øiet op, der stirred før iblinde,
Og seer det Hele som en stor Idee!

Da føler han, at Intet kan forsvinde
Af denne Kreds som indbefatter Alt,
Og at hans Aand det Hele kan forbinde.

Hvor hvert af vore Hovedhaar er talt,
Der vil og Tanken vel sin Eenhed tælle,
Og see sig selv i hver en ny Gestalt;

Da frygter den ei meer Naturens Vælde;
Naturen er med den i salig Pagt,
Og truer ikke længer den at fælde.

Og Døden sees ei meer som Tidens Magt,
Nei, den er Aandens Seier over Tiden,
Thi svag er Tiden, Kraften underlagt.

Lyksalig Hver som færdig er med Striden!
Om han i Livet eller Døden vandt,
Saa vandt han dog, og Forskjellen er liden.

Saadan en Vandrer, naar han Veien fandt,
  Ei spørger ængstelig, hvad Navn den bærer,
  Hvis den kun leder mod den rette Kant.

Mens Alt sin Undergang i Barmen nærer,
  Det Ædleste meest haster mod sin Død;
  Med Olien sig Flammen selv fortærer.

Den Sommerfugl, som knap sin Larve brød,
  Udaander, medens Foraarssolen smiler,
  Sit korte Liv i Kjærlighedens Skjød.

Som Kjærlighed, saa Modet, Glæden iler
  Med Utaalmodighed mod Livets Maal,
  Og tillidsfuldt i Dødens Nat sig hviler.

Alt haster med at tømme Livets Skaal,
  Det Ædle først, det Ringere derefter;
  Lig Phønix, kaster Alt sig selv paa Baal.

I Følelsen af de medfødte Kræfter,
  Optager Alt sit Intet i sin Barm;
  Det veed, dets Intet ved dets Væren hæfter.

Saa holder det sig selv med Tankens Arm,
  Sig dræber selv, og vil sig selv oplive,
  Beseirer Verden og dens Frygt og Harm;

Og tør sig modigt Døden overgive:
  Thi hvad som blev, forgaaer; men samme Lov
  Befaler hvad forgik, igjen at blive.

Forklarte Ven! du blev ei Dødens Rov!
  Din Aand har alt beseiret den herneden,
  Og til en bedre Væren hen Du sov.

Vor Graad for dig er Dug af Evigheden;
  O lad dit Øie speile sig deri,
  Med Tindren, som et Stjernebud fra Freden!

Thi Taaren hellig er, det føle vi;
  Blandt Evighedens Perler vi den gjemme;
  Hvor hvert et Børnesyn er Poesie,

Derhen, o Digter, trænger og Din Stemme!



Kunstreisen.

Et Eventyr.

Fremsagt af Madame Werschall den 26 Februar 1826.

Det var en gammel Skik i disse Lande,
Naar Vinterstormen raste, Sneen fyged,
At samle sig ved Arnens muntre Lue,
Og ved et Eventyr forkorte Tiden.
Dog denne Skik forsvandt, som mangen anden.
Nu samler man sig før i Kunstens Tempel,
Hvor Arnens Lue blev en Alterild,
Usynlig vel for Øiet, men dog qvægsom
For Aand og Hjerte, som den ofte varmer,
Saa her man og iblandt forglemmer Tiden,
Og trodser Stormen, som derude raser.
Tør jeg da her den gamle Skik fornye,
Og medens Aftnens sidste Timer hælde,
Dem end et simpelt Eventyr fortælle?

Hvo kjender ei Provences milde Dale,
Om ei af Andet, dog af Navn? Provence,
Ei ene kjendt af sine skjønne Roser,
Men af Clementia Isauras Sange,

En Rose selv i Landets Digterkrands!
Provence var den Bugge, hvori vaagned
Fra Barbariets Nat til gjenfødt Liv
De nye Tiders Kunst og Poesie.
I Elskovs Ledebaand den spøgte længe,
Men snart den Stemme fik og Fuglevinger,
Og fløi i Troubadourers spæde Sange
Den hele Verden rundt, og glæded Mange.

I dette Land, for ikke længe siden,
En Yngling leved, som var rigt begavet
Med Alt hvad Fødsel og Natur kan skjænke.
Men just den store Rigdom i hans Aand
Ham gjorde let med Verden utilfreds.
Som Barn alt vandred han i Mark og Skov,
Og tabte sig i sværmeriske Drømme.
Thi naar han skued op til Himlens Hvælving,
Da saae han Purpurskyen aabne sig,
Og i dens Midte stod en deilig Dreng,
Og smiilte til ham. Paa sit Hoved bar han
En Krands af Laurbær, i sin Haand en Cithar,
Og yndigt sang han til dens klare Toner:
„O følg mig! Jeg er Kunstens Genius.“ —
Og vandred Barnet ind i Skovens Dybde,
Kom ham igjen det hulde Syn imøde;
Og lagde han sig ned ved Kildens Bred,
Da skued han det samme Syn fra Vandet;

Det hvisked til ham gjennem hver en Bølge:
„See, jeg er Kunstens Aand; vil du mig følge?“ —

Men som han ældre blev, det skjønne Syn
Sig meer og mere sjeldent aabenbarte.
Tilsidst forsvandt det ganske. Længselfuldt
Nu speided han i Skove, Marker, Dale,
Paa Bjergetinder, rundt omkring. Forgjæves!
Den yndige Gestalt ei meer sig nærmed.
Fortvivlet svoer han, Landet at forlade,
Og vandre Verden rundt, fra Land til Land,
Fra Stad til Stad, og ei paa Veien hvile,
Før Kunstens Aand ham atter monne smile.

Som sagt, saa gjort. Til Frankrigs Hovedstad,
Culturens Centrum, skjønne Kunsters Midtpunkt,
Han sig begav, og spurgte, strax han kom der:
Er Kunstens Genius ei her tilstede? —
Jo, raabte Hver og Een, han derom spurgte:
Her er hans Throne, her han boer og hersker. —
En sagde: Gaa i Opera iaften;
En Anden: Nei, gaa i Tragedien;
En Tredie: Nei, til Herr von A, Fru B,
Til Frøken C, i Theecirklen hos D,
Og saadan Alphabetet heelt igjennem.
Han kom, han gik, han kom igjen, gik atter,
Men ingensteds han finder hvad han søger,

Thi Politiken her er Kunsters Kunst,
Og fast den eneste som ret man priser;
Hver anden her fortrænges af Aviser.

I London samme Spørgsmaal, samme Svar,
Men ogsaa samme frugtesløse Søgen.
Snart kjed deraf, udraaber han:
„Her fødtes Scenens Mesterværker,
Og dog i Shakspeares Fødeland
Til Shakspeares Aand jeg Intet mærker."

Men snart i Dresden og Berlin
Hans Smule Mod end meer sig kjølte,
Thi der var Følelsen saa fiin,
At man, for lutter Fiinhed, Intet følte.
Og da nu endelig han kom til Wien,
Og tænkte: her det er, til Punkt og Prikke, —
Saa fandt han mindre Kunst, end Mad og Drikke.

Italien ham vinkte. Her han fandt —
Saa tænkte han — sit Haab med Renters Renter;
Men see, paa Tromme slog hver Musikant,
Og alle Stemmer sang som Instrumenter.

Jeg vil ei trætte Dem med at fortælle,
Hvor mange Steder han besage i Verden.
Han var i hvert et Land, i hver en Stad;

Ja Krøniken beretter at endogsaa
Han ei Constantinopel har forsømt,
Ja, hvad som meer er, og utroligt klinger,
At han til Hamborg kom, og gjorde selv
En Tour lidt over Grændsen, længer opad,
Men vendte strax, paa første Miil, tilbage.
Det være som det vil; kort at fortælle,
Han fandt paa hvert et Sted sit Haab bedraget,
Og vendte seent, med skuffet Expectance,
Mismodig hjem igjen til sit Provence.

Det var en deilig Sommeraftenstund,
Da han betraadte sine Fædres Jord.
Han skued henrykt i det røde Skjær
Af Solen som gik ned bag dunkle Myrter;
Han lyttede til Nattergalens Triller,
Og følte sig saa lykkelig tilmode.
„O!" raabte han, „jeg vil ei Kunsten søge;
Jeg glemme vil min Ungdoms Drømmerier;
De skal ei længer sætte Splid i Hjertet
Imellem mig og Verden; jeg vil leve
I venlig Harmonie med al Naturen." —
Mens saa han talte, saae han en Hyrdinde,
Som sad paa Marken mellem hvide Lam,
Der græssed yndigt ved den Huldes Fod.
Han saae paa hende, Pigen saae paa ham;
Han nærmed sig, og begge To de rødmed;

Han stammede med Møie frem et Ord,
Hun svarte ham med en undseelig Mine;
Han sank for hendes Fødder ned, hun bøied
Sig venlig over ham, ham kjærlig hørte,
Og snart hans Læbe hendes Læbe rørte.

Men Skyen aabned sig ved sagte Torden,
Og Kunstens Genius, den længe søgte,
Sig aabenbarte, med sin Laurbærkrands
Om Tindingen, og Citharen i Haanden,
Og talte saa: „Du Daare, som mig søgte
Paa fjerne Steder, mig som er dig nær,
Og hvem du finder i dit eget Hjerte,
Hvergang du seer med Aandens Blik deri!
Viid, Kunsten skal ei søges, som man søger
En sjelden Steen og Plante. Var den ikke
Fra Vuggen af bestandig i din Barm,
Du fandt den ei, hvor meget du den søgte.
Nei, lev med aabent Øie for Naturen,
Giv i dit Hjerte Kjærligheden Adgang,
Og du besidder ei blot Kunstens Nøgle,
Men Kunsten selv. Natur og Kjærlighed
Er ikke blot et Stof for Sang og Digt;
Nei, det er selv Musik og Poesie.“ —
Saa talte han, og monne bort sig vende,
Og hermed er mit Eventyr tilende.

Dog — det er sandt! jeg havde nær forglemt
At sige Dem, at paa sin lange Reise
Kom og den unge Mand til Kjøbenhavn,
Og fandt — om ei den Genius han søgte —
Dog Kjærlighed til Kunsten, Overbæren
Med mangen Feil, Opmuntring til det Gode.
Det — siger Krøniken — han fandt; og grundet
Er vist dens Ord, thi jeg har og det fundet.



Sangfuglene.

En Fabel.

Fremsagt af Jomfru Pätges den 4de Marts 1827.

Det er bekjendt, at Sangens Gud,
Apollo, gik i gamle Dage,
Høist misfornøiet fra Olympen ud,
Hvor Sangen vilde meer ei Guderne behage,
Og at han derfor ned til Jorden kom,
Hvor han som ydmyg Hyrde vandred om,
Med Fløiten i sin Haand, hvis ømme Klage
Opfyldte Mark og Eng og Skovens Helligdom.
Ja, kan man Rygtet troe, der gives Mange som
Forsikkre, han endnu ei kommen er tilbage.

Det være som det vil! Paa denne Tid
Han vilde prøve Menneskenes Øre.
„De stolte Guder vil mig ikke høre?
„Velan, min Fløite, ton da blid
„Til Jordens Sønners travle Flid!
„En menneskelig Barm er let at røre."
Saa tænkte han; men paa sin hele Gang
Han Bonden saae med Sved sin Plov at kjøre,
Despoter som en blodig Svøbe svang,

Og Slaver, som misundte deres Rang.
Kort: overalt, for Øieblikkets Trang,
(Hvis Ledebaand endnu maa hele Slægten føre),
Fik Ingen mindste Tid at lytte til hans Sang.

Til Fuglene han vendte da sin Hu,
Og kaldte dem i Skoven sammen:
„I have Tid dertil endnu;
„I synge nemlig selv med Lyst og Gammen.
„I ere lykkelige, frie,
„Thi eders Arbeid er jo kun at bygge Rede,
„Og under lystig Melodie
„Om et Par Korn paa Marken lede.
„Velan jeg stifter et Academie,
„Conservatorium for Sang og Poesie;
„I ere Medlemmer deri,
„Jeg selv er eders Præsident hernede.
„Og for at Tingen komme maa i Gang,
„Jeg vil en Priis-Opgave strax bestemme:
„Jeg krone skal den bedste Sang
„Til Vaaren, som idag sig lader just fornemme.
„Jeg kunde sætte jer en lang Termin,
„Et Aar, halvandet, eller mere;
„Sligt er vel gammel Skik, men jeg har min;
„Og jeg forlanger ei, at I skal reflectere;
„Lad Sangen sprudle frem som ædel Viin;
„Lad Hver frit og naturligt synge sin;

„Thi hvis I have lang Betænkning nødig,
„Da, synes mig, er Prøven overflødig.“

Knap havde Guden talt sit Ord,
Før hver en Fuglestrube slog og bæved,
Og tusind Triller op til Himlen svæved,
Og hele Skoven gjenlød af et Chor,
Som Vaarens Priis mod Solens Bane hæved.

Men da Concerten var forbi,
Stod Guden frem og sagde: „Saare deiligt!
„Hver sunget har sin bedste Melodie!
„At dømme her, mig kommer ubeleiligt.
„Først lyttede jeg helst til Nattergalens Klage;
„Den lignede min egen Fløites Klang,
„Og smeltede mit Hjerte mangen Gang
„Med Minder fra de svundne Dage.
„Men Lærken som mod Skyen steg,
„Og lod i Flugten selv sin Trille høre,
„Og Droslen i den gamle Eg,
„Bogfinken hist paa gule Reg,
„Alt Dette maa mig tvivlsom gjøre.
„Selv Turtelduen mig behager,
„Ja, Gjøgen tier ei endnu,
„Dens Vise simpel er, men den gjentager
„Et melancholsk, et sværmerisk Kuku.
„Jeg ikke bedre veed,

„For ud at rede mig af min Forlegenhed,
„End at udsætte Prisfordelingstiden,
„Saameget meer
„Som Svalen, om jeg ellers rigtig seer,
„Var ikke med i Væddestriden."

Et gammelt Fængsel nær ved Skoven laae;
Der mangen Fange sukked i sin Lænke:
Han Skovens Pragt fra Vindues-Gittret saae,
Og maatte paa sin tabte Frihed tænke.
Han skjelned neppe mellem Vaar og Høst:
Thi Nattergalens, Lærkens, Droslens Stemme,
Og Gjøgens, Finkens, Turteldnens Røst
Sig aldrig nærmed til det skumle Gjemme.
Den gamle Fangevogter gik just nu,
Med Nøgleknippet ved sin Side,
I dybe Tanker, mod i Hu,
Ind under grønne Lide,
Og hørte Fuglene for Prisen stride.
Men da han havde hørt Apollos Bud,
Fremtreen han for den høie Dommer,
Og sagde: „Viid, o Sangens Gud;
„At til din Væddekamp ei Svalen kommer!
„Den har sin Rede bygget paa mit Fængsel;
„O kald den ikke til dig hen!
„Hvis mine stakkels Fanger savned den,
„Saa døde de forvist af Længsel."

Ved disse Ord sig Gudens Kinder malte,
Hans Øie flammed, og hans Hjerte slog,
Han Fløiten i sin Haand som Scepter tog,
Og traadte majestætisk frem og talte:

„Jeg kjender ikke Svalens Røst,
„Men den har Prisen vundet fremfor Alle.
„Faaer Jorden Digtere til Livets Trøst,
„Man denne Fugl skal deres Mønster kalde:
„Thi Mennesket er stedse her i Fængsel;
„Men Den, som flagrer over Fangens Buur,
„Som vækker ham til hellig Længsel,
„Til Haabet om en fri Natur,
„Han synger som han bør for Jordens Fanger,
„Og ham jeg kalde vil den bedste Sanger."



Tjenstagtighed.

En Fabel.

Fremsagt af Hr. Winsløw jun. den 19de Februar 1832.

Tjenstagtighed det er en herlig Dyd;
Ei sandt, Enhver er af den Mening? —
At offre sin for Andres Fryd,
Til Hjelp at komme ved den mindste Lyd,
Forhindre Splid og virke til Forening, —
Den Dyd, hos Qvinde, som hos Mand,
Vist aldrig nok berømmes kan.

Men her det gaaer dog som med andre Dyder:
Hos Den, som ei har Indsigt eller Smag,
De vorde meget let til Lyder,
Og Andre kun til lidt Behag.
Det er ei nok, at Dyden øves;
Paa Maaden kommer Meget an,
Og til Tjenstagtighed behøves,
At Villien er parret med Forstand.
Ved Tjenester, en uopdragen Herre
Beviser os, vi komme let tilkort;
De ligne Curen, som er stundom værre
End Sygen, der skal jages bort.

En Anecdot maaskee bevise kunde
Den Sætning mere klart, end alle Grunde.

I Sverrig var en rig Magnat,
Som levede paa Landet, indgetogen;
Han brød sig ei om Hof og Stat,
Og ingen Omgang havde han med Nogen.
Han ugift var, og ergo uden Børn.
Thi tog han i sit Huus en Bjørn,
(Maaskee af Lyst, til Næsten at begave,
Maaskee fordi han vilde Selskab have),
Kort sagt: en laplandsk Bjørn, som under trange Kaar
Var gaaet lidt Syd paa, for at søge Næring,
Men fandt den samme knappe Tæring,
Og lod af Sult sig fanges ved hans Gaard.
Han opdrog den med Flid og Møie,
Han spared Intet paa en god Dressur;
Den havde selv en ypperlig Natur,
Som lod sig efter Mandens Ønske bøie.
Med den han deelte nu sin Velstands Goder,
Den blev hans Omgang, blev hans Ven,
Den blev hans Søn, den blev hans Broder;
Og Bjørnen, som var god, gjengjældte det igjen.
Den blev ei indbildsk over al den Ære,
Den holdt sig ei for fornem eller stor
Til, som nu Leiligheden kunde være,
At varte op ved Herrens Bord,

At bære Vand, at hente Brænde,
At trække Støvler af og paa,
At stoppe Piber, Fidibus at tænde,
Og bag paa Herrens Vogn at staae;
Thi Bjørnen fandt, ved Lyset af Forstanden:
Den ene Villighed er værd den anden.

Engang — det var en deilig Sommerdag —
Fik Herren Lyst til at spadsere;
Den gode Bjørn gik efter ham i Mag,
Og bar hans Kappe, Paraply, med mere.
Omsider, paa en yndig, græsklædt Plet
Tog Manden, som af Vandringen var træt,
Et landligt Leie, hviilte, som han kunde,
Og lukked Øinene, som for at blunde,
Mens den paapasselige Bjørn fik Lov,
At vaage ved hans Side, mens han sov.
Tjenstagtig var den; saadan her man seer 'en,
Det hører ganske med til Characteren.

Om lidt var Manden sovet ind.
Da hørte Bjørnen Noget summe;
Det var en lille Myg i Aftnens Vind.
Den gode Bjørn begyndte stærkt at brumme;
Men Myggen satte sig paa Mandens Kind,
Og uforstyrret af det barske Væsen,
Den fløi fra Kinden lige hen paa Næsen.

Da tænkte Bjørnen i sit stille Sind:
„Du vil dig ikke pakke med det Gode?
„Nu vel, saa skal jeg slaae dig ned for Fode.
„Hvad jeg min Herre skylder, vel jeg veed;
„Nu skal han Prøve faae paa min Tjenstagtighed.“

Som tænkt, saa gjort. — Sin Pote høit den hæved,
Og slog et Slag, hvorved selv Jorden bæved,
Og traf — ja, Myggen var i samme Stund
Til sine Fædre gaaet; — men Manden? —
O vee! Hans Øine, Næse, Mund,
Ja Hagen selv og Panden,
Var ikke til at skjelne fra hinanden.

Den gode Mening, adskilt fra Forstand,
Vist aldrig kommer i sit rette Hjørne.
Moral: Saafremt du det undvære kan,
Tag aldrig imod Tjenester — af Bjørne!



De mailandske Roser.

Fremsagt af Jfr. Heger den 6te Mai 1832.

Der gik en Dreng paa Gaden i Milano,
Og raabte: „Her er Roser! Roser her!
„See! store, smukke Rosentræer!
„Kom hid, kom hid! Io son Romano;"
Paa Dansk: jeg er fra Rom.
(Hvoraf det ellers kom,
At han sin Fødestad dem vilde melde,
Det veed jeg ikke selv, og kan det ei fortælle.)

Ved Porten af et pragtfuldt Slot
To Søstre sad, to Skjønheder i Staden,
(Det kan man hist i Velskland meget godt,
Der sidde pæne Folk paa Gaden.)
Rosaura var den Enes Navn,
Den Anden hed Climene.
Den lille Handelsmand, som saae, de var' alene,
Forsikkred, at om ei til Gavn,
Saa var hans Vare dog til Pragt og Glæde;
Og mens han snildt belagde hvert et Ord,
Han nærmed sig ærbødig deres Sæde,
Og satte tvende Træer paa deres Bord.

De saae paa dem, de lugted til dem, smiilte,
Og sagde: „Det var ganske godt,
„Ifald vi havde Penge blot.“ —
„O!“ svared Drengen, medens bort han iilte:
„Jeg kommer her i Gaden tidt;
„Det vente kan saalænge,
„Det haster ei med Penge,
„De Skjønne giver jeg Credit.“

De tvende Søstre havde Hver sit Kammer:
Thi tog da Hver sit Rosentræ,
Og satte det i Vinduet, i Læ,
Med Knopperne mod Solens Flammer.
Hver pleiede nu sit med største Flid,
Og kappedes i kjærlig Væddestrid,
Om hvo der paa de spæde Stammer
De fleste Roser fik i korteste Tid.

Men tænk engang! Rosauras meer og mere
Fremspirede med Knopper og med Skud,
Imens Climenes tabte fleer og flere,
Og snart var nær ved at gaae ud.
Da drillede Rosaura tidt Climene,
Og sagde: „Flygtig var du al din Tid,
„Du kjender ei til Stadighed, til Flid,
„Ved disse virker Gartneren alene.“ —
„Nei,“ svared Søstren, „det er ikke saa!

„Jeg viger ei for dig i dette Stykke,
„Men du har stedse havt en bedre Lykke;
„Med Blomster kommer Alting an derpaa."

Man veed, at Skjæbnen meget jævner,
Og snart Climene fandt i den en Hævner.
Om føie Tid stod hendes Træ i Flor,
Rosauras derimod gik reent tilbage,
Og syntes nær ved sine sidste Dage.
Da mindedes Climene hendes Ord,
Og sagde: „Søster! ak, din Flygtighed er stor!"

Men Lykken for Rosaura, for Climene
Forandred sig, og skifted atter om.
Hvergang den Enes Træ til Sundhed kom,
Den Andens hang med næsten nøgne Grene.
Det som en Feber var, (en selsom Sag!
Hos Rosentræer man neppe kjender Mage):
Hvergang det var det enes gode Dag,
Det andet havde rigeligt sin Plage.
Naar man betragted dem, man skulde troe,
Det ene levede det andets Dage,
Og at et enkelt Liv var deelt imellem To.

Engang, da til Rosauras Træ var Touren
At være syg, bedrøvet Pigen stod,
Og samled i dets Top og ved dets Rod,

Og tænkte ved sig selv: „Hvad er vel Curen
„For denne Sygdom?" da med Eet til Blod
Hun stak sig i den fine Finger.
Forskrækket hun tilbage springer,
Og skjælder Tornene paa Træet ud,
Da pludselig en lille Gud
Fra Toppen flyver ned paa Sommerfuglevinger,
Og under Latter, under Smiil
Af Fingren drager frem en lille gylden Piil.
Han bar et Kogger, bar en Bue,
Hans Øine gnistred af en felsom Lue.
Jo længere hun paa ham seer,
Han voxer stedse meer og meer;
Hun kjender ham; ja mellem tusind Drenge
Hun kunde kjende denne Smaa,
Thi det var ham, som Roserne lod staae,
Og gik sin Vei, men uden Penge.
„Du kommer," sagde hun, „min Ven,
„At see, om ikke jeg betaler?
„Bliv lidt! jeg hente skal en Daler" —
„Nei," svared han, „det haster ei med den;
„Men om du vide vil, Signora,
„Til Træets Sygdom den forborgne Grund,
„Saa viid, jeg sad deri heel mangen natlig Stund,
„Til Hesperus gik ned, forjaget af Aurora,
„Imens jeg saae paa dig, som laae i Uskylds Blund.
„Ved mig det sunde Blod af Planten svinder,

„Min Nærhed Rosen taaler ei,
„Den taber sine røde Kinder,
„Og gaaer al Støvets Vei.
„Dog i min Grumhed bør man mig retfærdig kalde,
„Jeg myrder ei en Enkelt kun, men Alle,
„Din Søsters Træ har ogsaa følt min Magt;
„Og nu paany det tabe skal sit Grønne:
„I hendes jeg igjen vil holde Vagt,
„Og fra imorgen skal sig dit forskjønne."

Da Guden havde talt som saa,
Og ind til Søstren vilde gaae,
Rosaura greb og holdt ham i hans Bue,
Og raabte: „Stands!" idet hun sank paa Knæ:
„Lad mine Roser falme ved din Lue!
„Men skaan Climenes Rosentræ!
„Om selv jeg plages, Tanken dog mig trøster,
„At samme Plage venter ei min Søster" .....
— „Tys!" raabte Guden, mens han gik sin Vei:
„Hos mig det nytter ei
„At slaae paa Medynks bløde Strænge;
„Jeg vil, at Retten have skal sin Gænge."

Som sagt, saa gjort. Han fløi til Søstren ind,
Og skjulte sig bag Rosentræets Blade,
Og saae den Hulde drømmende sig bade
I Bølger af det klare Maaneskin.

Da falmed Roser, Grønt og Grene,
Og kort og godt den samme Scene,
Som nylig hos Rosaura forefaldt,
Sig gjentog punktlig hos Climene,
I Stort og Smaat, i Eet og Alt:
Det samme Saar i spæde Finger,
Den samme Gud med gyldne Vinger,
Den samme Hjertens-Bøn tilsidst,
I Udtryk, ømme som Petrarcs til Laura,
At vente dog en liden Frist,
Og, fremfor Alt, ei plage nu Rosaura.

Da sagde Guden til dem begge To:
„Farvel! jeg hæver alt min Vinge,
„Og eders Rosentræer jeg lade skal i Ro."
Med disse Ord man saae ham bort sig svinge.

Og ærligen han holdt sit Ord;
Thi begge Træer man saae at grønnes,
Og daglig meer og meer forskjønnes,
Og kappes om den bedste Flor.

Men Gudens Pile saae man ogsaa virke:
Om føie Tid gik Søstrene til Kirke,
Og kom igjen, hver som lyksalig Brud,
Forenet med en elsket Ægtemage.

Nu maa man ikke troe, den lille Gud,
Da han fløi bort, ei vendte meer tilbage.
O tvertimod! Han lod sig snart fornemme,
Og kom dem begge meget mere nær,
Thi nu behøvede han ei at gjemme
Sig hist i deres Rosentræer.



Aarets Drama.

Fremsagt af Fru Heiberg Nytaarsdag 1834.

I.

Aaret et Skuespil er. Paa Evighedens Theater
Fra utænkelig Tid føres det idelig op.
Knap er Stykket forbi, før strax paany det begynder;
Forestillingens Tal viser: Furore det gjør.
Vel er Meget forandret, fra første Gang det blev spillet:
Decorationen er ny, Dragter og Maskineri;
De, som spilled deri for hundred Aar, ere døde;
Andre Talenter man fik, Rollerne gaves til dem.
Men forandret Besætning forandrer selv Characteren,
Først hver enkelt Persons, derpaa det Heles tilsidst.
Dog er Stykket det samme, tiltrods for hver en Forandring,
Som i Tidernes Løb bragtes umærkelig ind.
Troer I, Shakspeare, ifald han kom tilbage til Jorden,
Og fra Londons Parquet skued sit ypperste Værk,
Ei i første Moment udbrød forundret, forbauset:
„Hvad? Er dette mit Digt? Neppe jeg kjender det meer.

„Ha! hvor skuffes mit Syn af Costumer og Decorationer!
„Under Maskinernes Løb gaaer Poesien jo tabt.
„Hører jeg ikke den Røst, som fordum talte fra Scenen,
„Kjender jeg ikke mit Sprog, kjender jeg ikke mig selv.“ —
Dog om lidt, naar han saae den døsige Mængde begeistres,
Sagde han: „Jo, det er mit, det er mit evige Værk.“ —
Saadan ogsaa det gaaer med Aarets evige Drama:
Alt er forandret deri, Intet forandredes dog.
Syntes det Mangen for langt, det blev dog aldrig forkortet;
Syntes det Andre for kort, aldrig forlænget det blev. —
I vor dannede Tid, hvor Alt maa tjene Critiken,
Er det selsomt, at ei Aaret den tjener til Stof.
Derfor høre De her en kort æsthetisk Betragtning,
Som et Eenheds-Princip i den forskjellige Dom;
Thi man strider saavel om dette Drama, som andre;
To Partier man seer skarpt mod hinanden at staae:
Nogle finde det morsomt, mens Andre sige: „Det kjeder.“
Nogle troe det moralsk, Andre letsindigt, frivolt.
Nogle sige: „Min Tro! det er den lystigste Farce;“
Andre svare: „Hvordan? Nei, det er tragisk og høit.“

Klappere finder man her og Pibere, ligesom ellers;
Men de have kun her stærkere Vaaben i Haand:
Thi naar Stykket er ude, naar Teppet ruller fra Himlen,
Da begynder en stærk, stridbar, men kort Epilog:
Klapperne hædre det høit, de bringe Salut med Kanoner;
Piberne slaae mod dets Ryg Potter og Stumper og Skaar.
Saadan varer det ved, til Midnatsklokken har drønet;
Først ved den store Gongon skilles man fredeligt ad.
Men saa kommer Critiken den næste Dag, og betragter
Stykket, og siger: Lad see! spiltes det godt eller slet? —
Jeg fordrister mig ei, paa sligt et Spørgsmaal at svare;
Kun en Beretning jeg her giver om Stykkets Natur,
Dets Beskaffenhed og den Digtart, som det betegner.
Jeg forkynder ei Meer; laaner mig Øre dertil!

II.

Naar Teppet op sig hæver, er Himlen mørkegraa;
Det Sneefog er, og Maanen i Taager seer derpaa.
Saaledes er det rigtigt: Der bør begyndes graat,
Og ingen Udsigt øines til at det ender godt.

De hellige tre Konger paa Scenen komme frem,
Og synge skjønt om Stjernen, som østligt vinked dem.

Men Stjernen alt i Vester har skjult sig bag en Sky;
De Hellige den følge; det bliver mørkt paany.

Nu slæber det sig langsomt afsted en føie Tid,
Lyset kun seent fortrænger Mørket i sin Strid.
Med Eet man seer en Fakkel, man hører Bjældeklang:
Bajas med flere Masker kommer ved Spil og Sang.

Som Fastelavnsnar dandser den lystige Person —
Det Eneste, der muntrer den graae Exposition.
Vel siger en og anden æsthetisk Rigorist:
„Hvad skal vi med de Løier, hvor Alt bør være trist?“ —

Maaskee romantisk sindet er dette Spils Forfatter;
Han blander Spøg med Alvor, ja Graaden selv med Latter.
Dog snart Bajas fortrækker med Masker, Spil og Sang,
Og Alting kommer atter i sin kjedelige Gang.

Man mærker, Autor veed nok, at Sparsomhed maa til,
Især naar man begynder saa langt et Skuespil.
Dog selsomt, at om Kjærlighed ei noget Ord er talt...
Taalmodighed! det kommer, men der maa Tid til Alt.

Vor Digter ogsaa heri har viist en rigtig Tact:
Han med en pragtfuld Høitid vil slutte første Act;

Han viser sig som Kjender af Hjerternes Natur:
Ved Paaske lader han Solen til Jorden gjøre Cour.

Lig Romeo, der kommer som ligegyldig Gjæst,
Men smeltes, da han møder Julie ved en Fest,
Saadan vor stolte Brudgom, som pyntelig gaaer ud,
Gjør ogsaa her ved Festen Bekjendtskab med sin Brud.

Vel gaaer det i Begyndelsen lidt stift, lidt knibsk,
lidt koldt;
Det Selskabets Nærværelse naturlig har forvoldt.
Dog ubemærket giver den længselsfulde Sol,
Til Pant paa Kjærligheden, sin Brud en Martsviol.

Man seer paa den; man undres, at under Vintrens Luft
En Blomst har kunnet spire, som bringer Somrens
Duft;
Og Alle spørge hende: „Hvor fik du Blomsten da?“ —
Hun svarer: „Et Inpromtu! hvor kommer Sligt vel
fra!“ —

Men hemmeligt hun nikker til Beileren med Lyst;
Han smiler, da hun gjemmer hans Gave paa sit Bryst.
Nu Festen er tilende; man skilles ad, og gaaer.
Første Act er ude; den anden forestaaer.

III.

Naar Teppet paany
Sig løfter mod Sky,
Da see vi forandret vor Scene:
Nu Kjærligheds Magt
Med vaarlige Pragt
Har bekrandset de løvfulde Grene;
Thi Solen med Jorden formælet sig har,
Og Exemplet nu følges af tusinde Par:
Af Urter og Træer,
Af Stork og af Stær,
Af Bølger i Sø,
Af Blomsternes Frø,
Og Ingen sig føler alene.

Nu see vi det klart:
Paa Elskov blev spart,
Mens Alting var koldt og bøotisk;
Theatrets Effect
Nu viser sig kjækt,
Da det Hele nu sværmer erotisk.
Ja Pindsen er just en Ballet paa vor Jord,
Hvor der dandses til Zephyrs og Fuglenes Chor;
Hver nynner sin Sang
I Skov og i Vang,
Og træder sin Dands,
Og svinger sin Krands,
Og Tumlen er næsten chaotisk.

Et Maal dog at naae,
Det pønser den paa,
Den ellers var ikke poetisk.
Sanct-Hans-Dag med Ret
Er Festens Bouquet;
Dig har Pindsen bebudet prophetisk.
Her Kjærlighed naaede sit høieste Maal,
Og den ulmende Varme sit glødende Baal.
Den spøgende Tant
For Alvor forsvandt.
Før Enden man veed,
Nu Teppet gaaer ned,
Og Acten er sluttet pathetisk.

IV.

Den Pathos, Acten slutted med,
Er fortsat i den næste.
I Stykket kommer her et Sted,
Der sagtens er det bedste.
Thi hvad der mangled hidindtil,
Var Lidenskabens Rasen;
Men mangler den i Skuespil,
Foragtes hele Stadsen.

Den Varme, som begyndte svagt,
Men steg til hæftig Gløden,

Nu vorder Lidenskabens Magt,
Der tragisk spaaer om Døden.
Den friske Sundhed visne maa,
Hvor Solens Lue brænder;
I falmet Løv, i gule Straae
Det grønne Liv sig ender.

Af Tornene paa vildsom Sti
Er Glæden tæt besnæret,
Og Kjærligheden er forbi,
Den har sig selv fortæret.
Kun Tvivlen overlever den,
Og stirrer mørk tilbage,
Og spørger: Har jeg ingen Ven
Fra lykkelige Dage? —

Naturen svarer taus derpaa:
„Betragt mig selv, min Kjære!
„Alt lever kun for at forgaae,
„Det er den store Lære.
„Af Mulm og Mørke gik jeg frem,
„Men gik som Automatet;
„Til Mulm og Mørke gaaer jeg hjem,
„Og Nul er Resultatet.

„See, Lyset svinder meer og meer,
„Alt Natten sluger Dagen;

„Du snart mig selv bedækket seer
„Med Dødens hvide Lagen.
„Du stirrer snart i Dybet ned,
„Hvor Alt er mørkt og øde;
„Begræd da i din Eensomhed
„Den store Pan, som døde!“ —

Selv Tvivlen ved et saadant Ord
Maa sig fortvivlet føle;
Den bryder ud i rædsomt Chor
Af Stormene, som brøle;
De hyle paa den store Grav,
Hvor Alnaturen hviler . . . .
Men tys! det klinger over Hav,
Og fjernt et Lys der smiler.

En Stjerne gaaer paa Himlen frem,
Og Harpetoner gynge;
En Stemme blander sig med dem,
Man hører den at synge:
„Hvo som i Tvivlen fremad gaaer,
„Vil see den brat forsvinde,
„Thi Spiren til den næste Vaar
„Den Søgende skal finde.

„Men ham, som ei fik Kraft dertil,
„Skal Sandhed dog husvale,

„Saafremt et Barn han vorde vil,
„Og lytte til min Tale.
„For Barnet og et barnligt Sind
„Jeg aabner Himmerige;
„Enhver kan følge mig derind;
„See her min Himmelstige!“ —

Og see! det lysner fjernt og nær
Paa vidtudstrakte Scene,
Og mange tusind Juletræer
Sig til et stort forene.
Det hæver sig til Himlen op
Fra Jordens lave Tue,
Og Stjernen i dets høie Top
Er lig en Sol at skue.

Og Alle flokkes om dets Fod;
Enhver i hele Brimlen
Med Tanken stiger fra dets Rod
Ad Stammen op i Himlen.
Ved Træet Hver sit Ønske faaer,
Hver Længsel Fred har fundet,
Ved hvert et Savn dets Gjenstand staaer,
Og Paradiis er vundet.

V.

Med Julens Divertissement
Er Skuespillet ude,
Som og hvad jeg for denne Gang
Har havt, Dem at bebude.
Nu kun den endelige Dom
Om Stykket staaer tilbage;
Af hvad De nu har hørt derom,
De Conclusionen drage.

Vort Skuespil, da Teppet faldt,
Var i en critisk Stilling;
Dog her sig Tanken vender alt
Mod næste Forestilling.
Den gaae med Held og Lykke hen
For Hver i alle Stænder!
Velsignelsen berøre den
Med sine milde Hænder!



M a a n e n.

Fremsagt af Fru Heiberg den 9de Februar 1834.

Ved Himmalayas Fod, ved Ganges Kilder
En Hytte stod, hvori en viis Bramin,
Som havde Verdens Tummel Ryggen vendt,
Nu søgte Sjælefreden,
Fortrolig med sig selv og Eensomheden.
Og ikke sjelden kom et Verdensbarn,
Hvis Drøm om Lykke Livet havde skuffet,
Hvis Væsen Skjæbnen havde splittet ad,
Og søgte hos den Gamle
Ved Viisdoms Tale det paany at samle.

En Aftenstund det banked paa hans Dør;
Han aabned den, og for hans Øine stod
En Mand i fremmed Dragt,
Ei længer ung, dog gammel heller ikke,
Med Sværd og Spyd bevæbnet, som til Jagt,
Men med Fortvivlelsen i sine Blikke.

Hvad Sorg den Fremmede paa Hjertet tynged,
Man veed ei ret; men for Braminen skrifted

Han hemmeligt et skuffet Haab, en Længsel,
Som Verden og dens Løb ei havde stillet.
Den Gamle saae paa ham med Alvors Mine,
Og grunded dybt, og talte derpaa saa:
Hør efter, og jeg skal fortælle dig
Hvad selv jeg har oplevet i min Ungdom.
Dog ei blot med dit Øre,
Med Tanken maa du min Fortælling høre.

Som Yngling alt i Bramas Tjeneste,
Jeg saae kun sjelden mine Fædres Arne;
Men naar det hændte sig, at jeg besøgte
Den fjerne Hytte, hvor de Gamle boede,
Da bragte jeg sædvanlig sjeldne Gaver,
Ei ene til Forældrene, men ogsaa
Til mine Søskende, hvoraf den Yngste
Var let nok at fornøie:
Det var en tre Aars Dreng med muntert Øie.

Engang paa Veien til min Faders Hytte,
Kom nogle Røvere, som plyndred mig,
Og mig berøvede de skjønne Gaver,
Hvormed jeg vilde glædet mine Kjære.
Tomhændet kom jeg hjem, fortalte Tingen,
Og Alle maatte finde sig deri,
At denne Gang jeg Intet kunde bringe.
Den lille Dreng alene blev urolig,

Og fordrede med hæftig Graad og Skrig,
At jeg en Gave skulde skjænke ham,
Saaledes som jeg pleied, naar jeg kom.
Forgjæves at berolige den Spæde
Jeg søgte, dog jeg fik ei Ro, ei Rist;
Han vedblev med at skjænde, med at græde,
Og Støien blev utaalelig tilsidst.

Det var just Aften, og den fulde Maane
Paa Himlen stod. Da slynged jeg min Arm
Om Drengen, og ham satte paa mit Knæ,
Og sagde: „Græd ei længer, vær nu artig!
Det var kun Spøg; jeg har en Gave til dig;
See Maanen hist! hvor deilig, blank og klar,
Af pure Guld! den vil jeg dig forære." —
„Hvorledes!" raabte Drengen: „er det Alvor!"
Og strakte sine Hænder alt mod Himlen,
Som om han vilde tage mig paa Ordet.
„Ja," svared jeg, „herefter er den din,
Men du kan ikke faae den ned i Stuen,
Den pletter let, saasnart man rører ved den;
Men du kan see paa den, saa tidt du vil,
Og tænke ved dig selv, at den er din,
Og selv for Andre prale med din Skat.
Men lad dig ei forføre!
Husk paa mit Ord: Nok see, men ikke røre!" —

Forskrækket trak han Armene tilbage,
Til Tegn paa Lydighed. Nu var han glad,
Og raabte: „Broder har forært mig Maanen!
Og jeg skal aldrig røre ved den, bare
Jeg maa betragte den, saa tidt jeg vil,
Og naar kun Ingen vil den fra mig tage,
Og heller ei den laane,
Men huske paa, det er min egen Maane." —

Nu var det godt. Den næste Dag forlod jeg
Min Fædrebolig. Da jeg kom igjen
Om nogen Tid, kom Drengen mig imøde
Bedrøvet og med misfornøiet Mine,
Og sagde: „Broder! tænk engang! den Røver,
Som tog forleden dine skjønne Gaver,
Har daglig filet i min Maane, skaaret
Bestandig Meer og Mere fra; omsider
Han tog den sidste Stump, som var tilovers." —
„Jeg veed det," svared jeg: „men har du seet,
At jeg har ladet gjøre dig en ny?
Den var just ikke strax paa Timen færdig;
Min Guldsmed har arbeidet længe paa den,
Lidt efter lidt han fik den dog istand." —
„Ja," sagde Drengen, „det er ganske sandt;
Men da den nu var færdig, klar og blank,
Maa Nogen have rørt den, trods dit Forbud,
Thi den blev svinet til, saa det var Skam." —

„Jeg veed det nok mit Barn: det var en Aften,
Da Maanen var formørket, som det kaldes;
Men saae du ikke strax, hvorledes jeg
Lod den polere, saa den blev igjen
Saa blank og straalende som nogensinde?“ —
„Ak jo! men saa kom Røveren igjen,
Og filede paany!“ — „Ja vist, men trøst dig!
Thi nu har jeg igjen bestilt en anden;
Om nogle Dage skal du bare see den!“ —
„Ja,“ svared Drengen, „det er ganske godt;
Men siden man saa let kan den polere,
Ja, selv naar den er stjaalen, faae en ny,
Saa har jeg Lyst til selv at røre ved den,
Og klappe den, og kysse den paa Munden,
Thi jeg har seet, der er et Ansigt i den.
Tidt seer den ned paa mig med milde Blikke,
Som om den vilde sige: jeg er din.
Men det forslaaer dog ikke!
Hvad kan det hjelpe mig, at den er min?
At *see* paa den, mig trøster ikke længer;
Nu til at *favne* den, mit Hjerte trænger.“ —

Den Lille Dag for Dag blev meer urolig,
Og da jeg nu en Aften vandred med ham
Langs Flodens Bred, mens Maanen stod fornyet
I fulde Glands paa den azurblaae Himmel,
Da forbred han paany med Graad og Skrig,

Jeg skulde Maanen drage ned fra Himlen.
Jeg sagde: „Tag den selv! jeg dig tillader
At røre den.“ — „Jeg kan ei!“ skreg han vildt:
„Jeg har det tidt forsøgt, det lykkes aldrig.“ —
Da slog han Øiet ned igjen, fortvivlet;
Men i det Samme standsede hans Blik
Paa Flodens Bølger, i hvis klare Speil
Fordobblet ham hans Længsels Gjenstand vinkte.
„O!“ raabte han, „nu har jeg ingen Nød!
Jeg har ei Vinger, kan ei opad flyve,
Men ned i Dybets Rige
Formaaer jeg til mit Ønskes Maal at stige.“ —

Som sagt, saa gjort! Han styrted sig i Floden.
Men piilsnar sprang jeg efter, greb ham, svømmed
Til Bredden med ham — han var halv bedøvet —
Og bragte ham til Hytten, hvor jeg hurtig
Hans vaade Klæder skiftede med tørre.
Nu stod han da forundret ved min Side,
Af Kulde skjælvende, og med en Mine,
Som om han vilde samle sine Tanker.
„Nu?“ spurgte jeg: „fik du da Maanen fat?“ —
„Nei!“ sukked han: „den mellem mine Hænder
I tusind Stykker gik, og borte blev;
Og jeg blev kold, min Attraa var forsvunden;
Den Ild, mit Hjerte følte,
Den stærke Flod med sine Bølger kjølte.“ —

„See," svared jeg, og pegede mod Himlen:
„End sidder Maanen lige heel og skjøn,
Og minder dig ved Synet af sin Glands,
At du tør vel besidde den i Tanken,
Naar den sit Lys dig sender,
Men ei du gribe tør den Himmelske med Hænder." —

Braminen taug; den Fremmede forstod ham;
Men om han fulgte Raadet, veed man ikke.
Et er, at fatte Talen,
Et Andet, at tilegne sig Moralen.



Blandede Digtninger

II.

Danske Localiteter.

1. Danmark. Et malerisk Atlas. Tegnet efter Naturen af C. F. Christensen, ledsaget med poetiske Vignetter af J. L. Heiberg. Kbhvn. 1842.

2. Danske Localiteter. J. L. Heiberg, Poetiske Skrifter, VII Bind, 1849.

Indhold.

Danmark.

Hvor Bøgeskoven svæver
I Favn af salten Sø;
Hvor som Bouquet sig hæver
Af Havet Ø ved Ø;
Hvor intet Bjerg os hindrer
At sende Blikket ud
Mod fjerne Lys, der tindrer
Herned som Himmelbud:

Der er den Jord, vi kalde
Vort Hjem, vort Fædreland,
Besjungen høit af Skjalde
Alt for sin Skov og Strand,
Sit Folk, det roligt snilde,
Saa langt fra Harm og Had,
Sit Sprog, det kraftigt milde,
Hvori saa skjønne Qvad.

Af Danmark har Naturen
Selv dannet med sin Haand
Den Mark, hvis Rug i Furen
Skal nære Nordens Aand.
Lad Sverrig og lad Norge
Kun Styrkens haarde Bark
Og Kraftens Jern os borge,
Mod Pant fra danske Mark.

Mens vor Natur os glæder
Med Øieblikkets Lyst,
Tiltale hundred Steder
Os end med Fortids Røst;
Thi blandt Naturens Værker,
I Ly af Græs og Green,
Staae Kunstens Mindesmærker,
En Aarbog lig af Steen.

Om Fædrenes Bedrifter
Snart melder Kæmpehøi,
Snart Skyen, i hvis Rifter
Sees Kongeborgens Fløi.
Om Frode Drot fortæller
Et Sagn os Værebro;
Hvor Roars Kilde vælder,
De tusind Minder boe.

Fra Saxo Klerks Annaler
Staae Skygger frem i Soer;
Hist Gaasetaarnet taler
Om Atterdag i Nord;
I Ringsted Dagmar gjemmes,
Hiin tabte Lilievaand;
Paa Fredriksborg fornemmes
End Fjerde Christians Aand.

Jeg nævner Sjælland ene
Thi der jeg fæsted Rod,
Og Sjælland kan forlene
Mig Træk i Overflod;
Men hver af Rigets Dele
Har samme Skjønheds Art,
Og i det skjønne Hele
Har hver en lige Part.

Og Axelstad, hiin gamle,
Saa venlig, skjøndt saa stor,
Hvor Danmarks Aander samle
Sig i et udsøgt Chor,
Har gamle Mindesmærker,
Som tale Sagas Røst,
Har nye, stolte Værker,
Som kneise til dens Lyst.

Paa Kysten herligt grundet,
Den aabner Øiet Flugt
I Udsigt over Sundet
Og over Kjøgebugt;
Mod Norden grønne Skove,
Som huse Hjort og Hind,
Og Duft og Kjøling love
Det længselfulde Sind.

Hvo har ei kjære Minder
Fra Land saavelsom Stad?
Dog fastere dem binder
Et svagt Erindringsblad.
Her Kunsten Eder giver
En Krands fra Dannevang;
Hvert Blad i Krandsen bliver
Et Billed og en Sang.

Christiansborg.

Phønix, du, som nys begravet
I din Aske laae,
Og nu frem af Flammehavet
Stiger mod det Blaa!
Ei ved Elementers Vrede
Oftere du døe!
Kneis kun fra din høie Rede
Over Land og Sø!

Borg, der selv er uden Mage
Mellem Borges Chor,
Sku de lykkeligste Dage
Hilse Danmarks Jord!
Fra din Tinde, nær ved Himlen,
See langs Codans Flig
Fredelige Masters Vrimlen,
Birman-Skoven lig.

Og naar ei dit Blik sig hæver
Over salten Flod,
Men mod Jorden nedad svæver
Til din Kæmpefod:

See paa Pladser og i Gader
  Livlig Virksomhed,
Og endog paa lave Stader
  Lykke, Fryd og Fred.

Og du selv skal i dit Indre,
  I din Høisal stor,
See det snevre Rum, det mindre,
  Hvori Lykken boer.
Lykken alt med Kjærligheden
  Flyttet er derind,
Den har fæstet Svalereden
  Til din høie Tind.

Her paa lykkelige Dage
  Kongeparret skal,
Med sit Folk forenet, drage
  Til din høie Hal,
Medens Tusinder af Kjerter
  Straale Lyset ud,
Medens Tusinder af Hjerter
  Følge Glædens Bud.

Fredriksberg.

Den er forbi, den Tid, hvorpaa
Din Himmel,
O Fredriksberg! med Smilen saae
En Brimmel,
Hvori sig flokked Lav og Stor
I Haven,
Omkring den Konge, som nu boer
I Graven.

Da klang Musiken ofte fra
Terrassen,
Af Uniformer myldred da
Paa Pladsen.
Ei flagre nu de røde Fjer
Paa Hatten;
Hver Dag den samme Tomhed seer,
Som Natten.

End Svanen langs Canalens Rand
Dog seiler;
End Træet i det stille Vand
Sig speiler;

End Maanen over Sletten gaaer
Saa stille,
Mens Nattergal i Busken slaaer
Sin Trille.

Naturen gaaer ad vante Vei
Sin Vandring;
Den trofast er, den elsker ei
Forandring.
Den smiilte til den glade Borg,
Nu smiler
Den til det Sted, hvor Savn og Sorg
Sig hviler.

Ak! her er intet Sorgenfri!
Dog træder
Den simple Borger ei forbi
De Steder,
Hvor svundne Syner for hans Blik
Fremstode
Ved Mindet om Kong Frederik
Den Gode.

Amalienborg.

Her du skuer det Centrum, hvorom det Hele sig dreier,
Her er Kongens Palais, atter Amalias Borg.
Saae du alle de Bønner, Forhaabninger, Ønsker og Klager,
Som omcirkle det Sted, neppe da Stedet du saae;
Snart som flagrende Sylfer, og snart som klavrende Nisser,
Snart som sværmende Myg, vilde de skjule dets Muur.
Glæd dig, at ikke du seer den hele forvirrede Skare,
At, som din Fod, saa dit Blik rækker til Kongens Palais.
O! men Kongen dem seer, de tidt forjage ham Søvnen,
Naar for hans Øie de staae, staae for hans prøvende Sjæl.
Men ved Stjernernes Lys i Kongernes søvnløse Nætter
Spirer, som Natviol, Folkenes drømmende Tak.

Rosenborg.

En Monolog.

Slottet taler.

Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
Og skued gjennem Secler snart Himlen mørk, snart blid.
Hvor mangen sær Omskiftning var jeg dog Vidne til!
Meget kan jeg fortælle, naar man mig spørge vil.

Med Stolthed jeg min Ungdom for Tanken seer at staae,
Hver Dag jeg skued Fester, bar Lys i hver en Vraa.
Hvad nu mig vil belyse, — ja, nok maa jeg mig skamme —
Det er den Nar, den Figaro, med sin bengalske Flamme.

Orangetræer foran min sydvestlige Façade
Tilforn mig sendte Duften fra sine Blomsterblade;
Til Exerceerplads blev min Orangelund changeert,
Drivhuset til et Huus, hvor der bliver exerceert.

For hver en Blomst, som frydede mit kongelige Sind,
Da fik jeg til Erstatning et garvet Kalveskind,
Og ved dets Øredøven jeg skued ofte nok
En frifødt Mand at garves med Sabel eller Stok.

Ugjerne seer jeg Pladsen, hvor Stok og Sabel brak,
Hvor Roat gik til Spiret og Bovehalsen knak.
Med Afsky tidt mit Øie sig vendte fra Sydvest,
Men i sydøstlig Retning der huer det mig bedst.

Der seer jeg rig Erstatning for hvad mig ærgred hist:
Jeg seer de gamle Lindetræer med unge Løv paa Qvist;
Vi have fælleds Fader, den danske Patriark,
Hvis Navnetræk usynligt er præget i deres Bark.

Hos mig det stander synligt, i Stenen hugget ind,
Men Træerne det hviske hørligt i Aftnens Vind!
Vor fælleds Fader drog sit sidste Suk i min Favn,
Mine Brødre hviske gjerne hans elskelige Navn.

I Skyggen af de Stammer, som ere Fortids Tolk,
Seer jeg ret med Velbehag de fordringsløse Folk,
Som efter Dagens Arbeid i revne Gange gaae,
Glade, naar Blomsten dufter, og Himlen kun er blaa.

Velsignelsen jeg skjænker til den beskedne Lyst,
Velsignelsen til hvert et blottet Moderbryst,
Velsignelsen til hver af de diende Smaa,
Og til hver en hyret Amme, som trolig passer paa.

Og som jeg gjerne skuer, hvad gjerne skues vil,
Lukker jeg for Adskilligt Øiet villig til.
Du forelskede Par, som til dunkle Skygge flyer,
Jeg seer ei og røber ikke dit Elskovs-Eventyr.

Ved Dryaders Fortrolighed kan Meget passere;
Jeg tænker da: Lad gaae! hvad er det saa Mere?
Desuden er det godt, at under Green og Blad
Hjerter kunne mødes, der i Stuen skilles ad.

Du stakkels Borgerpige, som sidder i din Krog
Ved Rokken, og maa skjule gesvindt din Morskabsbog,
Naar Moder eller Grandmama i Kamret træder ind,
For at mærke sig, hvor vidt du er kommen med dit Spind;

Og du, som til Brodering anvender al din Tid,
Og tjener tyve Skilling ved otte Dages Flid:
Naar Skumringen er indtraadt, og du har syet dig blind,
Kom hid: mit Grønne qvæger dit Øie som dit Sind.

Og ved Drhaders Bistand kan Meget passere;
Men jeg tænker: Lad gaae! hvad er det saa Mere?
Din Ven, som maa dig undflye, hvor du med Andre boer,
Dig møder under Løvet, og Armen om dig snoer.

Her staaer jeg gamle Kæmpe fra Fjerde Christians Tid,
Og skued gjennem Secler Menneskenes Id.
Meget, som Ingen aner, var jeg Vidne til,
Jeg fortælle kan om Meget, om Meget jeg tie vil.

Frue Kirke.

Hvilken Bygning er her? Er Det en christelig Kirke?
Naar Portalen man seer, finder man Stilen antik;
Sidefaçader og Taarn, man veed ei, hvad de bebude,
Helligt eller Profant; Korset det siger tilsidst,
Hvis Frontispicen det ei forkynder; men Dine som Lossens
Og en Hals som en Hjorts fordres, naar den man vil see.
Træd i Hallen dog ind. Colossal, men abstract i sin Storhed!
Langs med Siderne staae hvide Figurer i Rad.
Hvilken uhyggelig Bo, hvor Aanden selv er forstenet!
Kan, hvor den er af Steen, Ordet da vorde til Brød?
Frygten føler jeg vel, men Kjærligheden er borte,
Ingen romantisk Aand hvisker sit mystiske Suk,
Solen bryder sig ei gjennem farvede Ruder, og intet
Malet Kunstværk man seer, Alt er saa hvidt og saa tomt.

Træd dog nærmere; see! til Altret Frelseren kalder,
  Og hans Apostle forbi du til det Helligste gaaer,
Og i hans aabnede Favn, mens Sjælen holder sit Indtog,
  Holder forοven sit Tog Han, for at frelse din Sjæl.
Viid, Paradiset er her, dog ei i sin spillende Farve,
  Ei i Bevægelsens Kraft, kun i sin salige Ro.
Viid, Antiken sig kjæk med Romancias Ynde formælte,
  Formen er græsk, men dybt præget med christelig
    Aand.
Viid, en Genius har — og det gjør en Genius altid —
  Til Ideens Triumf her det Umulige gjort.

Thorvaldsens Museum.

Meget i vor Tid er slappet,
Meget i vort Land er smaat,
Meget flikket, Meget lappet,
Meget, som er ikke godt.

Stærkt man trænger til det Store,
For at hæves fra det Smaa,
Aanden trænger til en Spore,
Før den søvnig gaaer istaa.

Hæv dig over Prosamuren
Til en kæmpekraftig Aand,
Som, et Billed af Naturen,
Virker med dens sikkre Haand.

Som Naturen aldrig feiler,
Gaaer sin faste Bane hen:
Kunst, hvori Natur sig speiler,
Selv ufeilbar er som den.

Som Natur, af Roes og Dadel
Uanfægtet, sikker gaaer:
Kunsten, sikker paa sin Adel,
Uberørt af begge staaer.

Thi til Mængden siger Aanden:
„Skal vi vandre samme Vei,
„Faaer jeg tage dig ved Haanden,
„Thi du vakler, ikke jeg.

„Hvis jeg dvæler, hvis jeg haster,
„Hold da Skridt; vor Vei er lang.
„Om du roser, om du laster,
„Det forandrer ei min Gang.

„Om du kan mit Væsen fatte,
„Blive maa din egen Sag;
„Ere dine Kræfter matte,
„Saa forlad mig alt idag.

„Men min Gang kan paa vor Vandring
„Ikke lempes efter din;
„Skal der heri skee Forandring,
„Din det bliver ikke min.“ —

Saadan Aanden kjæk bebuder
Hvad den af Naturen fik,
Mens den stiller Oldtids Guder
Frem for et forbauset Blik.

Mængden stirrer paa de store
Gjæster fra et fremmed Land,
Spørger: Kan mig Dette more?
Kan det danne min Forstand?

Men af intet Ord bevæget,
Som Naturen fast og kjæk,
Støtten staaer, i Stenen præget,
Og forandrer intet Træk.

Snart i disse høie Haller
Skal de samles, Rad paa Rad,
Deres Røst til Templet kalder
Alle fra den store Stad.

Lærer her, selvkloge Stakler,
Hvad mod Aanden I formaae;
Lærer, at den gjør Mirakler,
Og at I kun see derpaa.

Hver, som Dommerord at tordne,
Raad at give har for Skik,
Lære her at underordne
Sin unyttige Critik.

Stjernerne med faste Blikke
Den bestemte Bane gaae;
Ændre den, det kan du ikke,
Nu, saa prøv den at forstaae!



Børsen.

O! hvem der dog var en Handelsmand!
O! hvem der dog var Grosserer!
En Anden saa let ei handle kan,
I det Samme, han speculerer.
Hvor er det herligt, paa Børsen gaae,
Og Vexel- og Coursberegning forstaae
Og Alt, hvad i Handlen passerer!

Men Den, som engang er slaaet til Poet,
Blev aldrig i Handlen en Daler;
Og blev han imellem paa Børsen seet,
Var det aldrig med Capitaler.
Idethøieste gik han til Schubothe hen,
Og bragte Frugten af Blæk og Pen,
Som Hr. Langhoff contant betaler.

Poeten derfor, og Hver, som fik
Ligesaa fattige Frugter,
Betragter Børsen med andet Blik,
End Han, som Profiten lugter:

Han beundrer Bygningens Architectur,
De gamle Zirater paa røde Muur
Og paa Spiret Slangernes Bugter.

Og tænker Kjøbmanden ene paa
Imorgen og kommende Dage,
Saa lader Digteren Blikket gaae
Til de svundne Tider tilbage.
Han skuer Christian den Fjerdes Aand,
Og kysser i Tanken den Skjoldunghaand,
Hvis Værker er uden Mage.

Men troer dog ikke, Poeten kan
Blot vugge sig i Chimairer;
Nei, naar det gjælder, saa kjender han
Vel ogsaa til Børs-Affairer;
Og om just selv han ikke dem gjør,
Han Andres Virksomhed skue tør,
Og ved den sig gjerne belærer.

Hvad derom jeg melder, er vist og sandt,
Skjøndt Sagen synes utrolig:
Viid, Amor er selv en Børs-Speculant,
Og gjør Kjøbmandsbarmen urolig.
Jeg selv har seet ham engang paa min Vei,
For mig var han synlig, for Andre dog ei,
Thi med Digteren er han fortrolig.

Jeg spurgte med Latter: „Men hvad gjør du?“ —
Han svarte; „Jeg speculerer.“ —
— „Hvori?“ — „Jeg veed ei rigtig endnu;
„Kun Hjerternes Cours jeg noterer.“ —
— „Men den rige Grosserer har Barmen tom;
„Langt før til den fattige Digter kom!
„Han gjerne dig inviterer.“ —

— „En Digter,“ sagde han, „hjelper sig nok,
„Jeg altid en Piil ham laaner;
„Men en Kjøbmand er saa stiv som en Stok,
„Han gjerne min Magt forhaaner.
„Men pas nu paa! han vogter sig ei,
„Jeg skyder ham midt paa hans Handelsvei;
„Du veed nok, Ingen jeg skaaner.“ —

Jeg tænkte: Gud veed, hvad nu vil skee,
Ei Gudens Forsæt jeg gjætter.
En Pige traadte da frem, og see!
Hun falbød friske Bouquetter.
Hendes Øine var selv Violer blaae,
Og af Rosenknopper, voxende, smaa,
Paa sit Bryst hun skjuler Doubletter.

Hun kunde vel være femten Aar,
— En Alder, skjønnest af alle, —
Hun bar Kjærminder i flettet Haar, —
Contrast man maatte det kalde,

Thi Kjolen pjaltet om Skuldren hang,
Saa løselig kasted, saa lidet trang,
Som om den let kunde falde.

Nu skulde man see den Kjøbmandsflok
Og Mæglernes Hær tillige!
Da kjøbtes der af Bouquetter en Skok
Hos den blomstrende Blomsterpige.
Tilsidst paa Bouquetter lens hun var,
Da solgte hun den, hun i Haaret bar,
Til en Kjøbmand, en af de rige.

Men alle de Mange, som ingen fik,
Bestormed Pigen om flere;
Hun raabte, da gjennem Klyngen hun gik:
„Jeg har ikke Blomster mere.“ —
— „Jo vist! den sidste du gjemmer endnu;
„Jeg skimter, i Kjolen den skjuler du,
„O lad den hos mig florere!“ —

Da svarte hun: „Har jeg en enkelt gjemt,
„Min Kjæreste venter den længe;
„Og fik han den aldrig, da var det slemt,
„Maaskee han vilde sig hænge.“ —
Nu smiilte hun med ironisk Blik,
Og triumferende bort hun gik,
Thi Lommen var fuld af Penge.

Da blev der en støiende Mumlen derom,
Et formeligt Charivari,
Som Amor, der frem af Krogen kom,
Jublende blanded sit Svar i.
Og en Piil han greb, og skjøndt han er blind,
Paa den sorte Tavle ridsed han ind:
„Idag var Coursen al pari."

Skuespilhuset.

En Dialog.

Publicum.

Her driver jeg paa Torvet om,
Og føler mig saa tanketom.
Jeg Intet seer, som mig fornøier,
Intet, som mig oplive kan,
Intet Opløb og ingen Løier,
Ei saa Meget som en drukken Mand.
Der hersker ret en kjedelig Ro,
Her er ingen Ting, hvorpaa jeg kan gloe.
Det er en Sommer-Helligdag,
Færdselen er kun tynd og svag,
Theatret selv er lukket i,
Har hverken Placat eller Politie.
Dog Røg af den ene Skorsteen staaer; —
Jeg kan tænke, det er en Røg, som gaaer
Af et mageløst Sommer-Skuespil,
Som nu man sig bereder til,

Og som „Figaro", „Dagen" og andre Journaler
Bebude med eccentriske Taler,
Saa dem Fribilletten af Halsen staaer,
Som Røg, der ud af en Skorsteen slaaer. —
Ih nu! al Røg er dog Ildens Bud;
Og ryger Theatret, saa maa det være,
Fordi der er noget Stort igjære,
Som ulmer i det og snart slaaer ud, —
Med mindre (thi her man vanker i Taager)
Det er Portnerkonen, som Theevand koger.

Men i Sandhed, hvad der var allerbedst,
Det var, om lidt Ild, til en Extrafest,
Tog fat i hele den gamle Kasse,
Som ei til mit Dannelsestrin vil passe.
Saa fik jeg en anden Bygning, maaskee
Saa stor som saadanne Rønner tre;
Saa fik jeg Heste ved mangen Handling,
Større Balletter og bedre Forvandling,
Kanskee van Amburghs Menagerie
Og Stykker med Tigerjagter i,
Og slap for det dumme Skuespil,
Hvori man maa lægge sit Øre til,
Og være stille, for at forstaae. —
Ja, denne Bygning er gammel og graa;
Der staaer det Skrammel og ryger som et Kul,
Gid Fanden ta' ved det gamle Hul!

Thalia.

Forvorpne! stands din Frækheds Ord!
Respect for Templet, hvor jeg boer!

Publicum.

Nei see! hvad er det for en Dame?
I Dragt hun synes udenlandsk·....
Nu har jeg det: ja, hun er fransk, .,..
Belan: Madame, Ihr werther Name?

Thalia.

Hold inde med de dumme Fagter!
Jeg Musen er, som dig foragter,
Uværdig er du til min Gunst.
Du sidder dorsk paa Templets Bænke,
Kan ikke høre, ikke tænke,
For dig er Aanden kun en Dunst.
Du pjatter, dømmer dumt og sikkert,
Og seer i alenlange Kikkert
Alt, ikkun ei den ædle Kunst.

Publicum.

Om Forladelse! Har jeg mig forløbet?
Det hændes iblandt, at jeg bliver Beet,
Naar jeg giver min egen Dom i Kjøbet,
Inden jeg har spurgt hos en Autoritet.

Thalia.

Men hvorfor er du slig en Fjante,
Som gaaer til Onkel eller Tante
Med Spørgsmaal om, hvad selv du vil?
Er i dit Bryst ei egen Stemme?
Har Brystet kun en Steen i Gjemme,
Som, for at flyttes af sin Klemme,
Maa løftes ved et Ankerspil?
Forsøg, uhildet at fornemme,
Og lad Critiken blive hjemme,
Den duer du dog ikke til.

Publicum.

Ak nei! desværre! det veed jeg nok;
Men derfor er jeg saadan en Blok:
Jeg vil mig nødig prostituere,
Og derfor taler jeg ikke frit,
Før jeg har spurgt mig for hos Flere,
Eller læst i Bladene, Sort paa Hvidt,
En motiveret, fornuftig Dom,
Der siger, hvad jeg skal synes om.

Thalia.

Hvordan, stoltladende Krabat,
Er det nu med din Stolthed fat,
Da du vil lade Raad dig give
Af alle Fuskere, som skrive?

Du, som har leet saa tidt af Trop,
Nu slider du jo selv dig op
I Sold hos hans uægte Sønner,
Hvoraf en udbredt Flok man skjønner:
Som for Exempel „Figaro",
Hvem i en Ruus han avlet har
Med Madame Voltisubito,
Hvorfor og Sønnen blev en Nar; —
Saa den saakaldede „Corsar",
En Provviderings Commissar,
Som lægger Magaziner an
Af Vittigheder, bitte smaa,
Tilbedste for det stakkels Land,
Ifald det Dyrtid skulde faae; —
Fremdeles „Dagen", blid og tam
I Theater-Critik, et uskyldigt Lam,
Der sig og Læseren vederqvæger
Ved Stykkernes Indhold, mens det bræger,
At Den og Den hinanden faae,
(Det er sandt, de Andre gjør ligesaa); —
Videre: den numeriske „Berling",
Hvem Qvantitetens Categorie
Ei blot ved Rigsbankdaler og Sterling,
Men og i Æsthetiken staaer bi,
Idet dens Criticus, ligesaa klog
Som Faderen, fører det ind i sin Bog,
Hvor Mange der slide Theatrets Trapper,

Og hvor ofte Publicummet klapper; —
Saa den agende „Post", som i Kunst-Critiker
Har gammelt Ord for at være sikker; —
Etcetera, der er endnu Fleer,
Som ligne Faderen i Maneer.
Men alle Disse, som man siger,
Har Trop med diverse Opvartningspiger:
Corsaren med den frækkeste Tøs,
Som var paa Traaden aldeles løs,
Og blev Moder til en lignende Knøs;
De Andre med mere skikkelige Tasker,
Som vare paa Retour og flaue derved.
Nu spørger jeg dig: hvad nytte mine Masker,
Naar Verden aldrig kommer i Led?
Skal ingen Virkning af Scenen spores,
Da er det en skinhellig Røst,
Som har sagt: »Castigat ridendo mores«,
Og siger nu: „Ei blot til Lyst."
Din Trop har du længe betragtet nok,
Dog troer du nu paa hans Børneflok,
Som faldt saa grumme nær ved Stammen.
Siig, hvis er Skylden? hvis er Skammen?

Publicum.

Men er jeg vaagen i denne Stund?
Jeg taber Næse saavelsom Mund!
Er det en Muse, der saadan snakker?

En pæn Gudinde! jo, jeg takker!
Til mig du taler som til en Skrælling,
Og bruger Ord som en Fiskerkjelling.

Thalia.

Jeg kjender dig paa dit Skaberi,
Din Affectation, dit Coquetterie.
Af Snørliv og snevre Skoe forpiint,
Du fordrer, at Alt skal være saa fiint.
Men hermed kommer du ingen Vei,
Thi er det fiint, saa forstaaer du det ei,
Og hvad du tager for Fiint, er en Stump
Af fiint Papiir om den værste Klump,
Der smager dig som den bedste Ret,
Naar bare Kræmmerhuset er net.
Comediens Muse — det maa du vide —
Taler med Fynd og et Ord itide;
Hun hilser dig i et andet Sprog,
End det, som vanker i en Epilog,
Hvori man smigrer dig arme Skrog,
Og bilder dig ind, du er superklog.
Det er kun en Formel, aldeles tom,
Der er Ingen, som stoler paa din Dom;
Dine Penge det er, man fange vil,
Din Berømmelse lidet man beiler til,
Thi saadan som du nu er skabt,
Har man Respecten for dig tabt;

Og intet Under: Selv du jo
Har tabt Respecten for det Skjønne,
Har til Ideer ingen Tro,
Og agter Kunsten lig en Bønne.
Respect er hvad det skorter paa,
Indprentes maa den i din Hu,
Og du dig underordne maa
For Det, som er lidt Meer end du.
Respect for Kunstens ædle Hal!
Thi den er ingen Snakkebørs
Og ingen Ænders, Faars og Køers
Urene Sti og lumre Stald.
Et Tempel er den og en Skole,
Hvori ei blot med Søndagskjole,
Men ogsaa med et Søndagssind
Du træde skal ærbødig ind,
I glad Forventning af den Gave,
Som dølges bag et Forhængs Fold,
Og som du heel og holden skal have,
Naar du giver dig Nydelsen i Vold.
Erhverv dig lidt Beskedenhed;
Tro ikke, man fra Scenen ned
Med Bæven seer til din dovne Krop;
Nei, du skal see til Scenen op,
Som til et bedre, høiere Stade,
End det, du kommer fra paa din Gade.
Paa din Dom ei altid du pukke med Trods,

Husk paa, du skal opdrages hos os,
Og lære Meget, som ei du kjender,
Men troer at holde med begge Hænder.
»Sicut infantes audi nos«,
Paa Dansk: Tag din Critik tilfange,
Den er dog ikke stort bevendt,
Og lyt som et Barn til vore Sange,
Det kan du være godt bekjendt.
Respect, som sagt! thi nu har du ingen;
Respect for Stedet, Respect for Tingen!
Og à propos, da jeg gjør dig den Ære,
Her midt paa Torvet dig at belære,
Saa begynd paa Respecten i denne Stund,
Og tag Cigaren af din Mund.

Publicum.

Cigaren? Nu har jeg hørt saa galt!
Nei, den har jeg kjøbt og ærligt betalt.
Cigaren mig Ingen forbyde kan,
Thi jeg er ingen ufri Mand;
Ved den jeg viser, jeg er Student
Og paa „Corsaren" Abonnent.
Jeg haaber, man kommer snart saa vidt,
At i Theatret man røger frit.

Thalia.

Ja hvorfor ikke? Saadanne Moder
Passe godt til de andre Noder,

Hvormed du belemrer mit arme Huus! —
Og du, som ønsker, det laae i Gruus,
For at et større du kunde faae!
Kortsynede! kan du dig selv ei spaae,
At jo større Huus dig Thalia giver,
Desmeer forstokket og slet du bliver?
Sex Aar dog kunde du ventet end,
Før du slynged Forbandelsen hen:
Aar atten hundred og fyrgetyve
Samt otte til, er det hundred Aar,
Siden jeg grundede det Huus, her staaer.

Publicum.

Tillad, jeg beskylder dig for at lyve,
Eller og, at Historien du glemte,
Thi Huset er bygget af Fredrik den Femte,
Og følgelig kan du ikke sige ....

Thalia.

Men hvad en Konge virker til Gavn
For Kunstens, kort sagt, for Ideens Rige,
Den ædle Tanke, den udødelige,
Den præger Musen i hans Favn.

Publicum.

Ifald du her har Sandhed sagt,
Ifald du besidder en saadan Magt,
Saa gaa til Theaterdirectionen,

Og inspireer den med nye Tanker;
Maaskee du saa forandrer Tonen,
Saa at mindre Grovhed til mig der vanker;
Thi viid, at naar jeg bliver slet,
Naar jeg vanslægter fra Nationen,
— Kloge Folk forsikkre mig det —
Saa ligger Skylden hos Directionen.

Thalia.

Ja vistnok er det beqvemt og let
At skyde Skylden over paa Næsten
For Det, man selv har forskyldt. Forresten,
Jeg kjender Directionen ei,
Og var desuden altid bange
For administrerende Autoriteter,
De høre nødigt Musernes Sange.

Publicum.

Nu vel, der gives en anden Vei;
Henvend dig da til vore Poeter.
Jeg har ofte hørt — dog troer jeg det ei —
At kun en Poet kan Miraklet gjøre,
Det Hele fra Ruin at føre.

Thalia.

Tilvisse, herlige Raad du giver!
Jeg skulde takke dig for din Iver,
Om kun ei den manglede sund Fornuft.

Du maler dig et Billed i taaget Luft,
Og at virkeligt det er, du bilder dig ind.
Hvor findes Poeter med saa fromt et Sind,
At offre de vil Inspirationen
Til Ære for dig og Directionen?
Jeg taler ei om et enkelt Stykke,
Selv om det gjør, hvad man kalder Lykke;
En enkelt Svale gjør ingen Sommer;
Men Den, som vil rense mit Tempel, kommer
Til at offre sin Tanke, sit Liv derpaa;
Men saalunde som nu Sagerne staae,
Maatte Den, der satte sin Capital
I slig en Handel, være bindegal;
Thi hvo vil stille sine Værker frem,
For at Sjouere skal bedømme dem?
Nei, Poeten, naar han sin Fordeel kjender,
Da skriver han langt heller en Bog;
Vel falder den i mangen smudsig Krog,
Men den kommer og i de rette Hænder,
Hvor den erholder sit rette Stempel.
I Litteraturens store Tempel
Hersker Forvirring kun en stakket Frist,
Thi Ordet beholde de Bedste tilsidst.
Men viid, i Theatret gjælder Momentet,
Kun af Øieblikket blev Lønnen hentet,
Men der har ikke de Bedste Magt,
Nei, de Sletteste just: du selv, kort sagt. —

Naar jeg tænker paa, hvad det blive kunde,
Mit kjære Tempel, som her staaer,
Ved de Midler, hvorover det formaaer,
Mens nu det langsomt gaaer tilgrunde
Paa Veien til sit Jubel-Aar:
Da fyldes Hjertet af en Harm,
Som rummes kun i Musers Barm,
Og i vred Begeistring Gudinden spaaer
Den Skjæbne, som dig forestaaer:
Om føie Tid har du ingen Scene,
At sige, som fortjener dette Navn;
I en Ruus vil du tumle dig om, og mene,
At Alt, som kun er nyt, stiller dit Savn.
Det Eneste, som du forud har
For næsten hele Verdens Nationer,
Det Eneste, som dit eget var,
Din comiske Muses kjække Skud,
Som trivedes i de kolde Zoner
Saa godt, at gjennem den gamle Hud
Sprang nye Knopper og Blomster ud,
Vil regnes til Fabelens Traditioner.
I Lunet din egen Aand du fandt,
Men du offrer den op for fremmed Tant,
For svulstigt Præk, for grov Finesse
Fra den udenlandske Theaterpresse,
For Alt, som besidder et hyklet Skin,
Og er, lig en Blære, fyldt med Vind.

Da staaer du snart, i Nationers Ring,
I Kunsten saa graa som i andre Ting;
Og mener du end, du er Karl for din Hat,
Som alt det Fremmedes Abekat,
Saa vil det dog svie til din Hud,
Naar dit eneste Præg skal slettes ud.
Gid Himlen en Vækker dig sende vilde!
Jeg kan det ikke, det er for silde.
Jeg flyer til mine Søstres Chor;
Farvel, du Sløve! betænk mit Ord!

Nicolai Taarn.

Som tabte Herligheders Rest,
Som Affald af en prægtig Fest,
Som en ærværdig Mindestøtte
Fornedret til at gjøre Nytte,
Man daglig skuer paa sin Vei
Sanct Nicolai.

Ak! Ingen veed i Livets Aar
Den Skjæbne, som ham forestaaer,
Men først i Døden vil sig vise,
Om han sig lykkelig tør prise!
Og herfra selv undtages ei
Sanct Nicolai.

Hans Bygning saae sin Grundsteen lagt
Til den catholske Kirkes Pragt,
Men før den var til Ende kommen
Bestemtes den til Lutherdommen;
For Kjætteri sig hytted ei
Sanct Nicolai.

Her første Gang i Kirkens Skjød
En evangelisk Præken lød,
Til Orglet sang den hele Klynge,
Og selv du maatte til at synge,
Om det dig lysted eller ei,
Sanct Nicolai!

Dog af og til han lidt forsagt
End skottede til Pavens Magt:
En Time daglig Orglet rørtes,
Uagtet ingen Præken hørtes,
Og denne Skik afskaffed ei
Sanct Nicolai.

Det var et modsat Kjætteri.
Tænk, hvilken farlig Liturgie,
Naar Andagt midt i Tonestrømme
Selv raader for, hvor den vil svømme!
Der var du paa den gale Vei,
Sanct Nicolai!

Dog i den første store Brand
Hans Gudsfrygt holdt mod Luen Stand,
Men i den næstes Skjærsilds-Piner
Hans Legem brændtes til Ruiner,
Og Glemsel greb dit Conterfei,
Sanct Nicolai!

Nu staaer du paa din Plads igjen,
Men degradeert, min arme Ven!
Dit Hoved, før Ideens Moder,
Nu kneiser mellem Slagterboder;
Du staaer paa Realismens Vei,
Sanct Nicolai!

Som Zions Vægter ikke meer,
Som Gadevægter man dig seer,
Som Oldermand i Vægtergilde;
Du speider aarle, speider silde
Paa Land og Hav, paa Himlen ei,
Sanct Nicolai!

Du minder strax om Ildebrand,
Din Lygte skaffer Sprøitevand;
Dit Blik mod Horizonten sværmer,
Og naar sig fjerne Dampskib nærmer,
Dit røde Flag du glemmer ei,
Sanct Nicolai!

Du staaer som Midtpunkt i vor Stad;
Og er den traurig eller glad,
Beruset, ædru, sindig, galen,
Paa Hov'det falden, traadt paa Halen,
Du seer dens Gang paa hver en Vei,
Sanct Nicolai!

Og ved den Daarskab, som du seer,
Du slipper for at græde meer;
Nu har du Lov at lee og smile,
Thi nu din Stand er den civile,
Og Geistlig er du længer ei,
Sanct Nicolai!

Men bliv dog paa din Post ei ør!
Du er ei Stadens Gouverneur,
Dens Argus ei, men kun hans Øie.
Saa giv dit Syn sig da fornøie
Saa vide paa sin Vægtervei,
Sanct Nicolai!

Bredgaden.

Det mylrer i Norgesgade
Med pyntede Damer og Mænd;
„Gentilernes Promenade,"
Saaledes døbte man den.
Herrer i Snørliv, pudsige nok,
I Munden Cigar, i Lommen en Stok,
Her offre hele Personen
Til Modens Afgud paa Thronen.

Har Hankjønnet vakt din Latter
Ved mangen Caricatur,
Forlyster Øiet sig atter
Ved Damernes nette Figur,
Thi lydende Modens Herskerbud,
De see dog alle som Mennesker ud,
Og baade ved Drift og Vane
Man drages mod det Humane.

Før Sværmen har naaet det Grønne,
Spadserer den her forbi
Saa mange Bygninger skjønne:
Chirurgisk Academie,
Det catholske Capel, som nybygt staaer,
Hospitalet og Søcadetternes Gaard;
Saa er man ved Enden af Gaden,
Og vanker i Esplanaden.

Til Langelinie vende
Sig nu de hurtige Skridt,
Hvor Bølgerne Kjøling sende,
Hvor Brystet kan aande frit.
Her standser man lidt sin Hverdagsgang
Ved det skummende Sunds melodiske Sang,
Ved Horizonten den vide,
Hvor som Skygger Seilerne glide.

Saa høi og blendende skinner
Hveen, vor Stolthed og Sorg;
Paa Klinten Sanct Ib du finder,
Men ei Uranienborg.
Malmøes Fæstning saa skummel staaer,
Den sees over Saltholms Holmegaard,
Men let mod Skyerne baarne
Sees Lunds de luftige Taarne.

Og see det lyse Landskrone,
Saa tæt under Hveen lagt;
Det smiler i rødlig Tone
Til Sjællands grønnende Pragt.
Og følger Øiet det skaanske Land,
Da møder det langs den krumme Strand,
Hvor hvide Bølger sig kruse,
Bakker, Møller og Huse.

Saa nær for Øiet de ligge,
Og dog saa fjernt for din Fod,
Thi, ak! den bærer dig ikke
Hen over salten Flod.
Tag Kikkerten frem og stir dig blind,
Du seer i en fremmed Verden ind,
Saa nær og saa fjern tillige,
Et synligt, unaaeligt Rige.

Bemærk hist Huset det lave,
Det hvide, tækket med Straa;
Maaskee det gjemmer en Gave,
Men som du aldrig skal faae;
Maaskee du fandt under simple Tag
Hvad der stod for din Længsel Nat og Dag,
Men aldrig skal du betræde
Det Sted, som gjemmer din Glæde.

I Huset boer vel en Jæger,
Hvis Datter, den Lilievand,
Modtager med Velkomstbæger
Indtrædende Vandringsmand.
En huuslig Moder med trippende Skridt
Gaaer ud og ind; den Unge saa blidt
Nu breder Dugen, mens bøiet
Over Bordet, hun nedslaaer Øiet.

Da høres Gjøen af Hunde,
Og Faderen kommer hjem
Fra Jagt i de grønne Lunde,
Og tager sit Bytte frem.
Han hilser Gjæsten med Venlighed,
Om Bordet sætte sig Alle ned,
Den Fremmedes Øine spille,
Og Pigen rødmer saa stille.

Du vilde vel gjerne være
Blandt saadanne Vandringsmænd?
Du Stederne seer saa nære,
Men kommer dog ei derhen.
Snart kommer en Anden langveisfra,
Og Pigen giver ham da sit Ja,
Thi nær er fjerneste Frier,
Men fjern den Nære, som bier.

Den Lov har Skjæbnen os givet,
Og alt paa Buggen den skrev:
Hvad nærmest os er i Livet,
Meest uopnaaeligt blev.
Saa nyd da Synets Rose, min Ven,
Trods Afstandens Torn, som vogter den;
Nedsænk i Stranden din Klage,
Vend resigneret tilbage.

Ryssensteens Bade.

Himlen er mild, nu har vi Mai,
Bølgen er svagt af Vinden kruset,
Folk nu vandre til Badehuset
Hen ad den smukke Fæstningsvei.
Langs med Vandet paa Voldens Banke
Piger og Drenge Violer sanke,
Mens de dem binde
Fast paa lange, kløvede Pinde.
Alt nu smiler med Foraarslyst
Ved Floras duftende Bryst.

Bort nu med din trykkende Dragt!
Heden er tung ved Middagstide;
Lad den smidige Nereide
Kryste dig i sin Favn med Magt.
Smukke Piger og smukke Koner!
Eder belurer en Sværm af Tritoner,
Ak! men forgjæves
Vente de paa, naar Gittret hæves,
Som jer fjerner i lukket Buur
Fra Søens vilde Natur.

O! men Bølgen er ſom Cryſtal
Gjennemſigtig for Vandets Guder;
Let ved Gittret ſom gjennem Ruder
See de Skuldrenes runde Fald,
Barmen, ſom ſig vuggende hæver,
Naar den, baaren af Bølgen, ſvæver .....
Muſe, ti ſtille!
Havets Væsner ei røbe ville
Hvad de ſkued i Dybets Rum, —
Saa vær da lige ſaa ſtum!

Bort herfra! thi Vandet er Ild
Nær ved de flydende Jomfrubure.
Følg med Svømmerne hiſt, ſom fure
Koldere Bølge paa Strømmen vild!
Der er Kjøling for Hjertets Qvaler,
Bølgen i vældige Toner taler,
Bruſer og rinder,
Tonende ſtolte Fortidsminder,
Syder og ſkummer i mægtig Flugt
Fra Stevns og fra Kjøgebugt.

Dukker jer dybt i ſalten Bad,
Alle, ſom Livet Qvalmer trænge,
Alle, ſom mat med Hovedet hænge,
Alle, hvis Sjæl er ſplittet ad,
Alle, hvis Forhold er trykkende Smaahed,

Alle, som haardt berøres af Raahed!
Havet kun kjender
Storhed, og klapper med bløde Hænder,
Havet styrker det matte Sind
Og gyder sin Kraft derind.

Du som trættes paa Vei til dit Maal,
Eller omsonst om Elskov sukker!
Bølgen, der om din Isse sig lukker,
Skjænker fornyet Mod og Taal.
Selv I Stakler, som bankede bleve,
Mens om Theatret paa Torvet I dreve,
Hidtil I kunde
Ryste jer blot som Pudelhunde;
Badet nu lindrer Svien, imens
I vaske jer' Intelligens.

Søen er just et Middel mod Alt,
Hvoraf Smagen er fersk og vammel;
Giver man Intelligensen „en Gammel,"
Dukker den op med bedre Salt.
Naar da truende den sig løfter,
Skræmmes en Aal, en Sælhund snøfter;
Selv den sig speiler
Næsten gigantisk for Hundesteiler;
Vandet har alle Farver som Graat,
Og lange Skygger af Smaat.

Ligheds-Principet har Søen havt
Stedse: den hæver Alle som Helte,
Enten de løftes af Svømmebælte,
Eller de bæres af egen Kraft.
Lige fornøiet paa Nakken den bærer
Orlogsfregatten og Skuden med Pærer.
Ei Differenser
Kjender dens Magt eller indre Grændser.
Gjæstfri har den til Alle Rum,
Og krandser dem Alle med Skum.

Kommer da hid, Store som Smaa,
Glade, Bedrøvede, Fattige, Rige!
Her er den Ene den Andens Lige,
Alle jer favner Søen den blaa.
Perler jer bydes i skummende Skaaler,
Guld er paa Randen, som Solen bestraaler,
Skyerne svømme
Høit over Svømmernes Isser, og drømme
Lettere Drøm, end den higende Lyst,
Som drømmer i Menneskets Bryst.

Toldboden.

Kald, o Musa, herned, kald Choriamberne,
Skjøndt nu Digterens Flugt gaaer til vor Toldbod kun.
Vist ei vredes du vil, at et prosaisk Stof
Rhythmisk hæve sig tør, flagre fra Strængene;
Selv jeg valgte det ei, Penselen gav mig det.
Dog du, Gode, min Haand øver i Citherspil,
Hvergang Hun, som sit Haar fletter til enkelt Lok,
Siger: Husk, at jeg selv hører til Guderne.
Saadan hver en forsøgt Mester i Toneleg,
Hvilket Thema man vil, frit varierer det;
„Petersilie grün" eller et Vægtervers
Formes under hans Haand villigt som Arien.
Skjalden prøver sig, og skaber som Virtuos
Selv det flygtige Stof, hvilket man giver ham.
Her besynger han ei Det, som vel Mængdens Blik
Først sig mærker: den Bro, Skibene holdes fra,
Hvergang Eskildsens Baad tvinger en Passageer
Til et „Gid jeg var Hest" skinsyg at ønske sig.

Ei besynger han her Plagen med Pas=Control,
Ei tilreisende Møes Gysen for Tolderen.
Ei til saadanne Ting kræves mit Versemaal.
Men hiin selsomme Tact, Bølgen sig vugger i,
Naar den, kraftigen brudt, svækket fordeler sig,
Laaner selv af et kort asclepiadisk Vers
Først begyndende Kraft, siden Afmægtighed.
Lokker Klangen dig ei ud paa det Dybeste?
Her sig strækker en Bro længer og længere,
Til Brasiliens Kyst eller til Indiens.
Dog, dit Maal er maaskee sat noget nærmere,
Muligt vil du med Damp gaae til Charlottenlund.
Vel! saa følger jeg dig gjerne paa Lystighed,
Indtil Tummel og Støv gjøre dig kjed deraf.
Da først søges det blidt hvilende Sorgenfri,
Hvor melodisk i Qveld fløiter en Nattergal.

Charlottenlund.

En Skovscene.

Digteren.

Saa Dette kaldes i Skoven gaae?
  Er slig en Promenade,
  Skjøndt favnet af Grønt og under det Blaa,
  Vel Andet end Østergade?

Østergade nok saa nemt
  Bliver paa Landet flyttet,
  Intet af Inventariet glemt,
  Alene Localet byttet.

Hver en Driver, som pleier hist
  Daglig at paradere,
  Sees igjen under grønne Qvist
  Med Stokken at manoeuvrere.

Hver en Dame, saa dukketam,
Som sees paa Gaden at trine,
Møder i Skoven dobbelt stram,
Og sukker sin Snørlivspine.

For en enkelt Time, maaskee for to,
Lad os betragte det sammen.
Det former sig dog til et smukt Tableau
For Enhver, som er udenfor Rammen.

Du siger, i Brimlen man blande sig bør,
For at skue dens enkelte Dele;
Jeg troer, man bliver i Hovedet ør,
Naar man ei staaer over det Hele.

I Afstand bør Betragteren staae,
Paa et Standpunkt udenfor Brimlen;
Da vil han først Effecten forstaae
Af et Publicum, Skoven og Himlen.

Men siden du vil, lad os nærmere gaae;
Den store Masse da sikkert
Løser sig op i Atomer smaa,
Som en Taageplet i en Kikkert.

Smaa Fragmenter af den store Sum
  Vil Synet forbi os føre,
  Og enkelte Lyd af Massens Brum
  Drage forbi vort Øre.

Med det Samme synger dog Finken glad,
  Lærken qvidbrer foroven,
  Luften suser i Bøgens Blad,
  Gjøgen kukker i Skoven.

Det Hele danner en broget Contrast,
  Danner det Pittoreske . . . .
  Min Ven! du lægge mig ikke til Last,
  At jeg taler for min Æske.

En Digter vænner sig gjerne til
  Æsthetiske Categorier.
  Vær rolig! jeg veed det, du nyde vil,
  Jeg Reflexionen fortier.

En Herre.

Deres Dom jeg gjerne vide vil
  Om det sidste nye Stykke.

En anden Herre.

  Jeg suspenderer min Dom, indtil
  Forfatteren lader det trykke.

Den første.

Saa siig om Tragedien Deres Dom,
Om den, som i Trykken er kommen.

Den anden.

Saalænge den ei paa Scenen kom,
Suspenderer jeg Dommen.

En Dame.

Der gaaer den velsignede stærke Mand,
Hver Slagters piinlige Smerte!
O hvilken Nød, at det ikke gaaer an
At trykke ham til mit Hjerte!

En anden Dame.

Forsigtig Jette! De Folk, som der gaae,
Kan høre, hvad du taler.

Den første.

Vi stakkels Piger skjule maae
Vor Sværmen for Idealer.

En Herre.

Ei sandt? jeg er klædt som den fineste Mand?

En anden Herre.

Fortræffeligt sidder din Kjole.

Den første.

Ja vist, paa min Skræbber jeg stole kan.

Den anden.

Og din Skræbber paa dig kan stole.

En Dame.

Som sagt, jeg finder det Stykke for frit.

En Herre.

Men De saae jo kun det danske.
Jeg væbber, De blev Deres Mening qvit,
Hvis De saae det hos de Franske.

Damen.

Ja, paa Fransk vel glider det meer beqvemt,
Det Sprog er glat som en Salve.

Herren.

Og det Værste selv er neppe slemt,
Naar man kun forstaaer det Halve.

Vaffelbageren.

Kommer ind til mig! I min Boutik
Serveres varme Vafler;
Man dem spiser af Haanden, det er Skik,
Man sparer Kniv og Gafler.

Trop.

Saa giv mig nogle til mine Smaa,
Men varme maae de være.

Vaffelbageren.

O store Mand! nu skal De faae;
O hvilken udsøgt Ære!

Trop.

Mine Børn ei finde dem fede nok,
De behøve desuden flere.

Vaffelbageren.

Hvad de Smaa behøve, for enkelt Kok
Umuligt er at præstere.

Gjøgen.

Kukkuk! Kukkuk under Skovens Hal!
Er her Ingen, som vil erfare,
Hvor lang Tid end han leve skal?
Sandfærdigt vil jeg svare.

En Litteratus.

Nu vel, jeg Længden spørger dig om
Af mit Liv i Litteraturen.

Gjøgen.

Du dødfødt jo til Verden kom,
Dit Spørgsmaal er mod Naturen.

En Flok Skolebrenge.

Vi kom herud i Omnibus,
Mens vi fik Cigarernes Patte.
Afveien, Folk, for den vordende Rus!
I maae lære hans Værd at skatte.

Vi danne den Stamme, som evig skal staae,
Besjælet af Gudbomsflammen.
En Stamme kan ei afveien gaae,
Derfor afveien for Stammen!

Er Artium endt, saa bliver et Blad
Af Stammen produceret.
Det er det Samme som Doctorgrad,
Saa er man habiliteret.

En Journalist.

O Danmarks Ungdom! mit sidste Haab!
Hører du Klokkernes Klemten?
Fornemmer du hele Nationens Raab
I mit Nummer To hundred og femten?

Lehmann har svigtet den gode Sag,
Og hjelper ei du til Seier,
Da kommer det snarlig for en Dag,
At jeg er den sidste Plebeier.

Betragt vort Land, det er fladt som faa,
Det mangler aldeles Bjerge;
Vor Natur ikke vil, her være maa
Forskjel paa Kjæmper og Dværge.

Hver høiere Væxt til vanligt Maal
At forkortes vi strengt befale;
Hvert Hoved saa høit som et Hoved af Kaal,
Det gjælder for det Normale.

I Krogen bort dine Bøger kast!

Flokken.

O ja! det længes jeg efter.

Journalisten.

Saa nivellere vi Løst og Fast.

Flokken.

O ja! med forenede Kræfter.

Industrielle.

For Pokker! Jeg hører, Autoritet
Er Lehmann ikke mere.
Nu frygter jeg for, vi blive Beet
Med de Varer, vi fabrikere.

Med Lehmanns Kager hvordan staaer det til?
  Hvordan med Lehmanns Kanaster?
  Snart Kunden, som jeg dem byde vil,
  Mig dem i Hovedet kaster.

Saa nylig man spændte hans Heste fra,
  Og lod ham paa Skilter male;
  Hvor kunde jeg troe, der var Fare da
  For det fuselfri Nationale?

Velan, fra Varerne tage jeg maa
  Hans Billed bort, for at sætte
  Balthazar Christensens Ansigt paa;
  Jeg veed nok, han er den Rette.

En Bonde.

Hop heisa! hop heisa! Dudeldumdei!
  Kommer hid og hører min Bue!
  Politik i Skoven det passer ei,
  Saa lidet monne det due.

Jeg spiller kun for den nærværende Stund,
  Og vil man om Fremtiden spørge,
  Kun det eneste Svar giver min Mund:
  Jeg lader Fiolen sørge.

See, det er min Politik, saa sandt
Som Solen og Maanen vandre;
Og spiller jeg og lidt falsk iblandt,
Saa gjør jeg kun som de Andre.

Fuglenes Chor.

Vi synge, tiltrods for Mængdens Pjat;
Og vil den for meget støie,
Da flygte vi til det stille Krat,
Og den stille Vandrer fornøie.

Og finder Hoben, vor Sang er slet,
Da synge vi den kun atter;
Tilsidst man finder den ganske net,
Naar man lytter og ikke pjatter.

En Oxe.

Nei hør til den uforskammede Flok,
Som pukker paa sine Sange!
Jeg staaer her tøiret, det veed den nok,
Ellers jeg vilde den stange.

I sin Flugt den seer paa mig som en Visk,
Hvem ei Vingen af Skuldren voxer;
Men gives der ikke flyvende Fisk?
Hvorfor ei da flyvende Oxer?

En Landskabsmaler.

Hør, Oxen brøler! Slig landlig Lyd
Til Taarer Mangen rører;
Dog er det maaskee Maleriets Dyd,
At man seer den, men ikke den hører.

En Herre.

Siig, Hulde, hvad jeg Dem byde maa.

En Dame.

Min Herre! læs i mit Øie!

Herren.

I det ene jeg seer Chocolade staae,
I det andet . . . . jeg veed ikke nøie . . . .

Dog jo! et Smiil, som skjelmsk mig spaaer,
At min Stræben sig tør tillade . . . .

Damen.

Nei, Gud bevar os! I det andet staaer
En anden Kop Chocolade.

En Sangerinde.

Enhver, som finder min Stemme raa,
Kan ved min Skjønhed fornøies,
Og finder han Skjønheden ligesaa,
Vil Stemmens Værdi forhøies.

I pene Herrer! paa flygtig Gang
I bør ikke forbi mig ile.
Kommer hid, kommer hid for at see min Sang,
Kommer hid for at høre mig smile!

Jeg finder mig i, hvordan det gaaer,
Og siger man, at jeg hverken
Har Skjønhed eller Talent, saa faaer
Jeg dog Noget paa min Tallerken.

En Herre.

Musiken toner! Du Søde, kom,
O kom til Skovløberhuset!
Saa svinger jeg dig i Dandsen om,
Af min Kjærlighed vildt beruset.

Hans Kjæreste.

En Beruset falder i Dandsen omkuld,
Og strax en Klods man ham kalder.
Men lad gaae! jeg svoer at være dig huld,
Og med dig jeg staaer eller falder.

Chor af Publicum.

O hvilken Nydelse! hvilken Dag!
Det kalder man sig fornøie!
Som reen Profit for mit Syn og min Smag,
Har jeg Snavs i min Mund og mit Øie.

Digteren.

Endnu er Tummelen ei forbi,
Der er længe, til Mængden sig fjerner.
Saa vandre vi nu til Sorgenfri
Ved Glimt af tidlige Stjerner.

Stjernehimlen.

Jeg ruller mig om min faste Pol,
Og bliver stedse den samme.
I Vest nu synker den matte Sol,
Saa begynder i Øst min Flamme.

Endnu jeg selv kun glimter svagt,
Mine største Lys kun tindre
Som Forbud om den kommende Pragt,
Naar jeg tænder de talløse mindre.

Gud veed, for hvem jeg smykker mig saa,
Der er Ingen, som mig betragter;
Alt Andet gaaer man og gaber paa,
Men paa mig saa lidet man agter.

Paa Maaneskinnet man giver Agt,
For Karretens Lygter at spare,
Men paa Stjernehimlens unyttige Pragt
Lidet man tager vare.

Naar Sværmen er draget i Staden ind,
  Sit forskende Blik den sender
  Til Hovedvagts-Uhrets rødlige Skin,
  Hvor en Lampe bag Skiven brænder.

Paa det evige Uhr den aldrig seer,
  Som den evige Tid os tyder,
  Fra hvis Røst ei Time blot og Qvarteer,
  Men Aartusinders Klokke lyder.

Mængden kravler i Blindhed om
  Mellem lave, smaalige Sysler;
  Min ustandsede Gang er Tidens Dom
  Over Hver, som pusler og nysler.

Men du, som ønsker i Fred at boe,
  Uforstyrret af planløs Iver,
  Hæv dig til mig, og prøv den Ro,
  Som min rolige Rhythmus giver.

Og er du døvet af Mængdens Raab,
  Af de Stemmer, som huje, som skrige,
  Saa bad dig og styrk dig ved kjølig Daab
  I det stille Hav i mit Rige.

Mine Stjerner tie paa deres Gang,
Ei høres Lyd eller Stemmer;
Kun Tanken sporer en stille Sang,
Som Øret ikke fornemmer.

Hos mig du lever et Liv, som svandt,
Du lever med Guder og Helte,
Hvis forklarede Skikkelser Sagnet bandt
Til mit brede, funklende Belte.

Her Fablens Konger og Dronninger staae,
Med dens Udyr, Drager og Slanger,
Hvis Navne lød fra den oldtidsgraa
Totusindaarige Sanger.

O Menneskebørn, som foragte min Skat!
Eders Amme jeg er, tør jeg mene:
Jeg fortæller jer Eventyr hver Nat,
Og I sove derved som Stene.

Sorgenfri.

Ogsaa her et Selskab promenerer,
  Men med mindre Støi;
Hist ved Slottet Vagten musicerer
  Ved dets ene Fløi.
O! men Skoven har og stille Skygger,
Hvor en taus Betragtning gjerne boer,
Hvor en blomstrende Natur betrygger
  Mangt et eensomt Spor.

Ubemærkt af Mængdens Forskerøie,
  I sin Ungdomslund
Over disse Dale, disse Høie
  Vandrer ofte Hun,
Som om Issen Dronningkronen bærer,
Men i Hjertet barnlig Ydmyghed;
Her sin fromme Kjærlighed hun nærer
  I Naturens Fred.

Ja, hvad denne Skov i Løndom taler:
Aftenvindens Vift,
Nattergalens Slag, naar Solen daler,
Skyens Purpurskrift,
Ordet, som i Aftenklokken lyder,
Mens en eenlig Stjerne staaer i Øst, —
Hun forstaaer det rige Sprog, hun tyder
Hver en dunkel Røst.

Her hun ved Naturen har erfaret,
I den stille Qveld,
Kunstens Ideal, som aabenbaret
Blev for Rafael:
Tidt i Aftenrøden stod en Engel,
Barnlig skjøn, med Smiil af salig Aand,
Og med Fredens Bud, en Liljestengel,
I sin Liljehaand.

Og den Samme skuer hun herefter
I de mange Smaa,
Ved hvis Vugge Fattigdommen hæfter,
Som forladte gaae;
Og mod Klyngen Armene hun breder,
Dem, som skabtes til en Konges Favn:
„Kommer hid! En Moder jeg for eder
Er i Herrens Navn."

Lykkelige Smaa, som hun beskjærmer!
Eders Barnlighed
Aner ei Velsignelsen, der nærmer
Sig i hendes Fjed.
Først med Tiden, naar I blive store,
Vil I tænke: Gid vi vare smaa!
Gid os end den Stjerne kunde spore,
Som vor Barndom saae!

Men da staaer den, ak! saa høit paa Himlen;
Tiden er forbi,
Dengang ned den steg til jer i Vrimlen,
Og nu længes I.
Fjern og pragtfuld Øiet nu den blender,
Mens den vandrer ad sin Bane hen,
Og forgjæves rækkes eders Hænder
Atter efter den.

Ja, hvis end som Børn I kunde blive,
Skulde Stjernen staae
Jer saa nær som før, og atter give
Lys i eders Vraa.
Men hiin Salige fra Fabeltiden,
Han, som sad til Gjæst ved Guders Bord,
Fandt sig fra sin Himmel udstødt siden
Paa den mørke Jord.

Barnet seer ei Kronens Ring i Glandsen,
Som om Issen staaer,
Seer kun Skjønhed bære Herskerkrandsen
Paa sit gyldne Haar.
Dog, hvad ei den Spæde kunde sande,
Fattes vil af Den, som bliver stor:
At en Krone hørte til den Pande,
Hvorpaa Høihed boer.

Stille Lund med dine dunkle Skygger!
Vindens Pust i Qveld!
Lille Sangfugl, som i Busken bygger!
Klare Kildevæld!
Vækker ofte med de milde Stemmer
Gjenklangstonen i et ædelt Bryst,
Naar Amalia hos jer fornemmer
Kjærlighedens Røst!

Kronborg.

Kjøbenhavner! reis dig op
Af din Morgensøvn, den tunge,
Mens de første Svaler sjunge
Bækkersang fra Redens Top.
Gnid dit Øie, ryst din Krop,
Kast din Hue hen i Krogen,
For at vise, du er vaagen.
Speid igjennem klare Ruder,
Hvilket Veirlig dig bebuder
Solen under Morgentaagen.

Tag saa Hat og Støvler paa,
Tag i Haanden Vandringsstaven.
Ikke dog til Dyrehaven,
Som sædvanlig, skal du gaae;
Hvad du forhen ikke saae,

Kun fordi din Tanke blunder,
Mangen Skjønhed, lig et Under
Voxet op af Øen her,
Vinker dig og er dig nær,
Mens dig Verden det misunder.

Muligt er du slig en Nar,
At, hvad Andersen fortæller
Om de skjønne Dardaneller
I sin tyrkiske Bazar,
Du med Undren grebet har,
Mens du, tung af Inertie,
Gik vort eget Sund forbi,
Som ei mindre Blikket fryder,
Og hvor ingen Klage lyder
Fra det miskjendte Genie.

Gak til Nordens Dardaneller,
Bedste Pryd for Herthas Ø!
Kattegat med Østersø
Her i samlet Bølge vælder.
Vidtbereiste Mand fortæller
Om det Syn, som her han saae;
Ei ved Mälarns Bølger smaa,
Lissabon, den wienske Prater,
Napolis Amphitheater
Han et bedre kunde saae.

See den stærke Nordenvind
Tusind Master frem at fyge;
See dem alle Flaget stryge
For den høie Borgetind,
Som med stolt, alvorligt Sind
Kneiser fra sin tunge Skandse,
Hvorom lette Bølger dandse;
Det er Sundets Dronning stor,
Om hvis Throne Nymphers Chor
Slynger hvide Blomsterkrandse.

Herfra seer du Hveens Land,
Af en trofast Himmel favnet,
Som endnu bevarer Navnet
Af den vidtberømte Mand,
Jaget fra sin Fødestrand.
Hist fra Rungsted Hilsen bringer
Aftnens Vind paa sagte Vinger,
Hvisker dig en Gjenlyd af
Sangen om sortladne Hav,
Som fra brustne Harpe klinger.

Ewalds Høi er sat i Syd,
Og mod Nord er Odins Høi;
Bragi mellem begge fløi,
Balder kom ved Strængens Lyd,
Hother fulgte med sit Spyd,

Græd med Nanna Jordens Fangers
Bittre Taare, Sorgs og Angers.
End i Qveld bestandig vanker
Balder mellem begge Banker,
Fra sin Faders til sin Sangers.

Har i Vest sig Solen lagt,
Hør i Luften Stemmer surre,
Hør, i selsom Klang fra Gurre,
Valdemars den vilde Jagt.
Men om Dagen hvilken Pragt!
Helsingborg saa nær du skuer,
Kullen staaer saa mørk og truer
Ad vor Kyst, som ad en Dværg,
Men for Kronborg, Kunstens Bjerg,
Selv den ikke mindre gruer.

Dog, med slige Tanker væk!
Over Øresundet glider
Venligt Blik fra begge Sider,
Lyner ei med Død og Skræk.
Det er Nutids bedste Træk:
Sundet blev en Flydebro,
Ved hvis Ender Brødre boe;
Snart, i Forbund mellem Riger,
Op af Bølgen Kronborg stiger
Som et Værn for begge to.

Kjøbenhavner! tro dog ikke,
Jeg har glemt din Heltestamme,
Men jeg mindes med det Samme,
At foruden Mad og Drikke
Kan en Helt sig aldrig skikke.
Gak til Helsingør i Qveld,
Lad hos Briggs dig styrkes vel
Ved hans Bord, hans Viin den blanke,
Og vær smigret ved den Tanke:
Danmark har et godt Hotel.

Fredriksborg.

En Roman i to Capitler.

Første Capitel.

„Det er dog grumme smukt, ved Gud!
„At du vil os befordre
„Paa denne lille Lysttour ud
„I Sjælland, i det nordre.
„Det er en Ynk, det er en Sorg,
„Saa Lidt af Verden seer man!
„Vi aldrig var paa Fredriksborg,
„Og derfor os beleer man." —

Saa talte hun, den vakkre Glut,
Som mig paa Gaden mødte,
Hvor med sin Moder hun lidt mut
Saaes Foden langsomt at flytte.
Jeg med en Ven i sagte Skridt
Just drev og promeneerte,
Men ønsked her, jeg var ham qvit,
Thi her han mig generte.

Med stort Spectakel paa vor Vei
En Vogn forbi nu kjørte;
Da til den Smukke talte jeg,
I Haab, at Ingen hørte:
„Charlotte! du er ret en Strik!
„Som om du ikke vidste,
„Hvor kjært mig er hvert Dieblik,
„Som jeg hos dig tør friste.

„Gid jeg imorgen faae det Held
„At sidde ved din Side!" ....
Hun afbrød mig: „O! derom vel
„Er ikke værdt at stride!
„Du bryder dig" .... Hun taug, — og jeg
Mit Svar ei kunde bringe,
Thi Vognen var et Stykke Vei
Forbi, og Larmen ringe.

Men uden Ophold til Mama
Jeg dristig vendte Talen:
„Imorgen tidlig henter da
„Jeg Dem og Hr. Gemalen.
„Jeg kun en Jagtvogn byder Dem,
„De tage maae tiltakke,
„Men let den ruller lige frem
„Og op og ned ad Bakke.

„Der er kun tvende Stole paa:
„Den bageste den bedste;
„Den foran, hvor jeg sidde maa,
„Som Kudsk for mine Heste,
„Den støder, den er ikke rar,
„Jeg tidt den bande maatte;
„Det gjør mig ondt, jeg ikke har
„En bedre til Charlotte.“ —

— „Det gjør aldeles ingen Ting!“
Udbrød med Smiil den Lille,
Idet en Rødme foer omkring
De fine Træk, de milde.
„Nei, ganske vist!“ gjentog Mama:
„Er man i hendes Alder,
„Gjør Sligt ei til, ei heller fra,
„Man ta'er det, som det falder.“ —

Vi skiltes ad; dog før vi gik,
For Hver til Sit at drage,
Forsømtes ei den danske Skik,
Hinandens Haand at tage.
Den unge Piges Haand jeg tog,
Som just var uden Handske,
Og tænkte: Der er Meget dog
At rose ved det Danske.

Og mens den hvide Haand jeg greb,
Og fast i min den klemte,
Jeg lod, som om — det var et Kneb —
Jeg nylig Noget glemte,
Og talte nu, jeg veed ei hvad,
Erindred om Adskilligt,
Mens Haandens fine Lilieblad
I min sig hviilte villigt.

Nu stod jeg ene med min Ven,
Som, mens han Øiet sendte
Mod Damerne, der vandred hen,
Idet Charlotte vendte
Sit Hoved om i flygtigt Nik,
Som jeg til Indtægt førte,
Mig sagde med ironisk Blik:
„Jeg saae, skjøndt just ei hørte!

„Jo jo, min Ven! den Sag er klar,
„Jeg gjætter dine Tanker,
„Og hos den unge Pige har
„Dit Hjerte kastet Anker.
„Jeg dig fortænker ei deri,
„Jeg siger intet Mere;
„Naar Sjællandsreisen er forbi,
„Jeg vist kan gratulere.“ —

— „Du tager feil," ham svarte jeg:
„Jeg kan mig ikke tænke,
„At jeg paa Ægtestandens Vei
„Saa snart mig lader lænke.
„Desuden er hun sexten Aar
„Og nylig confirmeret;
„Jeg hendes første Frier spaaer,
„Han bliver rejiceret.

„Hun er — jeg veed ei ret, hvordan —
„I Slægt med mig og Mine;
„Hun er — jeg ikke huske kan —
„Hun er et Slags Cousine.
„Men hun er et velsignet Barn,
„Der har Forstand som Store;
„Hun har mig fanget i sit Garn,
„Det synes hende more.

„Hvor er det sødt at gjøre Cour
„Til En, hvis unge Vinge
„Forsøger fra sin Barndoms Buur
„Sig første Gang at svinge!
„Den Tanke tryller hvert et Sind,
„At her man er den Første,
„Som plante tør den Lærdom ind,
„Hvorefter Alle tørste.

„Og sligt et Barn har tidt Forstand,
„Der Voxnes gjør til Skamme;
„Ja, mangen Gang forbauses man
„Ved denne spæde Flamme.
„Hun Alting a priori veed,
„Og trænger ei til Andet
„End Stemplet af Erfarenhed
„Paa Det, hun alt har sandet.

„Hun lærer ikke noget Nyt,
„Men vil bekræftet høre
„Den Aabenbaring, som har lydt
„I hendes Jomfru-Øre.
„Hun fatter overmaade godt
„Enhver forelsket Retning,
„Og naar et Ord man nævner blot,
„Begriber hun en Sætning.

„Men Eet, hvorpaa det kommer an,
„Maa man i Anslag bringe:
„Vist aldrig lykkes vil den Mand,
„Som ikke kan sig tvinge.
„Forsigtighed man øve maa,
„Maa Skaansomhed bebude,
„Thi ellers vil det ilde gaae,
„Og snart er Spillet ude.

„Den unge Pige har en Tact,
„Hvorved hun Meget gjætter:
„Hun af en Scene snart en Act
„I Tanken sammensætter;
„Og dertil er hun fiin og bly,
„Og ei saa let at gjække:
„Et Ord kan gjøre hende sky,
„En Mine hende skrække.

„Det gjælder da hvert Øieblik,
„At ikke Meer man prøver,
„End Det, man seer med Kjenderblik,
„At Hjertet just behøver.
„Ved hver en nok saa ringe Gunst,
„Om givet eller fundet,
„Man lade maa — det er en Kunst —
„Som var nu Maalet vundet.

„Det gjælder just i dette Spil,
„At ingen Yttring dølger
„En anden, som den fører til,
„Som til de næste Følger.
„Det synes maa ved dette Spil,
„At Hjertets bly Veninde
„Kan ende Legen, naar hun vil,
„Som dens Beherskerinde.

„Men ogsaa dristig, ogsaa fri
„Man være tør. Alene
„Maa sig et ømt Galanterie
„Med Dristighed forene.
„Tag hendes Haand og kys paa den,
„Maaskee hun saa vil skrige,
„Thi slig en Hyldest aldrig end
„Var budt den unge Pige.

„Men snart, med Purpur paa sin Kind,
„Hun tænker: „„Hvad saa Mere?
„„Det viser et ærbødigt Sind,
„„Og det maa jo flattere.
„„Ifald det Nogen havde seet,
„„Da blev jeg vel til Latter,
„„Men det er heldigviis ei skeet."" —
„Saaledes hun sig fatter.

„Men tro nu ei, at strax du kan
„Et Kys paa Munden trykke;
„Nei, saadan gaaer det ikke an,
„Det spilder dig din Lykke.
„Den unge Pige fatter let,
„Et Kys betyder Mere,
„Og derfor vil hun ei ved det
„Saa rask sig engagere.

„Det gjælder om, at Hjertets Leg
„Maa hende selv behage,
„Saa hver en Frygt af Barmen veg
„For Tanker, som kan plage.
„Du maa en god Samvittighed
„Til hendes Trøst bevare:
„I Følelsen af den hun veed,
„At det har ingen Fare.

„Derfor Uskyldigheden maa
„Med hver en Stræben parres,
„Og Intet maa forsøges paa,
„Hvorved Forældre narres.
„Correspondance duer ei,
„Et Rendezvous maa frygtes,
„Men søg blot Leilighedens Vei,
„Som om den aldrig søgtes.

„Aftaler dog man gjerne gjør,
„Men kun utydelige,
„Saa hun sig altid sige tør,
„At ei hun veed af slige,
„Men at kun sympathetisk Tro
„Samt Hjerters Forsyn lader
„Dem ofte mødes à propos
„I Selskab og paa Gader.

„Naar fri hun føler sig og let
„I dette Forholds Lænker,
„Da kan hun ei undvære det,
„Ihvad hun vil og tænker.
„Naar let hun føler sig og fri,
„Som i en Livs-Forklaring,
„Da snart hun vælger Slaveri,
„Til Frihedens Bevaring.“ —

Her slog min Ven en Latter op,
Da just jeg endte Talen;
Han saae paa mig, og sagde: „Stop!
„Det kneb nok med Moralen?
„En heel Ars amatoria
„Du dundrer i mit Øre,
„Og Resultatet bliver da:
„Du Pigen vil forføre.“ —

— „Forføre! Skam dig! hvilket Ord!
„Nei, hun er altfor yndig
„Til blot at nære mindste Spor
„Af Hensigt, som var syndig.“ —
— „Nu vel,“ han svarte, „men dog ei
„Herved stor Trøst erhverves,
„Thi hun kan let paa denne Vei
„I Bund og Grund fordærves.“ —

— „Vist ei! Galanterie, min Ven,
„Er just en Pigeskole,
„Og Aanden dannes først i den,
„Derpaa du trygt kan stole.
„Du glemmer nok, jeg er Poet,
„Og trænger til at sværme?
„Nu er Charlotte den Magnet,
„Sig mine Tanker nærme.

„O! hvis jeg ikke sværme maa,
„Da kan jeg ikke digte,
„Da vil Apollo mig forsmaae,
„Og Muserne mig svigte.
„Jeg aander kun ved denne Trang,
„Den i min Lyre klinger,
„Den bæver i min Digtersang,
„Den giver Verset Vinger.

„Thi der er Intet dog saa sødt,
„Som med en saadan Pige,
„Der end har Hjertet ungt og blødt,
„At gjæste Drømmes Rige!
„En Dødelig fordybes ei
„I Sværmeriets Grotter,
„Undtagen en Poet, som jeg,
„Med saadanne Charlotter.

„Forelsket Stræben Lønnens Fryd
„Her øiebliktligt finder:
„Erkjendtlighed er just en Dyd
„Hos disse smaa Veninder.
„Sin første Lærer altid man
„Hans Møie prompt erstatter; . . . .
„Men ikke meer jeg tøve kan —
„Farvel! vi sees vel atter."

Andet Capitel.

Den næste Morgen rask det gik,
Tiltrods for Støv og Hede.
Alt svinder Lyngby for vort Blik,
I Rudersdal vi bede.
Snart Bloustrød er bag Hestehov
Med Ilen lagt tilbage,
Og i den sidste lange Skov
Fornøiede vi drage.

Charlotte ved min Side sad,
Mens Øiet saaes at tindre;
Hun var saa glad, saa sjæleglad,
Og jeg var ikke mindre.
Jeg hvisked hende mangt et Ord,
Hvori sig skjulte Sødmen,
Og saae paa Kinden mangt et Spor
Af mangen flygtig Rødmen.

„Du kjører over Steen og Stok,"
Hun sagde, skjelmsk i Blikke:
„Men du er vist forsigtig nok,
„Og vælter os vel ikke?" —
— „Du kan, mit Bärn, paa denne Tour
„Dig frit mig overlade;
„Ved mig din yndige Figur
„Skal ikke tage Skade." —

— „Men see vi Fredriksborg ei snart?
„Saa spurgte nu de Tvende,
Som bag mig sad: „Trods denne Fart,
„Faaer Skoven ingen Ende." —
— „Ja vistnok er den meget lang,
„Men giv nu bare Stunder,
„Man snart faaer Udsigt . . . . See engang!
„Der seer De Skovens Under!" —

— „O hold dog stille! lad os see!
„Det Syn er uvurdeerligt!" —
Da holdt jeg, medens alle Tre
Sig glæded umaneerligt.
Men det er og et Tryllesyn,
Naar pludseligt i Skoven
Man Slottet seer, som ved et Lyn,
Der farer ned fra oven.

O Danmarks første Patriarks
Uglemmelige Skygge,
Som svæver her, hvor Dannemarks
Skov-Alfer gladest bygge!
I dette Syn du stiger frem,
Ei Dødens Baand dig binde;
Her staaer du levende blandt Dem,
Som studse ved dit Minde.

Men fremad higer nu vort Sind,
For Alt ret nær at skue.
Paa Abels Vertshuus tages ind,
Hvis rummelige Stue
Til Vindvet drager Alle hen;
Man kan sig ikke skille
Derfra, man seer og seer igjen
Paa Slottet Solen spille.

Det staaer, som paa en Skueplads,
For Øiet nær og lige,
Det stiger, som et Feepallads,
Op af Undiners Rige . . . .
Men tys! paa Døren banket blev;
Forstyrrende vor Iver,
Indtræder Pigen med et Brev,
Og til Papa det giver.

Han læser med Forundring stor
Ved Vindvesfagets Ruder:
„„En Ven, som her i Byen boer,
„„Dem sit Besøg bebuder.
„„Ret strax han kommer til Dem hjem,
„„Hvor han paa Deres Stue
„„Et Haandtryk venter sig af Dem,
„„Et Smiil af Deres Frue.““

„Hvem er han vel, den Ven saa sær?
„Jeg her jo kjender Ingen;
„Og hvoraf veed han, jeg er her?
„Heel mærkelig er Tingen!“ —
Charlotte griber hurtig til
Sin Parasol, og beder:
„Min Fætter nok mig følge vil
„Lidt om paa disse Steder?

„Thi det er ikke værdt, at vi
„Forstyrre Sammenkomsten;
„Lad os da gaae hiin grønne Sti,
„Hvor Busken staaer med Blomsten.
„Her er vist mangen deilig Vei,
„Hvor man kan promenere.“ —
— „Ja kom! Jeg siger ikke Nei,
„Jeg ønsker Intet mere.“ —

Som sagt, saa gjort: Af Døren ud
Vi os med Glæde skyndte;
Hun smiilte som en Rosenbrud,
Da vi vor Tour begyndte.
Vi gjennem Slottets Gaarde gik,
Betragted Alting nøie,
Men ogsaa jeg imellem fik
Et Glimt af hendes Øie.

Om lidt vi vare komne paa
Den smukke Promenade,
Som over Bakker monne gaae
Til Byens brede Gade.
Her Slottet mere fjernt man seer
I Søen sig at speile.
At Den, som vandred her, ei meer
Det glemmer, ei kan feile.

„Charlotte! giv mig her din Arm,
„Du til en Støtte trænger,
„Thi du er træt og du er varm,
„Og med dit Hoved hænger.“ —
Hun saae sig om .... „Slaa dig til Ro,
„Her er jo Intet vovet;
„Du frygter vel, at man skal troe,
„Du er med mig forlovet?

„Men Ingen kjender os jo her,
„Her frygtes ingen Snakken.
„Jeg fører dig til hine Træer,
„Hvor Bænken staaer paa Bakken;
„Der kan du sidde ret i Mag,
„I Skjerm af Løv foroven,
„Der kan du see med Velbehag
„Paa Slottet og paa Skoven.“ —

Med flygtig Rødmen fiint og let
Sin Arm i min hun lagde;
Jeg til min Barm den trykte tæt,
Mens meget Smukt jeg sagde;
Og med den matte Haand, der hang
Ved Armenes Forgrening,
Min egen Haand heel mangen Gang
Indgik en sød Forening.

Paa Bænken paa den lille Høi
Jeg satte mig hos hende,
Saa nær, saa tæt, — da ved en Støi
Jeg maatte Hov'det vende:
En Mand jeg skued iilsomt gaae
Op ad den samme Bakke,
Han bar Moustacher, ganske smaa,
Og var i Lieutenants-Frakke.

Han styrted til Charlottes Fod,
Og raabte: „Kjære Pige!
„Nu er du min, nu har jeg Mod,
„Alverden det at sige.
„Min Fader talte nu med din,
„Og begge To det ville;
„I Evighed er du nu min,
„Og os kan Intet skille.“ —

Charlotte høit fra Bænken sprang,
Og favnede ham kjærligt;
Tilsidst hun saae paa mig engang —
Gud! hendes Blik var ærligt! —
„Min Elskte! see min Fætter her!
„Han var saa god imod mig,
„Han har mig altid været kjær,
„Thi han saa godt forstod mig.“ —

Jeg sad som En, der seer en Aand,
Naar mindst han Aander venter.
Den unge Lieutenant tog min Haand,
Og sagde Complimenter;
Og derpaa, til Charlotte vendt,
Han sagde: „Lad os vandre,
„Thi efter hvad der nu er hændt,
„Vi ventes af de Andre.

„I blive skal hos os inat,
„Og naar I hjem vil drage,
„Paa Vognen jeg min søde Skat
„Til Staden tør ledsage.“ —
Nu gik de. Pigen i en Fart
Tilraabte mig: „Kom efter!“ —
— „Jeg kommer,“ svarte jeg, „saasnart
„Jeg lidt har samlet Kræfter.“ —

Mit Øie længe fulgte dem,
Mens bort de monne vandre,
Mens Arm i Arm de hasted frem,
Og hvisked til hverandre.
Nu stedse længer bort de gik,
Indtil bag fjerne Grene
De ganske skjultes for mit Blik, —
Da følte jeg mig ene.

Jeg kasted mig paa Jorden ned,
Og mig fortvivlet vælted;
Jeg troer, at jeg i Græsset bed,
Af Sorg og Harme smeltet.
Saa laae paa Ryggen jeg en Stund,
Langs Skraaningen af Høien,
Og saae i Søens klare Bund,
Hvor Slottet speiled Fløien.

Da brød jeg ud: Henfarne Drot,
Hvis Minder her vi følge!
Du grunded dette Kæmpeslot
Midt i ustadig Bølge,
Og dog det staaer Aar ud, Aar ind;
Men tidt du prøve maatte,
At, bygged du paa Qvindesind,
Da sank de bedste Slotte.

Hvad vilde jeg herude vel?
Jeg tidt nok maatte prøve,
At her et eller andet Held
Mig Skjæbnen skulde røve.
Tidt fik jeg Regnveir, daarlig Mad,
Af Smaa-Chicaner flere.
Hvad Rart er her? — Et Slot? — Men hvad,
Hvad er her ellers Mere?

Det kjedelige Stutteri,
Hvorom Enhver jo melder,
Og Gader uden Folk deri,
Og daarlige Hoteller,
Forresten mange gamle Træer
Med melancholske Kroner,
Og saa det store Værksted her
For Flemmers Recensioner.

Afsted, afsted til Staden hjem,
Fra Sjælland, fra det nordre!
Nu blive jo paa Vognen Fem,
Jeg kan dem ei befordre.
En Extrapostvogn til Behag
Stationen vel dem sender;
Det faaer nu være deres Sag,
Jeg vasker mine Hænder.

Jeg af min Tour mig rose kan!
Jeg kjører tom tilbage, —
Hvis ei en trættet Vandringsmand
Jeg byder op at age.
Ja, Fredriksborg! af Hjertens Grund
Din Deilighed jeg skatter,
Men dog det vare skal en Stund,
Før her jeg kommer atter.

Roeskilde Domkirke.

Du, Danmarks ældste Kirke,
Du, Slettens Fjeld, hvorpaa to ranke Birke!
Begeistrer verdslig Digter du til Sang?
Kun Lyrens tynde Strænge
Jeg slaaer, men her min Gjenstand kunde trænge
Til Orglets fulde Klang.

Til dig for længe siden,
En Skjald, hvis Navn ei slettes ud af Tiden,
Af Laurbærkrandsen offret har et Blad.
I Dantiske Terziner,
Som speile steenudhugne Kongers Miner,
Han om din Storhed qvad.

Lad Andre sig tillade
Forsøg i posthomerisk Iliade;
Jeg kan det ikke, Musen mig beleer.
Jeg kun med ham kan høre,
At „Nøglen rasler i de tunge Døre,"
Og kun ved ham jeg seer.

Dog jo! — Et Syn der stander,
Som han ei saae, som ei ved ham jeg sander:
I Kirkens Hvælving Fredrik skrinlagt blev;
Paa Kongers Nattehimmel
Een Stjerne meer nu glimter i den Brimmel,
Som Digteren beskrev.

Til Kistens Laag jeg sender
Kun hurtig Hilsen, derpaa bort mig vender; —
Frygt ei, min Læser, for en Elegie!
Jeg veed, i disse Tider
Gaaer Blikket, vendt mod Livets travle Sider,
En Konges Grav forbi.

Og Kirken ikke heller
Den Gjenstand er, hvorom man helst fortæller
En Slægt, som nødig hæve vil sit Blik.
Gak hen og see dens Piller,
Naar Weyse, Hartmann eller Hansen spiller
En Dommedags-Musik.

Men her, hvor Tonen tier,
Som til en anden Verden Sjælen vier,
Seer Mængden ei paa Kirken med Behag,
Men lader Øiet glide
Med hæftig Attraa mod den venstre Side,
Til Stænderhusets Tag.

Det lavt og ydmygt ligger
Ved Kirkens Fod, som for en Rig en Tigger,
Og Danmarks Fremtid dog det klare vil,
Og gjør det, hvis det styrkes
Af Ham, som gav, naar han i Sandhed dyrkes,
Velsignelsen dertil.

Men først maa Blikket hæve
Sig mere frit, og meer uhildet svæve,
Og undflye Hverdags-Tanken, smaalig lav,
Som troer, paa flade Grunde
At ankre, hvor Ideen blot kan bunde
I Meningernes Hav.

Det skeer, det er forhaanden!
Vort lille Land vil samle sig i Aanden, —
Den Eneste, hvis Magt er evig stærk,
Og paa hvis Side kæmper
Den Gud, som alle slette Vaaben dæmper,
Og hævder Aandens Værk.

Vallø,

eller:

En ung Piges Betænkeligheder.

I Vallø Kloster
Der vil hun døe,
Min kjære Moster,
Den bedagede Mø.
Paa Jorden giftet
Hun ikke blev,
Derfor i Stiftet
Hun ind sig skrev.

Vel er der deiligt
I Skov og Slot,
Man boer beleiligt,
Man lever godt.
Jeg var hos Moster
Forgangen Aar,
Det hele Kloster
For mit Øie staaer.

Jeg seer hver Snirkel
Og Taarnenes Par,
Det ene som en Cirkel
Rundhed har,
Det andet er kantet,
Ligner et Skuur,
Det er en fjantet
Architectur.

Men høist massive
De begge staae,
Og taust beskrive
Hvad før de saae,
Da Hjelm og Pandser
Dem blev tildeel
Hos Rosenkrandser,
Hos Thott og Scheel.

Naar Peder Oxe
De nævne vil,
Jeg troer, at de voxe
Nogle Favne til,
At de sig strække,
Stolte ved ham,
Hvis Frøer qvække
I den lille Dam.

Man sagtens leder
Om Mage til Sted,
Dog Betænkeligheder
Jeg har derved.
Mig ogsaa min Fader
Indskrevet har, —
Det aldrig skader,
Den Sag er klar.

Men naar man tæller
Kun atten Aar,
Man venter heller
Paa bedre Kaar.
Og tænk nu Qvalen
Og tænk min Skræk,
Hvis Capitalen
Var kastet væk!

Da jeg Moster besøgte, —
Jeg veed ei ret —
Der var Noget, jeg søgte
Paa hver en Plet,
Men aldrig fandtes
For Savnet Raad,
Mens Længslen spandtes
Med lønlig Traad.

I Havens Gange
Under Løvets Tag
Lød Fuglesange
Ved Nat, ved Dag;
Det suſed og det luſted
I gamle Træer,
Blomſterne duſted
I farvet Skjær.

Men Blomſterduften,
Det farvede Blad,
Suusning af Luften
Og Fuglens Qvad
I Grenes Kløfter
Paa beſkygget Vei, —
Alt var ſom Løfter,
Der holdes ei.

Meget, jeg bekjender,
Man her kan faae;
Men hvis Hjertet brænder,
Hvad gjør man ſaa?
Kan med dets Crater
Man vel faae Bugt
Ved Deputater
Af Vildt og Frugt?

Til glade Miner
Mon det forslaaer,
At i to Terminer
Man Hævning faaer,
Naar Hævning af Barmen
Under Silken fiin
Ved Hjertevarmen
Er uden Termin?

Moster! jeg kommer
Paa Besøg igjen,
Jeg vil til Sommer
Til Vallø hen
Og i Haven spadsere;
Men — gaaer det an,
Maa du logere
Mig og min Mand.

Valdemars Taarn
i Vordingborg.

Paa Himlen et Uveir truer,
Solen synker i Vest
Og kaster de sidste Luer
Paa Borgens den sidste Rest.

Den hilser Kongeborgen,
Den farver Taarnets Tag,
Den siger: „God Nat! Imorgen
„Vorder det Atterdag.“

Paa Taget Duerne kurre,
Snart jager Høgen dem bort,
Da rider fra Gurre til Borre
Konning Volmer i Natten sort.

Foran ham Uglerne drage
Med selsomt varslende Sang,
Om Spiret Sæde de tage,
Hvor før Guldgaasen hang.

Da hører man Pidskeknalden
Og Brinsken og Hundeglam;
Paa den forteste Hest fra Stalden
Rider den Herre gram.

Og hundrede Svende følge,
Enhver paa hurtig Hest,
De fare som brusende Bølge,
Som Nattens vildene Blæst.

Paa Hestene Manken lyser,
Og det lyser af Næsebor,
Bonden af Rædsel gyser,
Og i Sengen sig sikker troer.

Men Skjalden og Den, hvis Øie
Staaer aabent i drømmende Blund,
Vil ikke tilsengs forføie
Sig i Synernes bedste Stund.

Han gaaer til Borgens Ruiner,
Og seer med studsende Sind,
At Kongen med Følget triner
I den inderste Borggaard ind.

Af Grunden Borgen sig hæver,
Den staaer som i fordums Tid,
Maanen over den svæver
Ligesaa sølverhvid.

Guldgaasen Spiret krandser,
Konning Volmer skuer den kjæk,
Og tænker paa alle de Hanser,
Som Gaasen voldede Skræk.

Ret som ved de gamle Fester
Det myldrer paa hvert et Sted,
Kjøkken- og Kjeldermester
Have saa travlt derved.

Til Randen fyldt et Bæger
Bringer en Mø saa fiin,
Og den døde Konge sig qvæger
Ved Livets kraftige Viin.

„Mit Danmark!" saadan han taler:
„Jeg elskede dig forvist.
„Og endnu til Gud dig befaler
„Mod Slavers og Venders List.

„Og vorder det Nat, oprunden
„Da vorde dig Atterdag!"
Saa sætter han Bægret for Munden,
Tømmer det til sidste Drag.

Da klinge, som i gamle Tider,
Hundrede Slag paa Skjold,
Og fra Borre til Gurre rider
Igjen den Herre bold.

Nu synker i Grunden saa fage
Borgen til det sidste Spor,
Kun Taarnet bliver tilbage,
Som Pant paa Kong Volmers Ord.

Møens Klint.

„Nu hviler Grøn med Fane sin,
„Som trættede Hjort og rasken Hind.
„Tak, Bonde, nu den gode Gud,
„At du gaaer tryg af Havnen ud."

Saadan i et gammelt Riim det lyder,
Hvis Mening en yngre Skjald nu tyder.
Hiin Grøn var Jæger, dertil Søhane,
Hans deilige Hustru kaldtes Fane.

Og Fane gav, da hun end var Mø,
Møens Navn til den danske Ø,
Som vender mod Havet sin høie Side,
Den jomfruene, den blendende hvide.

Og mellem Møens og Falsters Jord
Fik Vandet Navn af Fanefjord,
Og Kirken derved med sit røde Tag
Har samme Navn den Dag idag.

Men efter Grøn har Bondens Mund
Benævnet det samme Vand Grønsund,
Og det Navn end gjælder i vore Tider
For Færgestedet paa begge Sider.

Ved Frenderup By, nær ved et Krat,
Vises en Grav, med Stene sat,
I Alenlængde hundred og halvfjerds,
For de To, som mindes i det gamle Vers.

Den vældige Grøn har Navn af Jette,
Og fra Upsala regnes hans Æt medrette;
Thi kaldtes han længe paa Møens Land
Jetten af Upsal, en farlig Mand.

Under Navn af Klintekonge han gaaer,
Nær ved Klinten hans Voldsted staaer,
Og i fordums Tid ved Høstgildets Leg
Ham Bonden offred en Havreneg.

Han offred den største, den, som var bedst;
Saa vented man, at den vilde Hest,
Hvorpaa han rundt i Landet red,
Ei trampede Sæden paa Marken ned.

Fra Dronningestolen, hvid som Snee,
Eller Aborrebjerget, kan man see,
Naar Luften er klar, til forskjellig Side
To andre Klinter af samme Kride.

Stevns er den ene, den staaer i Nord,
Den anden, i Syd, er Rygens Jord.
Om dem alle tre det Sagn man har,
At en eneste Klint tilforn de var.

Tre Klintekonger — saa Sagnet beretter —
Beherskede dem, tre Upsals-Jetter;
Men Landet blev, ved Kongernes Had,
I trende Parter splittet ad.

Nu skiltes de fra hinanden ved Søen,
Men Venskab blev mellem ham paa Møen
Og ham paa Stevns; foreente med Held
Sloge de Rygens Drot ihjel.

Og stedse bestaaer en Pagt iløn
Mellem Kongen paa Stevns og Møens Grøn;
Som danske Brødre de føle sig Begge,
Og Armene mod hinanden strække.

Men han paa Rygen fra Vennemødet
Er udelukt, af de Andre dødet;
Han er død for Danmark, det vil det sige,
Nu hører han til det romerske Rige.

Fra den nordiske Sagnkreds fjernet han blev,
Har glemt, hvorfra sig hans Herkomst skrev;
Deri bestaaer det, at han er død,
Thi forresten lider han ingen Nød.

Men Møen stander som Danmarks Pryd,
Skipperens Lyst, Vandrerens Fryd,
Saa skinnende hvid som Fane skjøn,
Om Issen krandset af Jetten Grøn.



Lyriske Digte.

I.

1. Foraar om Vinteren. Skrevet 1811, jfr. Breve fra og til J. L. Heiberg 1862, S. 35. Optaget i A. B. C.
2. Til Lærken. Skrevet 1811, jfr. Breve fra og til J. L. Heiberg 1862, S. 35. Trykt i A. B. C.
3. Aftenvandring. A. B. C.
4. Panisk Skræk. A. B. C.
5. Vaaren og Freden. Athene, Mai 1817 og Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn 1817, Nr. 37. A. B. C.
6. Efteraarsfølelse. I det originale Haandskrift overskrevet: Sophienholm om Efteraaret. Trykt med Overskrift: Efteraar i Kruse, Anteros, 1818. A. B. C.
7. I et Exemplar af min Psyche. Kruse, Anteros 1818. A. B. C.
8. Den fangne Dronning. Af Schillers Maria Stuart. Skrevet 1859.

Foraar om Vinteren.

Hvad! kan jeg troe hvad jeg seer? Igaar omfygede Sneen,
Og nu straaler idag varm den oplivende Sol.
Deilige Foraarsdag! Har Chariten bragt dig fra Syden?
Er alt Vinterens Kuld jaget mod Nordpolens Iis?
See, hvor Himlen er blaa! Hist svæver en eneste Sky, som
Gjennemsigtig og klar ligner et løsrevet Slør.
Herlige Syn! Du vinker mig ud i den vide Natur, hvor
Tidt i Sommerens Tid ene jeg vanked omkring.
Men hvor Alt er forandret! Det sølvblaa, vuggende Hav er
Tvunget af Vintrens Magt, jevnt og forvandlet til Land.
Langt fra Landet jeg seer det vælte de skummende Bølger;
Langs med Kysten det er Vandreren givet til Priis.

Jorden er længer ei blød, bekrandset af Græs og af
Urter,
Nøgen, frossen og stiv trætter den Vandrerens Fod.
Rundt Naturen har bredet sit underligt spraglede Teppe,
Spættet med Sort og Hvidt, Blanding af Mørk-
hed og Lys.
Liden Snee var kun falden, dog laae den ei glat
over Jorden;
Vinden, skjøndt rolig nu, før havde splittet den ad.
Sneen rugede her, hist tittede længselfuld Jorden
Gjennem det dvælende Slør, Maanen bag Sky-
erne lig.
Saadan Alt er forandret, forandret Havet og Jorden;
Himlen med Solskin dog straaler idag som i Vaar.
Thi det Jordiske vexler, ustadigt det fødes og svinder,
Men den himmelske Gnist qvæger bestandig vor Sjæl.
Dog er det Jordiske skjønt, thi derfra skue vi Himlen;
Gjennem det jordiske Liv kan vi det evige see.
Derfor jeg glædes idag, thi under en vinterlig Larve
Aner jeg Sommerens Tid, troer jeg, at Vaaren
er nær.
Spurvenes muntre Qviddren mig spaaer alt Lærker-
nes Komme;
Vinterfuglen, som taus sidder og fryser paa Qvist,
Lover mig snarlig en Tid, da Marken og Skoven og
Busken
Lydt gjentager i Chor tusinde Sangeres Røst.

Mennesker lokkes nu bort fra Stadens taagede Brimmel;
  Hisset en Moder jeg seer gaae med sit pyntede Barn.
See, under Linden hun staaer, de nøgne Grene hun bøier
  Ned med forsigtig Haand, viser den Lille en Knop.
Hvilken en Glæde! See, Træet har Knopper! En Qvist jeg nu plukker,
  Bringer til Staden den hjem: „Glæder jer! Nu har vi Vaar!“
Men naar Solen nu sænker sig ned bag brunrøde Tage,
  Naar den natlige Kulde slutter i Stuen os ind,
Naar i de lange Nætter de dobbelt funklende Stjerner
  Ned til Kaminens Ild tindre med blaalige Skjær,
Og naar glade sig samle de muntre, fortrolige Venner,
  Om det forenende Bord spøgende sætte sig ned,
Ak! da mærker jeg klart, at Vintren dvæler med Afsked;
  Og dog ønsker jeg da: Vinter, forlad os ei end!

Til Lærken.

Velkommen igjen,
Du Vaarens Prophet!
Min sjungende Ven
Paany jeg har seet!
Saa mangen en Gang
Har du qvidbret for mig:
Til Gjengjæld min Sang
Skal tone for dig.

Du Vaarens Sanger,
Begeistrede Fugl!
O siig, hvor du fanger
Om Vinteren Skjul?
Hvad lykkeligt Land
Modtager dig, naar
Til den blomstrende Strand
Du med Vingerne slaaer,
Mens i vinterligt Vær
Vi Andre maae her
Forladte staae?

Eller siig, mon du laae
Ved den tilfrosne Sø,
Mellem vindtørre Siv,
Under lunende Hø,
Hvor dit elskede Liv,
Sødt dysset i Slum,
Lig Cicaden i Skum,
Skal vækkes paany
Med forynget Lyst,
For i Markernes Ly
At sjunge din Trøst?

Thi Solen har neppe
Til Jorden seet,
Og over Sneemarkens Teppe
Sine Straaler spredt,
Før din stigende Røst
Høit toner i Sky.
Med bævende Lyst
Du hæver dit Øie
Mod Himlenes Ly,
Og bringer saa mild
Til det straalende Høie
Din Foraarssang.
I din salige Ild
Husker du ei,
At Marker og Vang,

Som du nylig forlod,
Ere dækte med Snee,
Som en Dødning at see,
Dybt under din Fod.

Vel smelter du ei
Med bævende Røst
Paa maanelys Vei
Det elskende Bryst,
Philomele lig.
Thi Amor har ei
I sødtsmeltende Honning
Dyppet din Tunge;
Og Kjærligheds Dronning
Har ei elskovsrig
Indblæst i din Lunge
Sin Nectarduft.

Men i Foraarsluft
Har Ceres mild
Ved de elskovsfulde,
Af Guddomsild
Svulmende Bryster
Fra Vinterens Kulde
Varmet dig op.
Snart vil hendes Søster,
Blomsternes Gudinde,

Med Zephyrernes Trop
Komme ned fra parnassiske Tinde,
Og ved Varmen i Solen,
Ved din Sang, under flyvende Dands
Fremkalde Violen,
Og flette sin Sanger en Krands.

Vel sees du ei ene
I dæmrende Nat
I Poppelens Grene
Af klage forladt,
Philomele lig.

Men glædesrig
I Morgenen, den klare,
Naar Solen gryer,
Vi høre dig fare
Mod de guldgule Skyer.
I et Glædes-Chor
Over Marken du svæver,
Og begeistret dig hæver,
Til Øiet ei meer
Under Himlen dig seer,
Men usynlige Toner
Forkynde, at glad
Til den Eviges Throner
Du bringer dit Qvad

Paa din Himmelgang,
Og paa Menneskets Viis
I en flammende Sang
Besynger hans Priis.

Vær hilset igjen,
Du følende Fugl!
Vær hilset igjen
I Markernes Skjul!
Hver Gang naar jeg vanker
Ved Naturens Bryst,
Naar mit Hjerte banker
Af salig Lyst,
Lad mig see dig at bringe
Til Himlen dit Qvad
Paa den udstrakte Vinge,
At bævende, glad,
Jeg maa føle, hvad nu
Min uvingede Læbe
Forgjæves vil stræbe
At tolke som du!

Aftenvandring.

Ei den høie Himmelbue
Straaler meer ved gyldne Lue,
Phøbus alt er dalet ned.
Thetis i sin Favn ham dølger,
Kjøler ham i Havets Bølger,
Skjænker Guddomsflammen Fred.

Fulgt af tusind Stjerners Brimmel,
Høit paa Nattens tause Himmel
Staaer Selene høitidsfuld.
Underlige Skygger male
Sig i Bøgeskovens Sale
I det lyse Maaneguld.

Underligt mit Hjerte flammer,
Mens i høie Bøgestammer
Philomele herligt slaaer:
Ha! hvorfor vil Hjertet grue,
Mens den kjælne Turteldue
Kurrende paa Grenen staaer?

Veed du, hvorfor Hjertet banker,
Naar alene saa du vanker
Mellem Træer i Maaneglands?
Veed du, hvorfor Sjælen bæver,
Hvorfor Frygten sagte svæver
Om din neppe vaagne Sands?

Dybt i Skovens mørke Indre,
Der hvor ingen Stjerner tindre,
Pleier Artemis at gaae.
Arme! Om du hende møder?
Husk, hvordan Actæon bøder,
Som den stærke Guddom saae.

Mellem Skovens tætte Grene
Vanker hun i Qveld alene,
Jagtens frygtelige Mø,
Med sit Kogger og sin Bue,
Ved sin Fakkels blege Lue;
Hvem hun møder, han maa døe!

Mens hun vildt i Skoven iler,
Venlig hun fra Himlen smiler,
Lad det ei forundre dig!
Selv til Underverdnens Riger
Som Persephone hun stiger,
Viser som treenig sig.

Thi det Dybe, Hemmelige,
Hvad du ei formaaer at sige,
Ingen Læbe nævne kan,
Er det ei i Skovens Bue?
Er det ei i Maanens Lue?
Er det ei bag Gravens Rand?

Men i Skoven, naar hun træder
Henad dunkle, tause Steder,
Frygtelig er Artemis:
Paa Kronions Tordenkile
Har hun hvæsset sine Pile,
Hendes Arm er stærk og vis.

Og ved Gudens Lynildsflamme,
Den som altid veed at ramme,
Hun sin Fakkel antændt har:
Troer du, Mennesket kan taale
Synet af den stærke Straale,
Som Giganters Dødsbud var?

Een var kun den fromme Hyrde,
Som uagtet Støvets Byrde
Blev berørt af hendes Haand.
Men de saliggjorte Blikke
Skued Guddommen dog ikke,
Lukkede ved Morpheus Baand.

Naar den straalende Gudinde
Saae ham ligge som iblinde,
Dysset ind i Søvnens Blund,
Sagte hun til Jorden svæved,
Lykkens Yndlings Læber bæved
Ved Gudindens Purpurmund.

Vil du derfor alt herneden
See et Glimt af Herligheden,
Sku mod Nattens Stjernekrands!
Drøm i Maanens blege Lue
Hvad du aldrig faaer at skue
Vaagen under Solens Glands!

Men er først din Støvdragt borte,
Har til Underverdnens Porte
Hermes vinket med sin Stav,
Da kan du dig nærme rolig
Til Gudindens mørke Bolig
Under Urnen i din Grav.

Thi forklaret Psyche svinger
To udødelige Vinger,
Som af Larven spire frem.
Orcus tør hun frit betræde,
Iler fra Gudindens Sæde
Til sin Eros atter hjem.

Dog, mens Livet fyrigt gløder,
Lad mig flye, hvis Øiet møder
Artemis-Persephone!
Kun Selene vil jeg kaare
Under Smiil og under Taare,
Til at sees af og at see.

Ei i Skovens mørke Indre,
Der hvor ingen Stjerner tindre,
Men i lysen Maaneguld,
Her hvor Skyggerne sig male,
I de høie Bøgesale,
Vil jeg vandre længselfuld!

Panisk Skræk.

Høit alt monne Solen staae,
Fast til Halm den Græsset brænder:
Skyggerne blir ganske smaa,
Hede Pile Phøbus sender.

Til sit venlige Paulun
Huldt mig Bøgeskoven vinker.
Gjennem Toppen sval og luun
Kun en enkelt Straale blinker.

Dobbelt frit jeg aander her.
Under disse hvalte Toppe
Sees kun blide Farveskjær
Af det stærke Lys deroppe.

Muntre Fugle kan jeg ei,
Ingen Qviddren her fornemme,
Men alvorlig hører jeg
Hist en enkelt Fuglestemme.

I det tæt begroede Krat
Sjunger den med sig alene,
Sidder der i Skovens Nat
Paa de skyggefulde Grene.

Her, hvor Solens stærke Magt
Ikke svier Alt tildøde,
Lever Blomsters Farvepragt
Hvide, gule, blaae og røde.

Dybt og dybere jeg gaaer,
(Hvo kan Middagsheden taale?)
Snart jeg Skovens Indre naaer,
Skjermet for den hede Straale.

Ingen Vei med Sand og Støv
I den dybe Skov jeg følger,
Mange Aars affaldne Løv
Som et Teppe Jorden dølger.

Medens jeg i Ro og Mag
Rundt omkring i Løvet vanker,
Pludselig med stærke Slag
Skjælver jeg, og Hjertet banker.

Sveden sprækker iiskold ud,
Ikke veed jeg, hvi jeg frygter;
Jeg befaler mig til Gud,
Og tilbage hurtig flygter.

Og jeg ikke seer mig om,
Flyer, som truet af en Drage ....
Først da jeg paa Marken kom,
Standsed jeg og saae tilbage.

Mon en Snog sin lumske Mund
Under Løvet monne skjule?
Nei det var jo Blomster kun,
Røde, hvide, blaae og gule.

Har en Morder paa min Gang
Luret bag de tætte Grene?
Nei der var jo Fuglesang
Og Uskyldighed alene.

Store Pan! Maaskee jeg kom,
Da jeg dybt i Skoven vanked,
Altfor nær din Helligdom,
Derfor saa mit Hjerte banked.

Thi jeg veed, at uden Rast
Du omkring i Skoven vandrer,
Aldrig staaer din Bolig fast,
Du den idelig forandrer.

Med din krumme Hyrdestav
Hver et Blad du frem jo bringer,
Derpaa til den mørke Grav
Som et visnet Løv det tvinger.

Paa den sørgelige Rest
Af din Elskede du spiller,
Lokker, som du kan det bedst,
Af din Syrinx søde Triller.

Og hvergang du i dit Sind
Tænker paa den skjønne Pige,
Suser sagte Nattens Vind,
Tunge Suk fra Hjertet stige.

Og dit Bukkeskind saa vred
Kaster du omkring din Skulder,
Sætter dig ved Søen ned,
Hører paa, hvor Bølgen ruller;

Lytter til de grønne Siv,
Naar de hvislende forklare
Sagn fra deres forduns Liv
For den travle Bølgeskare.

I den tause Nat man kan
Høre tidt et sagte Bulder:
Det er Pan; fra fjerne Strand
Bølgen hid hans Klage ruller.

Mangengang i tause Nat
Kan man høre fjerne Stemmer:
Det er Pan; de vidne, at
Aldrig han sin Syrinx glemmer.

Hvo, som seer ham paa hans Vei,
For sin Dristighed maa bøde.
Stærke Guddom! Lad mig ei
Paa min Vandring her dig møde!

Men min Bøn du høre mild:
Hyrdeliv som du jeg fører,
Gaaer i Skoven taus og vild,
Og paa Kildens Rislen hører.

Lad dit grønne Tempel staae
Aabent for mig dybt og længe!
Lad mig under Bøgen slaae
Glædesrig min Lyras Strænge!

See, jeg lover: Hver en Gang
I din Skov at Strængen toner,
Lyde skal for dig min Sang,
Hvirvlet under Skovens Kroner.

Den skal hvirvles hen til dig;
Phøbus vil den Vinger laane:
Eensomhed du skjænke mig,
For dit Syn du mig forskaane!

Sangen vil sig bedre tee,
Naar i Anelser den svømmer:
Lad mit ydre Blik ei see
Det hvorom min Tanke drømmer.

Vaaren og Freden.

Held os! Den Gamle med riimfrosne Lokker,
Vinteren, flyer:
Vaaren, bekrandset med himmelblaae Klokker,
Livet fornyer.
Kampen var haard, men den Freden mon bringe;
Seiren skal klinge,
Løftet paa Tonernes mægtige Vinge
Høit mod de purpurne Skyer.

Digteren, vakt af de første Violers
Yndige Blad,
Aabner sin Barm for de himmelske Straalers
Qvægende Bad,
Bryder sin Larve med Sommerfuglvrimlen,
Flagrer mod Himlen
Over Convallernes hilsende Stimlen,
Vinget, forynget og glad.

Ind under Bøgenes grønnende Kroner,
Salig i Aand,
Vandrer han hen over Skov-Anemoner,
Lyren i Haand.

Bogfinkens Qviddren hans Læber indvier;
Og naar den tier,
Hilser han Vaaren med Vaarmelodier,
Løsnet af Vinterens Baand.

Vinterens Sorger og Glæder nu dølger
Glemselens Flor.
Flora kun vinker ham nu, og han følger
Glad hendes Spor.
Vintren er flygtet og Striden herneden
Bort fra det Eden,
Hvor hendes Smaa om et Alter for Freden
Samles i duftende Chor.

Derfor om Vaaren og Freden hans Sange
Gjenlyde nu.
Fiendskab, hiin sorte, kun fostret i lange
Nætter med Gru,
Flye med den flygtende Vinter mod Polen!
Varmen af Solen
Udklækker Hjerternes Blomst med Violen,
Fred i vor Sang og vor Hu.

Nympher og Fauner ved Lyren han atter
Samler om den;
Hellige Taarer, begeistrede Latter
Vækker han end.

Satyren bringer ham vingede Pile,
Gyldne, der smile;
See, hvor de flyve, og naae, hvor de ile,
Himlen og Jorden igjen!

Saares der Nogen, da huske han, Striden
Blot er en Fest,
Smile ved Saaret, og drage fra Siden,
Sadle sin Hest!
Thi har vi Fred, kun i krigerske Leire
Bør vi den feire:
Stedse Turnering og festlige Seire
Freden forherliged bedst.

Du, som har Aarstiden vakt af sin Dvale,
Høit paa din Gang,
Hersker af Solen, og Drot af Castale,
Smiil til min Sang!
Nær i mit Hjerte den Flamme, du tænder!
Lær mine Hænder
Dobbelte Greb i din Stræng, naar den sender
Pilens og Tonernes Klang!

Efteraarsfølelse.

Hvor sørgelig dog Skoven bliver!
Dens nylig rige Krone nøgen staaer;
Man træder nu og gaaer
Paa al den forhen grønne Pragt,
Som død og gusten driver
Omkring for alle Vindes Magt.
Jeg paa de kjendte Steder vandrer,
Og seer, hvorledes Alting sig forandrer.

Ved Søens klare Bred deroppe,
Hvor tidt jeg i det lille Lysthuus sad,
Imellem Blomster glad,
Jeg kun de grønne Fyrretræer
Og røde Bøgetoppe
Kan øine blandt hverandre der;
Og fra den sjeldne Gruppe stige
Halvdunkle, svage Skygger, underlige.

Det er, som om de tyde vilde
Paa den almindelige, store Død,
Hvis Lov nu Alting lød.
Saadan vil og de kjære Baand
Engang maaskee sig skille,
Som bandt til Andre her min Aand;
Maaskee vil efter samme Love
Mit Venskab falme, som de grønne Skove.

Maaskee det sig engang vil hænde,
Naar hid jeg kommer, at da Meget sig
Forandret har om mig;
At Kulde jeg og Alvor seer,
At neppe jeg kan kjende
De aabne, muntre Hjerter meer.
Da vil tilgavns de før saa kjære
Bekjendte Steder sørgelige være!

Og Ingen vide kan tilfulde,
Om ikke Sligt engang vil hænde sig;
Thi skjøndt de elske mig,
Er dog kun fremmed al min Lyst;
Og ak! med fremmed Kulde
Gjengjælder Verden tidt det varme Bryst.
Kun der, hvor man har rigtig hjemme,
Gjentoner Kjærlighedens vante Stemme.

Held Den, som har et Hjem tilbage,
En venlig Havn, hvorhen han tryg kan flye,
Som aabner ham sit Ly,
Naar han fra fjerne Kyster, kjed
Af Stormene, vil drage
Til Moderhjemmets kjære Fred,
Hvor intet fremmed Sprog man taler,
Men ham hans Barndoms kjendte Lyd husvaler.

Held mig! Om og Naturen falmer,
Groe stedse Foraars-Urter i mit Hjem;
Ei Høsten kuer dem:
En elsket Moder aabner der,
Bag Hjemmets brede Palmer,
For Sønnen, som hun har saa kjær,
Den blide, fredelige Skygge,
Hvori alene han kan boe og bygge.

I et Exemplar af min Psyche.

Nu, da snart, paa Floras Bud
Vintren flyer for Vaar og Sommer,
Nu, da hver en Trækfugl kommer,
Nu, da Zephyrs unge Brud
Klækker Martsviolen ud,
Nu, da snart en Hær af Psycher
Himmel, Jord og Blomster smykker,
Flyver du, o min Veninde,
Bort paa milde Foraarsvinde
Til dit Hjems de kjendte Skygger.

Ak! og jeg, der ogsaa skulde
Bryde Larvens Baand, som tynge,
Og i Solskin munter synge,
Glad befriet for Vintrens Kulde,
Seer mig selv, den Længselfulde,

Staae paa den forladte Strand,
Blikket vendt mod fjerne Land,
Over Havets sølvblaa Bugge,
Sende Vinden mine Sukke,
Og min Graad det falske Vand.

Thi den sjeldne Trækfugl, som
Fløi med Vintren hid til Landet,
Og som har min Vinter dannet
Til et yndigt Foraar om,
Hæver nu, da Vaaren kom,
Anden Gang en flygtig Vinge,
Vil til Hjemmet bort sig svinge;
Ak! og naar jeg ene staaer,
Veed jeg vist, den unge Vaar
Vil for mig en Vinter bringe.

Naar jeg gaaer i Skov og Dale
Mellem Vaarens Fugles Sang,
Hvo vil paa min stille Gang
Venlig med mit Hjerte tale?
Hvo, naar Solen ned mon dale,
Og en Stjerne staaer i Nord,
Vise mig, hvor Trøsten boer,
Læge huldt, hvad Andre saare,
Og begribe af min Taare
Meer end Andre af mit Ord?

Naar min Psyche fri sig svinger
Over Bølgen hjem med dig,
Hendes Digter, Larven lig,
Bliver her, ak! uden Vinger.
Ingen Zephyr da ham bringer
Til dit Trylleslot med sig.
Men lad Digtet bringe mig!
I hver Klang af Psyches Længsel
Hør et Suk, som fra mit Fængsel
Vestenvinden bringer dig!

Den fangne Dronning.

Af Schillers Maria Stuart.

Sky, du som seiler paa Himmelens Bølge,
Gid jeg med dig paa din Flugt kunde følge,
Hilse med dig paa min Fædrene Kyst!
Jeg er en Fange, Lænken mig binder;
Du, som er fri paa en Vei uden Hinder,
Fjern fra den britiske Dronnings Magt,
Lad mig ved dig faae Budskabet bragt.

Hist lægger en Fisker sin Baad til Land.
Slig skrøbelig Planke kunde mig bære
Fra Fængsel til Frihed hos mine Kjære.
Kummerligt nærer den kun sin Mand;
Jeg skulde med Guld hans Baad befragte,
Han skulde gjøre sit bedste Dræt,
Lykken lagt i hans Fiskernæt,
Hvis til mit Hjem hans Baad mig bragte.

Hører du Hornet? Tonerne klinge,
Skoven har med sin Gjenlyd svart.
O! paa den modige Ganger sig svinge,
Slutte sig til den lystige Fart!
Jeg kjender de Toner; i min Erindring
Vække de halvglemt Fryd og Sorg.
Ofte hørte jeg dem sig sprede
Hen over Høilandets vilde Hede,
Naar Jagten gik ud fra Kongeborg.

Lad mig Friheden nyde, jeg kjender den neppe,
Et Barn vil jeg være, du være det med.
Lad mig paa Græssets blomstrende Teppe
Prøve det lette, bevingede Fjed.
Vaktes jeg op fra Fængselets Drømme,
Kom jeg fra Nat til skinnende Dag?
Lad mig da Luftens forfriskende Strømme
Drikke med fulde, tørstige Drag.



Lyriske Digte.

II.

1. Den 9de November 1811.

2. Hjemkomst. Skrevet i Sverrig 1812. A. Med en enkelt Forandring i B. og C.

3. Tro og Haab. A. (Under Overskrift: Julen) B.

4. Himmelsk Kjærlighed. A. B. C.

5. Hvad er Elskov? A. B. C.

6. Til Adelaide. A. B. C.

7. Adelaides Segl. A. (under Overskrift: Signetet), B. C.

8. Til den digtende Laura paa hendes tolvte Aars Fødselsdag, den 19de Januar 1816. Trykt i Nyrup's Hertha 1817, S. 111, siden i A. B. C.

9. Til Elise. Skrevet Dagen efter hendes femtende Aars Fødselsdag, den 24de Juni 1816. Oprindeligt trykt med Overskrift: Til Laura's Søster, i Nyrup's Hertha 1817, S. 111, siden i A. B. og med en enkelt Forandring i C.

10. Præservativ mod Søsyge. Skrevet til Jfr. Johanne Louise Pätges ved hendes Reise til Norge i Aaret 1829. Optaget med en enkelt Forandring i Flyvende Post 1830, Nr. 94, siden trykt uforandret i B. og C.

Den 9de November 1811.*)

Hulde Natur, ved hvis bankende Hjerte
Engang jeg laae uden Sorg eller Savn!
Førend jeg kjendte til Fryd eller Smerte,
Gjemtes jeg alt i din kjærlige Favn.
Dybt af den evige Kjærlighed runden,
Kom du fra Lyset; til Jorden forbunden,
Er du en Qvinde, og Moder dit Navn.

Vakt af min Slummer, men kold som den Døde,
Suged jeg Kjærligheds Ild af dit Bryst.
Livets og Ungdommens Roser saa røde
Offred du gjerne den Spæde til Lyst.
Mens du ved Tornene selv maatte sukke,
Strøede du Bladene mild paa min Vugge,
Gjød i mit Hjerte din salige Trøst.

*) Moderens Fødselsdag.

Selv i den jordiske Kulde hernede
Dræbtes jeg ikke af Stormen saa vild.
Dybt i dit Hjerte du bygged en Rede,
Varmet af Kjærligheds evige Ild.
Ikke den gjemte den Spæde alene,
Ogsaa endnu har jeg Plads i dens Grene,
Ogsaa endnu er den aaben og mild.

Du, som med høiere Væsner fortrolig,
Eier et reent og ungdommeligt Sind,
Du, som din simple men yndige Bolig
Vier til Tempel for Muserne ind:
Enten din Livstraad er stor eller liden,
Kan du dog aldrig forkues af Tiden,
Hyldet af Musen i Foraarsluft ind.

Vel er det dine de blomstrende Dage,
Hvorved jeg blomstrer, min Stamme er grøn;
Mig er det givet paa Jorden at smage
Hvad der var dit og din Kjærligheds Løn:
Men naar du vinkes til lysere Glæde,
Da skal du vinde det høiere Sæde:
Gjem saa den ringere Plads til din Søn!

Hjemkomst.

Min Reisetid sig nærmer nu sin E
Den er forbi den altfor korte Lyst
Tilbage skal jeg til mit Danmark
Jeg ventes der ved mangt et elsket
Jeg dig, min Sang, vil som mit
At hilse venligt paa den danske K
Og bede Sjølunds vinterlige Bøl
At tage mildt mod ham, som efte

Jeg ligner Vandreren, som har med
Til Bjergets skovbegroede Spidse
Der staaer jeg nu, og dvælende m
Betragter Veien, som jeg nys er
Jeg spørger selv: Hvad kunde mi
Hvad mægtig Attraa har hos mig
At fjerne mig fra Fødeland og V
Til dette Land, hvis blotte Navn

Her er en ny Natur i disse Lande,
En ny' Natur, og majestætisk stor;
Ei Danmarks milde, blomsterklædte Strande,
En venlig Bøgeskov, en dyrket Jord;
Men frygtelig de steile Klipper stande,
Om Toppen sig den ranke Granskov snoer,
Hvis tause Mørke høitidsfuld bebuder:
End leve her de gamle Valhals Guder.

Selv Kunsten med Naturen sig forbinder,
Og gjør mig paa forgangne Tider klog.
Betydningsfulde staae de gamle Minder,
Og tale deres halvtforglemte Sprog.
I Mark, i Skov, i Dal, paa Bjergetinder
Jeg læse kan som i en gammel Bog,
Hvor Saga har for Evigheden skrevet
Et Træk af Det, som fordum her har levet.

Af dyb Beundring høit mit Hjerte luer;
Men ak! jeg er endnu ei rigtig glad.
Forgjæves at jeg Hjertets Længsel kuer,
Og iler til den store Hovedstad,
En fremmed Pragt og Herlighed beskuer,
Og selv er fremmed i den stolte Rad.
Kan Stadens Larm, kan Menneskenes Trængsel
Da stille Hjertets ubevidste Længsel?

Jeg glædes ei ved disse høie Fjelde,
Der stande som en trofast Klippemuur,
Ved disse Graner, som ved Væxt og Ælde
Forkynde Frihed og en stolt Natur.
Thi Ingen jeg min Glæde kan fortælle:
Den stolte Frihed er et Fangebuur,
Hvori jeg lever ene med mit Hjerte,
Og deler med mig selv min Lyst, min Smerte.

Nei Glæden er en Fugl, som har den Nykke,
Med vild Ustadighed at flagre om;
Den ligner heri tidt den blinde Lykke,
Den flyver bort, saa hurtig som den kom.
Den vil kun stadig boe og stadig bygge
I tvende Stammer, hvor den ene from
Omkring den anden Armene mon brede:
I slige Træer der bygger den sin Rede.

Og Kjærlighed, det er det Navn, som gives
Det skjønne Træ, saa sjeldent paa vor Jord.
En ukjendt Røst mig hviskede, at det trives
I Kuldens Hjem, det iisbedækte Nord;
Det ikke blot af Solens Ild oplives,
I Bjergets Kløft, i hviden Snee det groer.
Jeg greb min Stav, og iilte for at finde
Det sjeldne Træ, og for dets Frugt at vinde;

Og troede snart at have Træet fundet,
  Og var lyksalig for et Øieblik;
  Og drømte snart at have Frugten vundet,
  Men ak! den gav mig ingen Lædskedrik.
  At see mit Haab lidt efter lidt forsvundet,
  Var al den Løn, jeg for min Stræben fik.
  Jeg Daare, som saa ganske kunde glemme,
  At Træet voxer allerfrodigst hjemme!

Der er et Væsen i min stille Bolig,
  Jeg mægtig i dets skjulte Fremtid staaer;
  Det er med mig som med sig selv fortrolig,
  Min Magt til Grunden af dets Hjerte naaer;
  Foruden mig det ei er glad og rolig;
  Det kjender mig, og venligt mig forstaaer;
  Det føler med mig, ved min Fryd sig glæder,
  Og naar jeg sørger, ved min Sorg det græder.

Og hvis du troer, det er en elsket Pige,
  Du tager feil, og dog, ifald jeg veed,
  Hvad Ordet Kjærlighed vil rigtig sige,
  Saa kan vel Dette kaldes Kjærlighed.
  Ja det er Følelsens vidtstrakte Rige,
  Og Kjernen af dens hele Salighed.
  Hvem er det da, om ei en Søster, Broder?
  Du kan ei gjætte det: Det er min Moder.

O du, som med en evig Ungdoms Varme
For mig en trofast Elskerinde var!
Modtag din Søn, og tilgiv huldt den Arme,
Som søgte fjernt hvad alt i dig han har.
Du aabner atter dine milde Arme,
Paa hvilke du saa tidt den Spæde bar.
Modtag mig da! Lig Cirkelen jeg vender
Til Punktet om, hvor jeg mit Udspring kjender.

Tro og Haab.

Troen taler:

Jeg hilser Eder, mine christne Venner,
Som nys i Kjærlighed forsamled jer,
For mellem enige og kjære Frænder
At helligholde Julefesten her.
Jeg tvivler ei, at I os begge kjender,
Thi begge vare vi jer ofte nær.
Thi Tro og Haab var tidt i Eders Tanker,
Jeg med mit Bæger, Haabet med sit Anker.

Med Glæde vist I monne her os skue,
Os gode Engle i et jordisk Hjem.
Engang paa denne Fest ved Stjernens Lue
Vi ledte Hyrderne usynlig frem
Til Hyttens lave kummerfulde Stue,
Hvor Frelseren var født, i Bethlehem.
Saaledes ogsaa Eder tidt vi følge
De Veie, som for Eders Blik sig dølge.

Men sjelden sees vi af de Dødelige,
Og Ingen veed, hvad bag mit Slør der boer.
Halv som et Barn, halv som en fager Pige
Jeg synes Eder her paa denne Jord.
Men som en stærk Cherub i Himlens Rige,
Jeg for Guds Throne staaer blandt Engles Chor.
Alt her vi kjendes vel af Eder alle,
Vi Eders Hjerter kan vort Tempel kalde.

Til dette Huus vi os iaften svinge,
Os er dets Herre, som dets Frue, kjær:
Vi Eder alle huldt en Hilsen bringe.
Elisabeth! dig hilse vi især.
Jeg breder over dig min hvide Vinge,
Og dig jeg stedse er usynlig nær.
Med dig jeg lever i din lille Bolig:
Den er med mig og Englene fortrolig.

I mangen Nat jeg rakte dig mit Bæger,
Thi tag det og iaften af min Haand,
Skjøndt ei, som før, det nu dig vederqvæger
Med himmelsk Trøst, og lædsker mild din Aand,
Skjøndt ei, som før, mod Himmelen jeg peger,
Og løfter dig fra Jordens trange Baand.
Jeg kun en simpel Urtekost dig byder,
Den simpel er, men meget den betyder.

De røde Knopper er et kjærligt Minde,
Hvori du dine Barndomslege seer;
De hvide Roser Tiderne, som svinde,
Mens Venskabsbaandet knyttes meer og mee
Det Eviggrønt, hvis Blade tæt sig vinde
Omkring mit Bæger, og mod Randen leer,
En salig Juul dig hisset forestiller,
Hvor Himlen samler dem, som Jorden skiller.

See, ogsaa Haabet nærmere dig træder,
Sit gyldne Anker rækker han til dig;
Han lover dig end mange Ungdoms Glæder,
En Tid paa Kjærlighed og Lykke rig.
Han skal omsvæve dig, ihvor du træder,
Og selv i natligst Mørke vise sig.
Og for os andre skal han Ønsket lønne,
At du maa tidt vor Julefest forskjønne.

Himmelsk Kjærlighed.

Jord og Himmel ere skilt som tvende;
Lad ei daarligt os forvexle dem!
Himlens Lys de gyldne Straaler sende
Ned til Jorden, til vort mørke Hjem.
O, at Jordens Børn da ogsaa vilde
Fæste deres Blik paa Lysets Kilde,
Ikke stirre blindt i Dybet ned!

Kjærlighed! Ved dig jeg klog er vorden!
Nu jeg seer at ogsaa du er to.
Skjøndt I begge throne her paa Jorden,
Ei hos hver de samme Glæder boe.
Paa den ene Jordens Mørke ruger,
Mens den anden Himlens Klarhed suger,
Og om Himlen minder Jordens Børn.

Ofte, Amor, har mig Arme saaret
Snart din ene, snart din anden Piil,
Dog de Piger, som mit Hjerte kaared,
Brændte kun ved jordisk Elskovs Smiil.
Fast til Jorden var mit Øie bundet,
Himmelsk Kjærlighed var aldrig fundet
Paa mit Hjertes lange Vandringsvei.

Amor! Lad dig takkes af din Slave!
Nu jeg stirrer ei til Jorden ned:
Du har givet mig din bedste Gave,
Du har lært mig himmelsk Kjærlighed!
Lad mig Elskovs Taarer her dig yde,
Tusind Krandse skal dit Altar pryde,
Og forherlige din Festens Dag.

Elskte! Det var dig, som Guden kaared
Til at vække mig med Englesmiil!
Det var dig, ved hvem saa dybt han saared
Mig med aldrig forhen følte Piil.
Det var dig, o søde Lærerinde!
Som mig himmelsk Elskov først lod finde;
Held mig! Thi min Aand er født paany.

Hulde! Skulde du formaae at røre
Med en jordisk Vellyst vel mit Sind?
Paradisets rene Engle sløre
Dig i Uskylds hvide Lagen ind.

Samme Lilier, som paa Kinden boe,
De bevare ogsaa Hjertet tro,
Virke som en hellig Talisman.

Lig en Sommerfugl i Solens Luer,
Let du dandser gjennem Livet hen;
Dybt og vist din lyse Aand dog skuer,
Skjøndt elskværdig Letsind pryder den.
Gratien maa friske Blomster vække,
Og en nordisk Mø de Krandse række,
Som hun fletted af en sydlig Urt.

Vee mig, at den korte Tid er svunden,
Som ved muntert Spøg blev alt for kort!
Livets Timeglas er snart udrunden,
Livets Glæde flygter hurtig bort.
Maatte jeg den korte Stund da nyde,
Søge dig min Kjærlighed at tyde,
Og belønnes af et kjærligt Smiil!

Thi du Elskte! Hvad er Elskov ene,
Naar den mødes ei af Elskovs Fryd?
Mon vel Fuglen sang i Træets Grene,
Hvis dens Mage svared ei dens Lyd?
Kan jeg haabe, at en Gnist du kjendte
Af den Ild, du i mit Indre tændte,
At du bortgik med et Suk for mig?

Søde Haab! O lad min Sjæl dig favne!
Lad mig fast dig knytte til mit Bryst;
Ei skal jeg min Elskte længer savne,
Skjøndt os skiller tvende Rigers Kyst.
Phantasiens Vinger skal mig bære
Didhen, hvor min Aand skal evig være,
Hvor mit Hjerte har sit rette Hjem!

Hvad er Elskov?

Det Billed af din Skjønheds hulde Glands,
Som dette Hjerte dybt og trofast gjemmer,
Som er mit Liv, min Følelse, min Sands,
Som hver en Nat befaler mig at vaage,
Og hver en Dag at gaae i Drømmes Taage —
Det Billed troer du, at engang jeg glemmer!

Saa skrøbelig du troer din egen Lænke!
Dit Billed da saa flygtigt synes dig!
Hvor lidet kjender du dig selv! — og mig!
Troer du, min Aand forglemme kan at tænke?
Troer du, min Puls at banke glemme vil?
Min Barm at aande? føle Lyst og Smerte?
Troer du, jeg glemme kan, jeg har et Hjerte?
Siig, troer du, jeg kan glemme, jeg er til?

Hvis det er Elskov, kun i din Idee
At leve, men med ingen anden Tanke:
Naar dig jeg seer, at føle Hjertet banke:
At græde helst, og tvungen kun at lee:
At rødme, naar man nævner mig dit Navn;

Og naar man ikke nævner mig det, blive
Mismodig ved det alt for lange Savn:
Naar Solens Straaler første Lysning give,
At længes efter Nattens mørke Favn,
Og naar knap Mørket er begyndt at falde,
Med Utaalmodighed paa Dagen kalde:
At vandre natlig, skjult af Mørkets Vinger,
Igjennem Storm og Regn og Iis og Snee,
For kun den lykkelige Vogn at see,
Som til dit Hjem om Aftenen dig bringer;
Og siden, naar i Søvnen Alle hvile,
Hen til dit Huus, til dine Vindver ile,
Og stirre længselfuld til sorten Rude,
Hvis Lys er slukt, hvor du ei sidder meer,
Men slumrer indenfor i bløde Fjer,
Og drømmer ei om ham, som staaer derude:
En Alpejæger lig paa steile Fjelde,
At søge ængstelig hvert lille Spor,
Hvorved jeg muligviis at ledes troer
Til den kun alt for flygtige Gazelle:
At have modigt Forsæt, dristig Tanke
Og kjække Planer — naar jeg ei dig seer;
Men sees du fjernt, ei være Helten meer,
Og nærmes du, alt føle Hjertet banke:
En evig Længsel i min Barm at bære,
Som Intet stille kan, men Alt maa nære,
Som aldrig slumrer noget Dieblik,

Men voxer selv ved mindste Læbskedrik,
Som jeg af Lykken og din Villie fik —
Hvis Dette man med Ret bør Elskov kalde,
Da elsker jeg — og ene dig blandt Alle!

Bebreid mig ei, min Elskte, nogen Brøde!
Viid, Troskab adler Kjærlighed til Dyd.
Derfor fat Mod, og Øieblikket nyd,
Thi jeg er tro blandt Levende, som Døde.

Til Adelaide.

Kan du, o Sangens Muse,
Hvis søde Læber trylle og beruse,
O siig, kan du forlade,
Vil du ei evig hade
Den Arme, som i Lidenskabens Hede
Lod daarlig sig forlede
Til en ubillig, uforskammet Vrede?
Jeg Daare! Ha! hvorledes
Formaaede jeg dog vel paa dig at vredes,
Fordi din Charis til sit Maal mig kaared,
Og med sin overgivne Piil mig saared,
Den Piil, hvorved at døe jeg vilde stræbe,
Hvis ei den var for yndig til at dræbe!
O! naar du talte, snart
Jeg kun med halve Ord dig har besvart,
Snart taug jeg ganske stille,
Og neppe med en Lyd dig svare vilde,
Som om jeg ei din Stemme kunde høre,
Din Stemme (vee mig, vee!)
Som kunde tæmme Cerberi de tre
Kulsorte Hoveder, som kunde røre

De vilde Dyr, og føre
De døde Stene sammen, Floder standse,
Og bringe Skovens Stammer til at dandse!
O siig, kan du tilgive?
Vil du ei evig hadefuld mig blive?
O siig, vil du mig ikke
Berøve for bestandig dine Blikke?
Nei, hav ei Sligt isinde!
Thi da maa jeg befrygte,
At alle Gratier fra mig vil flygte,
Og følge deres elskede Veninde:
Thi da maa jeg vel troe,
At Musen ikke meer hos mig vil boe,
Men ile mig forbi,
Og tage Tvillingsøsterens Parti:
Ja da kan vel jeg vide,
At hver en Charis, hver en Pieride
Vil følge Dronningen Adelaide.

Jeg ikke veed, hvad Lykken mig har givet,
Jeg tvivler selv tidt paa mit Digterkald.
Dog følger jeg Naturens Røst i Livet,
Og haaber, den skal vogte mig for Fald.
Den svage Vind, som ofte bøier Sivet,
Mit Hjertes indre Drift ei kue skal:
Jeg stræber til, jeg har alt stræbt itide
Mod Digtekunstens Top, Adelaide!

Du kjender sikkert Ariostos Sange:
Saa er du og med ham til Maanen fløiet,
Og har i Templets høie Buegange
Heel ofte dig med Digteren fornøiet,
Og har blandt Søileordnens store, mange
Pilastre til den ene henvendt Øiet,
Hvor mellem Navnene, de flammehvide,
Engang man læse skal: Adelaide.*)

Til dette Tempel høit i Æthrens Rige
Jeg vil mig fra den tunge Dunstkreds svinge,
Og hjælpe Svanehæren med at krige,
Og Ravnenes den sorte Flok betvinge.
Men kan jeg Svage vel til Himlen stige,
Naar ikke Musen hæve vil min Vinge,
Men mig forlade vil, imod mig stride,
Og til din Fane tye, Adelaide?

---

*) De, som have læst Ariosto, ville her vide at erindre sig den skjønne Allegorie i 35te Sang af Orlando furioso, hvor Astolfo, der paa Hippogryphen er kommen op til Maanen, seer Tiden kaste Menneskenes Navne i Forglemmelsens Flod, Ravnene tage dem op deraf, men igjen tabe dem deri, og tilsidst Svanerne udsøge de værdigere, og befæste dem paa en Pille i Udødelighedens Tempel.

Og skjøre ere Traadene, som binde
Planeten til en sublunarisk Jord:
I Dæmring-Skjær dem Edderkopper spinde
Igjennem Nattens tynde Sølverflor.
Kan jeg paa dem det høie Maal da vinde,
Af Støvet tynget til den tunge Jord,
Naar Sangens Charis ei vil af mig vide,
Men flygter bort med dig, Adelaide?

O saa tilgiv! — Men vee mig, at jeg vover
At haabe, du min Sang vil Øre skjænke!
Den lette Sommerfugl paa Blomstervover
Henflagrer Livet, lader ei sig lænke.
Mit Digt blev langt, du kjeder dig derover;
Selv mit Forsoningsoffer maa dig krænke,
Thi lange Vers jeg veed, du ei kan lide:
O tilgiv anden Gang, Adelaide!

Adelaides Segl.

De Tanker og de Følelser, som før
I Idas Hjertes lukte Kammer
Useete hviilte bag et natligt Slør,
Men som hun nu betroer
Til Dagens klare Lys og Solens Flammer,
Hvor de, i Form af søde Ord,
De hvide Blade zire,
Forsegler Musernes antike Lire.

Med fire Strænge seer man den at staae
I Karniolen smukt indgravet
Med romersk Kunst: den ligner i det Smaae
Den, hvormed Musers Chor
Paa Buggen alt har hende huldt begavet,
Den gyldne, som er meget stor,
Hvorpaa hun tidt mon spille,
Og som her Seglet viser i det Lille.

I hendes Tale, som i hendes Sang,
Hvergang hun leer, hvergang hun tier,

Ved hvert et Trin i hendes Dands og Gang,
Hun, skjøndt hun ei det veed,
Aflokker Lyren Himmelharmonier.
Naar hun slaaer Øiet op og ned,
Hvergang hun blot sig rører,
Saa toner den, kun ei hun selv den hører.

Til hendes Livs og Væsens Melodie
Usynlig Musalyren spiller
De høie Sphærers Bifaldsharmonie.
Derfor, saasnart man seer
Signetets Aftryk, man sig ei forvilder:
Man kan ei gjætte mellem Fleer,
Man kan med Vished vide,
At det betyde skal: Adelaide.

Lyksalig Den, hvem paa et bøiet Blad
Alt Seglets Former Navnet sige!
Men tifold lykkelig og sjæleglad
Den, som i Brevets Favn
Den søde Skrift har læst, den hemmelige,
Og under den det sande Navn!
Han Lyrens Aftryk knuser,
Men hører Gaven fra de høie Muser.

Til den digtende Laura

paa hendes tolvte Aars Fødselsdag.

Tillad, o Dagens Dronning, at jeg fletter
En Krands af Riim til din og Dagens Ære.
Vel veed jeg, man Petrarca burde være,
Naar man til Laura skrive vil Sonetter.

Men Himlen ingen ny Petrark forjætter,
Og dog idag os Laura mon forære.
Hvad Under, om, for Lauras Baand at bære,
Enhver Petrarcas Kunst i Fordring sætter?

Især da hun, med dobbelt stærke Vaaben,
Ei blot en Gjenstand er, man bør besynge,
Lig den, hvis Navn hun har erholdt i Daaben;

Men, selv en lille Musa, Vers kan slynge,
Naar hun i Drømme har seet Himlen aaben,
Og hørt paa Eventyr blandt Engles Klynge.

Til Elise.

Paa den Festdag i den lyse Vaar,
Da den unge Rose frem sig skyder,
Og just sluttende sin Barndoms Aar,
Blomsten moden ud af Knoppen bryder;
Paa den Dag, da hver af Floras Venner
Offret har til hendes Helligdom,
Ogsaa jeg, som en Tilbeder, kom,
Med mit Hjerte fuldt, men tomme Hænder.

Thi at give er en farlig Ting;
Gaven skal jo Tegn paa Hjertet være.
Hvo der for Exempel gav en Ring,
Vilde sig for tydeligt erklære.
Vare kun beskedne Blomster Gaven,
Let man kunde troe, mit Venskabs Magt
Var, lig Blomstens korte Farvepragt,
Samme Dag i Vuggen og i Graven.

Men skal jeg da, som af Alle vist
Høiest ønsker hendes Gunst at vinde,

Jeg alene ingen Blomsterqvist
I de tusind Offerkrandse binde?
Hvorfor lod jeg ikke Lyren klinge?
Riim og Sang man dog ei misforstaaer.
Ak! forbi er nu den Dag igaar;
Tør idag jeg det Forsømte bringe?

Hjertet, viid, som offre kan et Qvad,
Giver Alt, og har ei meer at yde,
Skjøndt, saa flygtig kort som Blomstens Blad,
Sangen døer, naar bedst den monne lyde.
Haabet dog dens korte Liv forskjønner,
Ja den vil, misundt af Mangen, døe,
Hvis hun kun, den unge Rosenmø,
Med et flygtigt Rosensmiil den lønner.

Præservativ mod Søsyge.

(Dette maa, i bogstavelig Forstand, lægges paa Hjerte.*)

Lille Hjerte! bliv ei syg,
Lad ei Søen dig forskrække;
Dette Pandser vil dig dække,
Vær bag dette ganske tryg.
Hvis en Bølge slaaer med Skummen
Over Bord i Kattegat,
Leger Østenvindens Brummen
Med den sorte Røg Tagfat, —
Lille Hjerte! bliv ei bange,
Stol paa disse Tryllesange,
Tab ei Modet, bliv ei mat.

Kunde Den, som Verset skrev,
Raade lidt for Veir og Vinde,
Skulde Sol og Maane skinne,
Himlen uformørket blev;

*) Det er et bekjendt Sagn, at Søsyge forebygges ved at lægge et Stykke Skrivpapir paa Brystet.

Hver en stridig Strøm blev stillet;
Havets hele Bølgeflok
Blev et Speil kun for det Billed,
Som man aldrig skuer nok;
Alle Storm-Dæmoner vege,
Kun en Zephyr skulde lege
Med Johannes brune Lok.

Turde Den, som Verset skrev,
Tanken det i Følge give,
Vilde Tanken svimmel blive,
Om den ikke søsyg blev,
Ikke just af Søen dukket,
Ei af Frygt for Storm og Skjær,
Men ved selv at blive vugget,
Lille Hjerte, dig saa nær,
At den kan til dig sig helde,
Hvert af dine Slag kan tælle,
Og tør drømme sig lidt kjær.

Vær dog helst din egen Vagt;
Thi vel skjermer jeg paa Vandet,
Men saasnart du staaer paa Landet,
Har jeg ikke længer Magt.
Tyndt Papir kan ikke holde
Mod en Piil som har lidt Fart;

Derfor grib til bedre Skjolde,
For at være vel forvart.
Lad for Alting ei dig tage,
Husk at vende smukt tilbage,
Uforandret, og lidt snart.



Lyriske Digte.

III.

1. Til Fru Frederikke Brun, med Oversættelsen af to af hendes Digte, (2 og 3). Athene, Mai 1814. A. B. C. Jfr. Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg, 1862, S. 59.

2. Høstaftenen. Til Adam Oehlenschläger. Efter Fru Frederikke Brun. Athene, Mai 1814.

3. Opvaagnelsen. Til Jens Baggesen. Efter Fru Frederikke Brun. Athene, Mai 1814.

4. Til Overlærer Dahl. Skrevet ved hans Ansættelse som Lector i Philosophie ved Universitetet i Christiania 1815. B.

5. Petrus Hørberg. Sonet efter det Svenske. B.

6. Til Adam Oehlenschläger. Optaget i Digte og Fortællinger II, 1835, S. 107, med følgende Anm. „Dette Digt, som var bestemt til at følge med et Exemplar af Nina, blev ikke affendt, forbi jeg fandt, at jeg kun ufuldkomment havde udtrykt deri, hvad mit Hjerte ønskede at sige Digteren. Her i Samlingen maa det nu staae som et Tegn paa god Villie, om ikke paa god Evne." Jfr. Breve fra og til Johan Ludvig Heiberg, 1862, S. 50. C.

7. Bakkehuset. Sang for Studenterforeningen, den 16de Juli 1825. I Anledning af Rahbeks 50aarige Studenterjubilæum. B. C.

8. Farvel til Poul Martin, den 13de October 1826. B. C.

9. Til Henrik Hertz. Tak for Hyacintherne. (H. Hertz's Digte fra forskjellige Perioder I., S. 196. Hyacintherne. Til J. L. Heiberg, hans Kone og Moder. Febr. 1833.) Trykt i Nornen 1834, S. 167. B. C.

10. Thorvaldsens Ankomst, den 17de September 1838. Kjøbenhavnsposten 1838, Nr. 256. C.

11. Musik og Plastik. Ved Festen for Thorvaldsen, den 7de October 1838. Jfr. Thiele: Thorvaldsens Biographie, IV Bind, S. 27 ff. C.

12. Til Thorvaldsen fra Staden Kjøbenhavn, den 21de November 1838. Kjøbenhavnsposten 1838, Nr. 325. C.

13. Hilsen til de svenske og norske Studenter. Skrevet til Banketten i Ridehuset, i Anledning af de svensk-norske Studenters Besøg. Juni 1845. C.

14. Ved Frederik den Sjettes Mindestøtte. Juli 1845. Berlingske Tidende 1845, Nr. 182. C.

15. Det danske Flag til Prindsen af Noer. (1849.) Den Berlingske Tidende 1849, Nr. 111. C.

16. Den yngre Digterskole. Ved Festen for Adam Oehlenschläger, den 14de November 1849. Trykt i Adam Oehlenschläger, et Mindeskrift om Festen den 14de November 1849, udgivet af Festcomiteen, 1849.

17. Hans Christian Ørsted, den 7de November 1850. Ved Høitideligheden i Anledning af Ørsteds 50aarige Jubilæum, som Universitetslærer.

Til Fru Frederikke Brun,

med Oversættelsen af to af hendes Digte, det ene til Oehlenschläger, det andet til Baggesen *).

Du har til mig betroet den Laurbærkrone,
  Som huld Du vil, o høie Sanggudinde,
  Omkring de tvende Digterlyrer vinde,
  Som høiest paa den danske Himmel throne.
Du rakte mig den fra Parnassets Zone,
  Og bød min Haand en lignende Dig binde,
  Men af den danske Herthalunds Kjærminde,
  I samme Sprog, som Hines Sange tone.
Med Skjælven jeg mit Laan tilbagebringer;
  Thi ak! den Himmeldug, hvis Perler smile
  Paa Dine Blomster, mangle Jordens Dale;
Og jeg har ei, som Du, o Musa, Vinger,
  Hvormed jeg til Parnassets Top kan ile,
  Og samle den paa Bredden af Castale.

*) Digtede paa Sophienholm i September 1813.

Høstaftenen.

Til Adam Oehlenschläger.

Efter Fru Frederikke Brun.

En Høstvind gaaer over visne Straa,
Og Regnen slaaer paa de Ruder smaa.
De Smaafugle flye udi Skoven ind,
Og Tranerne tye til Solens Skin.

De Kjære, som alle Du kjender vel,
De sidde fortroligt i dunkle Qveld.
Kaminen flammer. De tænke paa:
Hvormed den ledige Tid forslaae?

„I voxne Piger! Ei Lediggang!
Den ene skal vinde den Traad saa lang,
Den anden skal strikke en Strømpe fiin,
Den tredie sømme paa Skjorteliin;

Og Lottes Finger konstig og let,
Brodere Figurer, nok saa net.
Og Ida skal sidde saa taus og tyst,
Uden Sang, uden Klang, uden Latter. Tys!

Og Moder vil læse den Sang saa sød,
Om Valborgs Elskov og Valborgs Død.
Og Klinas Røst, bevæget derved,
Skal hjelpe den Trætte, med Venlighed."

Saa sad vi, en Klynge, fortrolig og tæt.
Saa mangen en stille Taare blev grædt.
De faldt i vor Barm, de runde i Løn,
Som Foraarsduggen paa Marken grøn.

Hvad Sødt, der i Kjærligheds Taarer var,
I Axel og Valborg forenet Du har.
Hvad Stort man i Smertens Salighed fandt,
Det har Du indflettet i Skjæbnens Gevant.

Hvad der hæve: Sjælen til Himmelgang
Fra den jordiske Sorg og jordiske Trang,
Har Du samlet til himmelsk Harmonie,
Saa at Øiet bæver, med Taarer i.

Og roligt, som funklende Stjerners Skin,
Der bryder i jordiske Taager ind,
Saa stiger Valborg og Axel stor
Til Broderbandsens straalende Chor;

Hvor Baldur hiin Gode fylder vort Bryst,
Og Hakon hiin Rige med gysende Lyst,
Og om Kunstens Helgen*) det søde Spil
Det elskende Hjerte henrykke vil.

O tonende Træ! Du blomstre frit!
Lad Digtningens Drømme fjerne Dig blidt
Fra det jordiske Liv! Thi i Tusmørket ind
Jo funkler Digterens Stjerneskin.

*) Correggio.

Opvaagnelsen.

Til Jens Baggesen.

Efter Fru Frederikke Brun.

Slumret ind ved Skylleregnens Strømme,
Mens en Høstvind stødte dumpe Slag
Mod min Rude, og den mørke Dag
Qvalte Phantasiens glade Drømme:
Vakt af Solens milde Lys igjen,
Som sig venlig i mit Øie stjal,
Faldt mit Blik paa Dine Digte hen
I Athenes nye Gudersal [1]).
Barndomsglæder, Drøm fra Livets Morgen,
Muntert Spøg, og Foraarsbug af Sorgen,
(Ton forgjæves ei, du søde Lære) [2])
Og du Skovbrev [3]), som min Ungdoms kjære,
Glade Blomsterbæk paany mig skaber,
Og til bedre Dage mig mon lede,
Hvor sig mildt oplyste Skygger brede,
Og sig roligt Længseldrømmen taber.
Veemods- Længsels- og Erindringskrandse,
Søde Sanger, fletter Du om mig,
Og fra vores Ungdoms glade Dandse

Og roligt, som funklende Stjerners Skin,
Der bryder i jordiske Taager ind,
Saa stiger Valborg og Axel stor
Til Broderbandsens straalende Chor;

Hvor Baldur hiin Gode fylder vort Bryst,
Og Hakon hiin Rige med gysende Lyst,
Og om Kunstens Helgen *) det søde Spil
Det elskende Hjerte henrykke vil.

O tonende Træ! Du blomstre frit!
Lad Digtningens Drømme fjerne Dig blidt
Fra det jordiske Liv! Thi i Tusmørket ind
Jo funkler Digterens Stjerneskin.

*) Correggio.

Opvaagnelsen.

Til Jens Baggesen.

Efter Fru Frederikke Brun.

Slumret ind ved Skylleregnens Strømme,
Mens en Høstvind stødte dumpe Slag
Mod min Rude, og den mørke Dag
Qvalte Phantasiens glade Drømme:
Vakt af Solens milde Lys igjen,
Som sig venlig i mit Øie stjal,
Faldt mit Blik paa Dine Digte hen
I Athenes nye Gudersal [1]).
Barndomsglæder, Drøm fra Livets Morgen,
Muntert Spøg, og Foraarsdug af Sorgen,
(Ton forgjæves ei, du søde Lære) [2])
Og du Skovbrev [3]), som min Ungdoms kjære,
Glade Blomsterbæk paany mig skaber,
Og til bedre Dage mig mon lede,
Hvor sig mildt oplyste Skygger brede,
Og sig roligt Længselsdrømmen taber.
Veemods- Længsels- og Erindringskrandse,
Søde Sanger, fletter Du om mig,
Og fra vores Ungdoms glade Dandse

Aander Vederqvægelse ved Dig.
Evig unge, blaa som Himmelsluft,
Psycharide [4]) fra Apollons Jord!
Siig mig: hvilken broget Blomsterduft
Var fra Gratiers og Musers Chor
Dig i Skjødet af de lune, milde
Foraarsvinde, fra Castales Kilde,
Fra den eviglyse Straaledands,
Hid, hvor os at skue Solens Glands
Mørke Taager sjeldent kun tillade,
Fjernt fra Pindus fulde Harmonier,
Og fra alle Tryllemelodier,
Hvori fordum sig Din Aand mon bade?
Hvor Du Dig i dunkle Laurbærskove
Og ved Peneus sølverklare Vove
Snart om Daphnes brune Lok har slynget,
Snart paa Bækkens Rosenblade gynget,
Snart fra Tempes Dale fløiet op,
Svævet om Olymps og Ossas Top!

Hvad Du der har følt i søde Drømme,
Før Du gik i Legemverdnen ind,
Er hvad nu med taarefulde, ømme
Minder fylder Dig Dit Digtersind:
Er hvad nu ved Dine Sanges høie
Vingeslag kan snart med Spøg og Lyst,
Snart med blide Klagetoner bøie

Os det taarefyldte glade Bryst,
Saa at Taaren under Smilet rinder,
Og at Sorgens stille Charitinder
Hylle Smerten ind i Haab og Trøst:
Er hvad Dig i Livets Tornelande
Tidt Din Vei med Roser monne smykke,
Og paa denne Side Lethes Strande
Skjenker allerede salig Lykke,
Dig, for hvem sig ingen Blomst har lukket,
Hvem Begeistringen er aldrig slukket,
Aldrig Sangens Væld tilbunds uddrukket,
Bort fra hvem ei Rosenduften svæver,
Dig som evig ung og evig varm
Polyhymnia paa Straalearm
Mægtigt over Digtersværmen hæver!

---

1) See de tre Digte af Baggesen i Athenes Julihefte for 1813.

2) Poesiens Frierbrev til Frøken Ida Brun.

3) Elleskov-Brevet til Frue Brun.

4) Papilio Argus, en bekjendt lille himmelblaa Sommerfugl, hvis lette Flagren har svævet for Digterindens Phantasie, da hun skrev Ovenstaaende.

Til F. P. J. Dahl,

ved hans Ansættelse som Lector i Philosophie ved Universitetet i Christiania 1815.

Mangen undres, at Du ombytter Danmark med Norge,
Sletten med Klippernes Land. Ikke forundrer det mig.
Hvis ei Tænkeren vilde bestige de steileste Klipper,
Lærte han aldrig at staae tryg paa den farlige Pynt,
Uden at svimle ved Afgrundens Rand, da vilde han aldrig
See en vid Horizont, uden at blendes deraf.
Snart den friskere Luft paa Fjeldet skal læge hvad Slettens
Tungsind volbende Damp muligt har smittet Dig med.
Bad Dig, nærmere Himlen, i Solens stærkere Straaler;
Men naar den synker i Vest, lad den erindre Dig huldt
Ved det rødmende Blaae, Erindringens hellige Farve,
Om det Venskab, som tro hjemme paa Sletterne boer.

Petrus Hørberg.

(Sonet efter det Svenske.)

Den ædle Petrus gik i Sorgens Dale
Med Frelseren, sin Mester og sin Ven.
De skiltes ad, men mødtes snart igjen
Blant Engle hist i Evighedens Sale.

Saa monne Mesteren til Petrus tale:
„Jeg elsker Verden, mig forglemmer den;
Gak, og opliv paany Forsoningen,
Thi ene den kan Hjerterne husvale."

Han fatter Penslen i sin fromme Haand,
Og maler Jesus, i hvis Blikke throne
De Straaler, Evigheden kalder frem.

Du fæster os til Gud med skjønne Baand:
Siig, at vi græde ved hans Tornekrone,
Naar Du tilbagevender til dit Hjem.

Til Adam Oehlenschläger.

„I Julens Tid, just da det vintergrønne,
„Det lille Grantræ stod for Lotte smukt,
„Og tyded helligt paa det barnligt Skjønne
„Med lette Guldblad og forsølvet Frugt,
„Ved Kjærligheds Trophæ, ved Uskylds Alter
„Besøgte min Juan dig med min Walter."

I Vaarens Tid, nu da den saftig grønne,
Den tætte Bøg udbreder høit sin Top,
Og da hos Lotte sig det barnligt Skjønne
Udviklet har, som Blomsten af en Knop,
I Floras Hal, blandt Vaarens Fuglerøster
Besøger Dig min Walters yngste Søster.

Og mens Naturen huldt hver Barm husvaler,
Forynget i sin skjønne Brudedragt,
Til mig den med alvorlig Mine taler,
Og spørger mig: Hvad har nu du fuldbragt?
Min Spire groer, nu blomstre mine Skove:
Siig, fulgte du min Gang og mine Love? —

Men Tanken, jeg til Svar ei selv kan finde,
Er vist for Dig, o sjeldne Digter, klar.
O maatte Nina, som en kjær Veninde,
Dig hviske hvad jeg ønsker mig til Svar:
At Du forhøiet seer min spæde Stræben
Ved Kysset, som Du trykte mig paa Læben!

Bakkehuset.

(1825.)

I Anledning af Rahbeks 50aarige Studenter-Jubilæum.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Ved Kongens Slot en Hytte staaer,
I Søndermarkens Skygger,
Hvor mangen Sangfugl yndigt slaaer,
Og tro sin Rede bygger,
Hvor Floras tidt forglemte Smaa
Et Ly mod barske Vinde,
En huld og kjærlig Pleie faae,
En moderlig Veninde.

Der Sangens Fugle gjerne boe,
Og tolke deres Glæde,
Thi Hytten er en Digters Ro,
Er Sanggudindens Sæde.
Hun lærte ham de muntre Qvad,
Som hele Norden synger,
Som Hver af os har sunget glad,
Hvis Ild os end foryngner.

Og da hun gjerne dvæler hist
Hos Camma, hos Knud Lyne,
Saa lokker hun og did forvist
Sin Moder, Mnemosyne.
Erindringer af Skjaldens Liv
Frem om hans Blik hun kalder;
Han skuer dem, og siger: bliv!
Flygt ei, min Ungdomsalder!

Og fængslet ved hans Trylleord
Den lette Skare standser;
Han skildrer os det hele Chor,
Før det til Lethe dandser.
Tilskuer af sin Ungdoms Tid,
Ei efter Aar han tæller:
Han føler ungt, han skjemter blid,
Som i sin Vaars Noveller.

Du som er Danmarks Æres Ven,
Som har forskjønnet Sproget,
Der, fjernet fra din simple Pen,
Blier daglig mere broget;
Du som har fuldendt i dens Gang
Den ægte danske Vise,
Hvem skulde Danmarks Søn i Sang
Vel heller ville prise?

Bakkehuset.

(1825.)

I Anledning af Rahbeks 50aarige Studenter-Jubilæum.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Ved Kongens Slot en Hytte staaer,
I Søndermarkens Skygger,
Hvor mangen Sangfugl yndigt slaaer,
Og tro sin Rede bygger,
Hvor Floras tidt forglemte Smaa
Et Ly mod barske Vinde,
En huld og kjærlig Pleie faae,
En moderlig Veninde.

Der Sangens Fugle gjerne boe,
Og tolke deres Glæde,
Thi Hytten er en Digters Ro,
Er Sanggudindens Sæde.
Hun lærte ham de muntre Qvad,
Som hele Norden synger,
Som Hver af os har sunget glad,
Hvis Ild os end forynger.

Og da hun gjerne dvæler hist
Hos Camma, hos Knud Lyne,
Saa lokker hun og did forvist
Sin Moder, Mnemosyne.
Erindringer af Skjaldens Liv
Frem om hans Blik hun kalder;
Han skuer dem, og siger: bliv!
Flygt ei, min Ungdomsalder!

Og fængslet ved hans Trylleord
Den lette Skare standser;
Han skildrer os det hele Chor,
Før det til Lethe dandser.
Tilskuer af sin Ungdoms Tid,
Ei efter Aar han tæller:
Han føler ungt, han skjemter blid,
Som i sin Vaars Noveller.

Du som er Danmarks Æres Ven,
Som har forskjønnet Sproget,
Der, fjernet fra din simple Pen,
Blier daglig mere broget;
Du som har fuldendt i dens Gang
Den ægte danske Vise,
Hvem skulde Danmarks Søn i Sang
Vel heller ville prise?

Han planter de Blomster fra Dannemarks Strand
Ved Granen paa Fjeldenes Tinde;
Men kjærest dog er ham den Lilievand,
Som fængsler til Hjemmet hans Minde.
Til Sommer, naar Birken er grøn i sin Top,
Han kommer og henter sin Lilie derop.

Den Sandhed er gammel og Alle bekjendt,
(I Glasset især man den finder),
At, ligesom Vinen, det blaae Element
Ei skiller os ad, men forbinder.
I Forbund med dig, o vor Broder, vor Ven,
Er Alle, som du, scandinaviske Mænd!

Til Henrik Hertz.

Tak for Hyacintherne.

At Hyacinthen nok engang
  En pragtfuld Krone driver,
Hvorom Du i Din kjære Sang
  Et muntert Haab os giver, —
Derpaa man ikke stole bør,
Thi Himlen ene vide tør,
  Om Haabet opfyldt bliver.

Een Nydelse dog er os vis:
  Nærværelsen, den glade,
Hvor Sindet kan sig vel tilfreds
  I Duft og Straaler bade,
I Blomstens Duft og Farveskjær,
I Digtet om de grønne Træer
  Og Havets blanke Flade.

Og Digtet er i denne Flor
  En Rose for de Blommer,
En Lyd af Skovens Fuglechor,
  Et Syn af deilig Sommer,

En Duft af Engens friske Hø,
Hvorfra vi saae den fjerne Sø,
  Hvor Kjølen gaaer og kommer.

Vor Ven, Du som paa Pilgrimsgang
  Langt ud i Verden drager,
Du bliver hos os i Din Sang,
  Du ingen Afsked tager;
Du er os i Din Digtning nær,
Du gaaer med os til Skovens Træer
  Og gjennem Rugens Ager.

Thi præget staaer Dit Navnetræk
  I hver en Bøgestamme,
Og susende den lille Bæk
  Os nævne vil det samme.
Din varme Sommerdigtning gav
Os Danmarks Eng og Skov og Hav
  Og Solens egen Flamme.

Ja, Danmark, om hvis elskte Kyst
  Din Sang er evigt Minde,
Bestandig skal med Somrens Lyst
  Dit Digternavn forbinde.
Og Du vil paa Din fjerne Vei
Bevare Tankens Glemmigei
  Fra Ven og fra Veninde.

Thorvaldsens Ankomst

paa Fregatten Rota.

Paa Danskes Vei til Ros og Magt
Vi hilse Dig, hvis Hæder
Har Fædrelandets Hæder bragt
Til Verdens fjerne Stæder.
Da Hjertet under Nordens Pol
Dig sendte Længsels-Sukke,
Da drog du fra din varme Sol
Hid til din kolde Vugge.

Fregatten heiser Kongeflag,
Den stolt vor Stolthed bringer,
Den gynger sig med Velbehag,
Den slaaer med sine Vinger;
Og Nereus Døttre titte frem
Af Søens dybe Vande,
For Ham at see, som, skjult for dem,
Kan deres Billed danne.

Hiin gamle, gyldne Morgenstund
De drage sig til Minde,
Da Skjønhed steg fra Havets Bund
Og fødtes som Gudinde.
Og see! paa Havets hvide Skum
Idag med Ham de mødes,
Hvis Tanke har for Skjønhed Rum,
Og lod den atter fødes.

Og Bølgen jubler anden Gang
Og høit mod Skibet stormer,
Og om dets Concha toner Sang
For Ham, den Gudeformer;
Og Danskes Vei til Ros og Magt
Nu fører Danskes Brimmel
Mod Ham, som Danmarks Navn har bragt
Til Glands paa Kunstens Himmel.

Musik og Plastik.

(Componeret af Weyse.)

Dengang Lyset blev, paa Herrens Bud,
Da blev Skjønhed med det Samme,
Thi da Verden modtog Lysets Flamme,
Selv den sendte sine Straaler ud.
Skjønhed synlig stod for hvert et Øie,
Men Forgængeligheds Lod den fik;
Opad drog den Støvets Blik,
Peged mod det Høie,
Mens den selv forgik.

Evig Skjønhed, som ved Tidens Magt
Var til Dødelighed bunden,
Om sin Banemand, før han var svunden,
Vikled sine Rhythmers Blomsterpragt;
Lyrens Kunst lod Tidsforandrings-Kjæden
Dannes om til rhythmisk Tonestrøm;
Tonen dog, af Veemod øm,
Klager midt i Glæden,
At dens Liv er Drøm.

Høit fra Guders Chor til Hellas kaldt,
Kom en Genius med Vinger,
Som, før Svanesangens Afsked klinger,
Skjænker Skjønhed blivende Gestalt.
Seclers Taage kan den Stærke skjule,
Men hans Lyn gjør klart, hvor Taagen stod;
Stormen lig om Heclas Fod,
Svinger han fra Thule
Sig med gjenfødt Mod.

Atter Skjønhed staaer lig Fjeldets Top,
Som af Evighed blev præget;
Men ved Sangens Magt paany bevæget,
Stenens Ro til Fremgang løses op:
Kunsten, opvakt fra sin Marmorhvile,
Møder Kunstneren i Rhythmers Dands,
Toner sværme ved hans Glands,
Flagre hen og smile
Til hans Laurbærkrands.

Til Thorvaldsen

fra Staden Kjøbenhavn.

Der er et helligt Borgerbrev,
Som ene Musen skriver;
Enhver, som derved Borger blev,
I Guders Hjem det bliver.
Alt paa Din Vugge Musens Gunst
Dig indskrev i sit Rige,
Og Indfødsret Dig gav Din Kunst
Iblandt Udødelige.

Og Den, som fik et sligt Patent,
Er Borger trindt paa Jorden,
I hvert et Land, hvor Lys er tændt,
I Syden som i Norden.
Syv Stæder strebes om Homer,
For Landsmand ham at kalde;
Mod Dig den hele Verden seer,
Om Dig de strides alle.

Men har Du vundet Borgernavn
I fjerne Land og Stæder,
Med Stolthed nævner Kjøbenhavn
Sig Buggen for Din Hæder;
Og aldrig glemmer Axelstad,
At Du den ei forgjetter;
Sin Borgerkrands, sit Egeblad
Den om Din Laure fletter.

Naar snart paa Moderstadens Grund
Din Kunsthal høit vil stande,
Og lokke Folk til Øresund
Fra Verdens fjerne Strande:
Da Stadens Borger mindes vil
Ved dine Mindesmærker,
At Du, som hører Verden til,
Er vor i Liv og Værker.

Hilsen til de svenske og norske Studenter.

(1845.)

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa, —
Ofte til de gyldne Strænge
Lød vor Stemme saa.
Deiligt end skal Danmark nævnes,
Dog naar hid paa Bølgen stævnes,
Naar den Frænder til os vugger,
Bølgen ikke lukker.

Ei om Danmark vogter Søen
Skinsyg og med Harm,
Brødre lokker den til Øen
Paa sin aabne Barm;
Og er Ægirs Mark nu vorden,
Sjællands Landevei fra Norden,
Er dog ei paa Sjællands Have
Danmarks Led af Lave.

Eder, som nu styred Gangen
Ad det brede Spor,
Eder møder Velkomstsangen
Fra den danske Jord.
Een er Nordens gamle Stamme,
Vort og Eders Blod det samme,
Og er Mødets Attraa givet,
Mødes man i Livet.

Tidligt Herthas Nattergale
Qvad om Eder alt,
Alle Fugle smaa, som tale,
Har om Eder talt;
Og Naturens Røst vi hørte,
Dunkle Skikkelser sig rørte
Men de kasted Nattens Larver,
Inddrak Lys og Farver.

Og hvad Fuglesang forkyndte,
Kan vi nu forstaae;
Hvad i natligt Syn begyndte,
Skinner Dagen paa.
Nordens Aander tæt sig samle
Under Ygdrasil hiin gamle,
Stjernerne fra Toppen spille
Klart i Urdas Kilde.

Danmark, deiligst Vang og Vænge,
Aabent mod den Sø,
Ved hvis Perlebaand nu hænge
Klippeland og Ø!
Lad din unge Vaar dig pryde,
Lad de fagre Toner lyde
I den Stund, da du forbinder
Nordens Haab og Minder!

Frederik den Sjettes Mindestøtte

ved Skanderborg.

Kong Christian! lyt til Velkomstsangens Toner,
Som lyde ved Kong Fredriks Mindesteen!
Han bar den Ring, som nu din Isse kroner,
Hans Haand har holdt Dit Scepters gyldne Green.
Af Folket sat, et synligt Tegn skal stande,
Skal styrke Mindet, præget i vor Favn,
Og Du, vor Drot, som første Vidne sande,
At Folket hædrer gode Kongers Navn.

Vor Klage løb ved Sjette Fredriks Baare,
Paa Hænder bares han til Hroars Væld;
Du selv o Konge blandet har Din Taare
Med Folkets Graad i dunkle Gravcapel.
Saa deel vor Jubel nu, da Stenen bringer
De kjendte Træk og varigt fængsler dem,
Da glad Erindring nu paa Phønixvinger
Af Sorgens Aske stiger luttret frem.

O skjønne Dag! Høit over Tidens Vande
Den Tabte sees, og i vor Midte staaer
Han, som nu bærer Kronen om sin Pande
Og Livets Blomster i sit brune Haar.
Vær hilset, ædle Hersker, i vor Klynge!
Vi saae til Dig ved Fredriks bratte Savn,
Vi see til Dig igjen, idet vi slynge
Kjærminder om den gode Konges Navn.

Det danske Flag

til

Prindsen af Noer.

(1849.)

Saa fik du mig da fat! Din Haand mit Kors berørte,
Den Haand, hvormed du svoer en hurtigt krænket Ed,
Den Haand, hvoraf dit Sværd, som du med Skjælven
førte,
Paa første Kampdag gled.

Og jeg, der, himmelsendt, var gjennem Seclers Række
Et Pant paa trofast Sind, paa heltemodig Aand,
Jeg maa mig vaande, da jeg gribes af den frække
Meeneders feige Haand.

O var jeg fangen dog af kjække Krigerskarer,
Og hang i fremmed Land som hæderlig Trophæ!
Men nu jeg føres bort af dig, som under Farer
Sank hæderløs i Knæ!

Du fører mig derhen, hvor Pøbel-Regimentet
Sig styrker, uden Magt, ved løiet Herskernavn.
Dog, Hver, som kjender dig, veed, du har selv ei hentet
Mig fra min Orlogsstavn.

Og selv ei Andres Mod mig gav i slige Hænder,
Jeg kun betvungen blev af Elementers Magt.
Hvad Under? Vinden, som har dit Parti til Venner,
Var her med jer i Pagt.

Hvo har ei seet omkring en Usling frem sig trænge
En Pøbelhob, der gloer paa Løven i et Buur?
Han selv ei tæmmed den, han kjøbte kun for Penge
En fængslet vild Natur.

Han viser den, han kan sit Overmod ei dæmpe,
Mens han beundres af den gabelystne Flok,
Der troer ham modig, da han tirrer denne Kæmpe
Med sin Philisterstok.

Ja, du, som plettet har en Faders rene Minde,
Til Skjændsel bragt et Navn, et forhen hædret, du,
Som har med Lethed løst de Baand, der stærkest binde,
Løs du kun eet endnu!

Den sidste Rest af Skam, som ellers Udaad twinger,
Kast ogsaa den derhen, hvor du har kastet Alt!
I Ærens qvalte Røst den sidste Lyd, som klinger,
Lad den og vorde qvalt!

Grib fat paa vore som paa dine Fædres Mærke,
Et Folks Palladium, bring det i fiendtlig Vold,
Viis Verden, du har knuust med Bøddelhænder stærke
Dit eget danske Skjold!

Men denne Daad har fyldt dit Maal nu til det Sidste;
Ad hver en bugtet Vei, i hvert Forræderspor
Din Nemesis jeg seer sig efter dig at liste,
Hun styrter dig til Jord.

Fortæller Sagnet da, naar Øiet meer ei blindes,
Den stolte Hav-Ørns Fald for aadselgridske Ravn,
Du, som var ellers glemt, i Krøniken skal mindes
Ved et foragtet Navn.

Den yngre Digterskole.

Ved Festen for Adam Oehlenschläger.

Den 14de November 1849.

At Danmark er et lidet Land,
Man tidt nok faaer at høre,
Men fagert er ved Skov og Strand,
Hvor Skjalde Harpen røre.
Her var og er et Sangerchor,
Dets Tid er ikke svunden:
Paa stærke Vinger mangt et Ord
Saa vide fløi i Lunden.

Vel synger Hver sin egen Sang,
Hver har sin egen Stemme,
Hos Alle dog en fælleds Klang
Sig lader grant fornemme.
Fra første Mand i Paradiis
Nedstamme Smaa, som Store:
I Skjaldes Kunst vi ligerviis
Parnassets Adam spore.

Vort Land var skjønt fra Arilds Tid,
Et Paradiis i Norden,
En Have, venlig, lys og blid,
Som ingensteds paa Jorden.
Beredt var Alt, var saare godt,
Det stod i bedste Pleie,
Der mangled det en Adam blot,
Som Haven tog i Eie.

Han kom, og hvad hans Øie saae,
Han oplod for os Andre,
Da lærte vi først ret forstaae
Den Vang, hvorpaa vi vandre,
Hvad Stjernen seer i Skyens Rift,
Hvad Skoven har for Tanker,
Hvad Havet dølger i den Drift,
Som i dets Pulsslag banker.

Og som vort Lands Natur sin Tolk
Har i sin Adam fundet,
Har og Naturen i dets Folk
Ved ham Bevidsthed vundet.
Den danske Kraft og Kjærlighed
Stod frem i lyse Minder;
Til Kilden han har ført os ned,
Hvorfra vort Livsvæld rinder.

Og derved har han faaet den Magt,
At hvor en Harpe klinger,
Er i dens Tone Noget lagt,
Som ham en Gjenlyd bringer.
En Stammefader, end i Kraft,
For ham vi tømme Glasset,
Vi hilse ved dets ædle Saft
Vor Adam paa Parnasset.

Hans Christian Ørsted,

den 7de November 1850.

I.

Her, hvor den Digter, som Danmark kroner,
Qvad i Skærsommerens Tid sine Toner,
Skjult, som en Sangfugl, bag blomstrende Træer,
Hilses nu Han, som ad Granskningens Veie
Gav os Naturen i aandelig Eie;
Sangerens Velkomst omsvæver ham her.

Begge har stræbt gjennem Aarenes Række
Øiet til skarpere Syner at vække,
Øret at aabne for skjøn Harmonie.
Digteren gik til elysiske Strande,
Granskeren staaer, hvor de jordiske Vande
Bruse hans levende Blikke forbi.

Digterens Tanke ved Indtrykket hæfter,
Granskeren speider de talløse Kræfter,
Som under Dækket usynlige boe.

Her, under hvælvede, skyggende Grene,
Her skal han atter det Spredte forene,
Samle Naturen og aande dens Ro.

Styrk ham, du hellige Ro i Naturen!
Og du Erindringens Ranke paa Muren,
Udbred du Mindernes Duft i hans Hjem!
Her lad Nærværelsen skjænke ham Glæder,
Fremtiden voxende Viden og Hæder;
Sundhed og Kraft skulle voxe med dem.

II.

Kortvarig lyder kun Takken fra Læben,
Lang var den stærke, begeistrede Stræben,
Som i sin Frugt har den varige Løn.
Hæv dig vort Ønske for kommende Dage:
Ikke de staae for de svundne tilbage!
Graaner da Lokken, er Krandsen dog grøn.



Lyriske Digte.

IV.

1. † Til Blomsterne. Trykt i Kruse, Anteros 1818, A. B og C.

2. † Gravskrift. A. B. C.

3. † Ved Dispacheur Buntzens Død. Trykt i Kjøbenhavns Adresse-Comptoirs Efterretninger for 1807, Nr. 78, under Mærket x, y, z.

4. † Ole Hieronymus Mynster. 1818. A. B. C.

5. † Albertine Saint Aubain. 1827. B. C.

6. † Henrik Gerner v. Schmidten. Til Sanggudinden. Opført i Studenterforeningen den 14de Januar 1832. B. C.

7. † Paul Martin Møller. 1838. C.

8. † Ved Frihedsstøtten. Bøndernes Sang ved Fredrik den Sjettes Lig. 1839. C.

9. † Carl Borchorst. Kongelig Syngemester, Lærer ved Vaisenhuset. 1844. C.

10. † Mathilde Martensen. 1847. C.

11. † Hans Christian Ørsted. 1851.

12. † Adelaide Grevinde af Bombelles, født Brun. Trykt i Kjøbenhavns Adresse-Comptoirs Efterretninger, den 21de December 1857, Nr. 297.

13. † Sølvst. Trykt i H. Hertz's Ugentlige Blade, den 1ste December 1858, Nr. 9.



Til Blomsterne.

Smaablomster, lader eder ei forskrække!
Forfærdes ei, I Spæde,
Fordi jeg eder grusom ned vil lægge
I Døbningkisten, under sorten Dække,
Paa Ligets hvide Klæde.

I Arme! første Gave,
Som skjænkedes af Vaaren!
I skal ei blomstre meer i Floras Have,
Men hvile sørgeligt paa Døbningbaaren.
I skal ei Solen skue,
Ei aande Dagens Luft:
Jeg river eder bort fra Lysets Lue
Til evig Nat i indeklemte Hule;
Jeg blander eders Duft
Med Dødens frygtelige Aadselkule.

Tilgiver mig, I Spæde!
I skal ei derfor sørge eller græde.

Alt eengang forhen hviilte
I under Jordens Flade,
Hvor ingen Sol, hvor ingen Stjerner smiilte;
Men gjennem Muldet frem I monne skyde,
For jer i Lys og Luft og Dug at bade.
Nu kan I atter bryde
Med eders Stengler Graven,
Hvis Rædsler eder dølge.
Med jer kan Sjælen af den Døde følge
I Paradiset ind, til Himmelhaven.
Ved hvert et Blad, vi have troe ham givet,
Vil han med Venlighed erindre Livet.

Ja trøster jer! Thi vandre
Skal dette Digt til Graven med jer andre,
Med eder, spæde Blomster, og den Døde;
Selv Digtet er jo kun en Blomst, som I:
I visne jo, og Tonerne, som løde,
De ere og forbi.
Men hæv dig, Sang, fra Graven,
Følg med de andre Blomster ham til Haven!



Gravskrift.

Tung og lang var, Jordiske din Liden,
Let og kort, Forklarte, hvad du led!
Thi du vandt jo Seirens Krands i Striden:
Ringe kun er hvad man saaer i Tiden,
Mod den rige Høst i Evighed.

Glæd dig, Sjæl, ved din Triumf i Døden!
Syng en Morgenlovsang til din Gud!
Thi du vækkes jo med Morgenrøden;
Herligt sletter Østens unge Gløden
Nattens frygtelige Blendværk ud.

Korset her at bære blev dig Vane,
Mens du stred din Kamp i Støvets Baand,
Sving nu, Salige, ved endte Bane,
Seirens røde, korsbetegnte Fane,
Som til Gjengjæld løftet har din Aand!



Ved Dispacheur Buntzens Død.

Luna, du hellige Mø, som trænger med
matteste Straaler
Gjennem de lange og hvide og sørgeligt
hængende Tepper,
Derpaa med forskende Blikke betragter den
rolige Olding,
Ak, som sover saa sødt, og som aldrig mere
vil vaagne,
Luna! kjender du ham, og veed du vel hvem
du bestraaler?
Det er en Olding saa from og saa god, at
Dikaiosyne
Tabte i ham den Skat, som aldrig maaskee
hun gjenfinder.
Ak han elskede dig saa saare, du hellige
Luna!
Ofte i mørken Nat i Kreds af fortrolige
Venner

Sad han den herlige Olding, og stirrede
paa dig, o Luna!
Dybt i den tause Grav skal han hvile ved
Siden af Hanne.
Roligt og klart som hans Liv skal Lampen
brænde i Graven.
Luna! bestraal da hans Grav, hvor han hviler
ved Siden af Hanne!



Ole Hieronymus Mynster.

Sortindhyllede Mænd! I, som jer tause forsamle
  Om den Kiste, hvori Døden fortærer sit Rov!
Lader der sørgende Skjald indtræde til jer i Hallen,
  Med sin Harpe, hvis Guld skjules af omvundet Flor!
Og naar tæt i en Kreds I staae med høitidelig Smerte,
  Dæmpende Klagen, hvis Ord Sorgens Gudinde forsmaaer,
Mens i Taaren, den tause, hun taus modtager sit Offer,
  Harmes da ei, fordi Skjalden tør hæve sin Røst.
Ei skal Klagen, den tomme, forgjæves tone fra Strængen;
  Ikke tilbage ved Graad kaldes den savnede Ven.
Hvi og klage for ham, som efter Striden i Livet,
  Efter sit røgtede Kald, gik til elysiske Fest?
Nei, men et hædrende Qvad vil Digteren bringe din Yndling,
  Phøbos Apollon! o du, Lægers og Digteres Gud,
Hvem du faderlig lærte det lindrende Bæger at skjænke,
  Høre din Lyre med Lyst, fatte Camenernes Sang!
Thi du mangen en Nat gjennem Tempes yndige Dale

Leded ham huld ved din Haand lige til Helicons Top,
Hvor du viste ham selv, ved Lunas natlige Fakkel,
Lægende Urter, som hist, af hippocreniske Flod
Rigt beduggede, groe i den tifold renere Bjergluft.
Skjøn var Vandringen did. Ofte han saae paa sin Vei
Ni parnassiske Møer at dandse ved Foden af Bjerget,
Om castaliske Væld, Lunas forskjønnende Speil.
Ton da, Harpe, for ham, som kjendte Pierias Døttre!
Ak! han hører dig ei! Han, som bestandig med Lyst
Smilede huld til mit Qvad, naar jeg slog den muntrere Lyra,
Ak! han hører nu ei Harpen, som toner for ham!
Lig den eensomme Mand, der staaer paa den sandede Strandbred —
Bølgerne rulle fra Land, førende Skibet afsted,
Som med hans elskede Ven bortflyer til fjerneste Kyster,
Og nu raaber han: Hør! hør dog et hjerteligt Ord!
Kjæreste Ven! Modtag mit Farvel! Jeg bragte dig ikke
Hjertets varmeste Tak, ikke mit ømme Farvel,
Thi du reiste saa pludselig bort; jeg ikke det aned,
Da jeg forleden dig saae hjemme ved huuslige Fest:
Saadan raaber han lydt; kun Vinden hører hans Raaben;
Døvende Lyden med Hyl, fjerner den Skibet end meer:

Sorgløs staaer han imens, den lyksalige Seiler, paa Dækket,
  Hører ei Raabet fra Land, aner ei Vennernes Sorg;
Ryggen han vender mod Hjemmet; hans Blik og hans Tanke kun fremad
  Stræber, i Stjernernes Mark, Himlens ugrændsede Dyb —
Saadan staaer jeg ved Stranden, som skiller Døden og Livet,
  Kalder den flygtende Ven, Lyden dog ikke ham naaer.
Ene staaer jeg dog ei; en talrig Skare mig følger,
  Mænd og Qvinder, der see hen imod taagede Kyst;
Ak! og uskyldige Børn, som række sig ud over Bølgen,
  For med Armene smaa muligt at drage ham hjem!
Alle rev han dem ud af Charons ventende Færge;
  Seer! nu seiler han selv hen ad avernisle Sø.
Selv et Offer, han gaaer til Orcus lurende Magter!
  O den stygiske Gud gjerne betales ved ham
For utallige Liv, for hvilke den Ædle bedrog ham;
  Glad modtager han nu denne forskyldte Tribut. —
Men, du sørgende Flok, hvem halv han løfted fra Graven,
  Halv helbredt ved det ny, atter opvaagnende Haab!
Frygter du ei paany forat at falde, da Haanden, som holdt dig,
  Pludselig slipper dig, selv reven i Afgrunden ned?

O! men fatter kun Mod, og trøster jer, arme Forladte!
Plutos brændende Had sonte den Ædlestes Død.
Gjerne den sorte Tyran tillader hans Aand efter Døden
Vid at gaae, hvor den før, medens han levede, var.
Hjelpsom svæver den nu paa usynlige Vinger om Alle,
Som han paa Leiet forlod, vifter et trøstende Haab
Til det fortvivlende Mod, og rækker Asklepios Bæger,
Nu, som ofte tilforn, fyldt med en aandelig Drik.
Virk da, kraftige Aand! Ei Legemets Død dig forhindre
I at ende det Værk, som du begyndte med Held!
Siden gak til din Fred i Elysiums Dal, hvor Hygæas
Slange, forvandlet til Krands, Evigheds høie Symbol,
Venter din Isse! Farvel! Fred være med Sjælen i Himlen,
Og i Jorden dit Støv finde den ønskede Fred! —
Dig, o sildige Høst, med din Krands af falmede Astre,
Dig, nu herskende Drot, helliger Musen sin Sang;
Rigt med bruunlige Løv du bestrøer den ædleste Aske;
Lad mit sørgende Blad hvile paa Graven hos dit!



Albertine Saint-Aubain.

Juletid, du Glædens Bringer,
Ventet af de Store, som de Smaa,
Du som paa Uskyldighedens Vinger
Hilser hver en Vraa!

Altid ei din Liliestengel
Vinker Engles Glæde til os ned;
Stundom henter du vel her en Engel
Til din Himmels Fred.

Ak! din unge Stjerne tindrer
Paa en Moders taarefulde Kind.
Hver en Fryd, hun ved din Glands erindrer,
Saarer hendes Sind.

Gaa forbi med bortvendt Mine,
Høitid, som tilforn os Glæder gav!
Skjul dit Festens Lys, naar Albertine
Føres til sin Grav!

Flyv til lykkelige Steder,
Hvor du ventes med din hulde Lyst;
O men nærm dig stille Den som græder!
Bring en venlig Trøst!

Siig: vort Haab med Sorgen mødes
Ved den Tabtes vinterlige Grav;
Hviſk: at Festen, da vor Frelser fødes,
Hende Frihed gav.



Henrik Gerner v. Schmidten.

Til Sanggudinden.

Musiken af Lyngbye.

O Sangens Musa, du som lønner
Din Dyrker med din Gunst!
Paany dig bringe Musasønner
En Skjærv af Musers Kunst.
Du lytter til de Toner blide,
Som stige fra vort Chor;
Men Harpen er, o Pieride,
Behængt med Sørgeflor.

Naar fra din Vei, hvor Stjerner tindre,
Du ned paa Jorden seer,
Du skuer her en Yndling mindre,
Men hist en Yndling meer.
Den Ædle, som din Kunst erkjendte,
Din Skjønhed dybt forstod,
Han hjem til Idealet vendte,
Da Schmidten os forlod.

Den gaadefulde Magt, som fængsler
Ved rhythmisk Harmonie,
Som vækker uforstaaede Længsler
Ved Sang og Poesie,
Den ved sin Trolddom hain bevæged,
Ei blot hans Hjerte huld,
Thi kjækt med Tankens Stempel præged
Han Følelsernes Guld.

Til Musers Løn han selv ei beiled,
Men hver en Digterkrands
Sig i hans Tankes Havblik speiled,
Med uforandret Glands.
Han hæved ei sin sagte Stemme
Til Pieriders Lyst,
Men til det Skjønnes Magt at fremme
Han savned aldrig Røst.

O Musa! du har løst hans Læbe.
I dine Søstres Chor
Nu synger han hvad vi kun stræbe
At synge her paa Jord.
Lad Hymnen vinde dine Kroner,
Som værdig Daphnes Løv;
Men vi kan ene Klagetoner
Dig offre ved hans Støv.



Paul Martin Møller.

Vor tabte Ven! Vi til det Maal dig bringe,
Hvortil Enhver skal bringes hen tilsidst;
En Sang til Afsked end vi lade klinge,
Og skilles fra dig for en liden Frist;
Thi Sjælens Udtryk, som dit Blik os viste
I munter Skjemt, som og i Alvorsord,
Nu bæres bort i denne sorte Kiste,
Hvori det ædle Præg skal vorde Jord.
Et tungt Farvel er nu vort sidste Svar
Paa hver en Tanke, som du fremkaldt har.

Men hisset toner dig et Svar imøde,
Din Gaade løses ved den bedre Strand,
En Engel peger mod en Morgenrøde,
Hvori du seer Udødeligheds Land.
Den Spire, som du fik, til Tankevinger,
Men som for os du vikled halvt kun ud,
Nu voxer mægtigt frem og did dig bringer,
Hvor du skal see og fatte skal din Gud;
Hver Traad, som Tiden afbrød i dit Værk,
Skal Evigheden spinde stor og stærk.

Men vi, som end til Livets Veie bindes,
Hvorfra du bortgik under Venners Graad,
Ved Tanken om dit Jordeliv skal mindes
Om ærlig Stræben og om mandig Daad.
Og du skal mindes i de Qvad, du skabte;
De tidt skal over Sletten svæve hen;
De skal, mens Danmark sørger ved den Tabte,
Til Glæde over Danmark synges end,
Og samle deres Toner til et Baand,
Som knytter Danskes Hjerter til din Aand.



Ved Frihedsstøtten.

Bøndernes Sang ved Fredrik den Sjettes Lig.

O standS, før Banen Du forlader!
O stands her paa Din sidste Gang!
Vi bringe Dig, o Landets Fader,
En simpel, men erkjendtlig Sang!
Her Mindet om vor Frihed staaer, —
Din Kongedaad før Kongeaar.

Mens vildt de røde Fakler brænde,
Seer Nattehimlen roligt ned,
Og rige Stjerner Klarhed sende,
Som Lysets Bud om Evighed.
Du selv, som løste Trældoms Baand,
Du selv er hist en frigjort Aand.



Carl Borchorst.

Slide Dagen hen med stadig Møie,
Offres for dens Pligt i tunge Kaar,
Møde, naar dens Arbeidsklokke slaaer,
Flye dens Nydelser med trættet Øie,
Ikke høste nogen synlig Løn
For sin Gjerning, kun i Stilhed øvet:
Saadan var din Lod, du Støvets Søn,
Hvem nu Herren kaldet har fra Støvet.

„Hvo var han, for hvem en Harpe sørger?
„Hvilken Abkomst fik hans Navn til den?" —
Han var tro som Broder, Søn og Ven,
Det er Svaret til Enhver, der spørger. —
„Intet Andet!" siger man maaskee:
„Sligt jo sees paa hver en Gravsteen prange." —
Men med større Ret man ei vil see
Ordet sat paa nogen af de mange.

Og for hvem tør vel en Harpe klage
Heller end for Toners tabte Ven,

Som til deres Ære frit gav hen
Alle Kræfter, uden at forsage? —
Synger ham til Ro, ukjendte Smaa,
Armods Børn, forældreløse, ringe,
Som ved ham at hæve jer formaae
Over Livets Nød paa Sangens Vinge!

See, han selv kan jo ved eder lignes:
Knap bemærket, nøie kjendt af Faa,
Maatte han med Tillid eensom gaae,
Kun i Arbeid maatte han velsignes.
Solen har for Alle samme Skin,
Men forskjelligt Dagværk at bebude:
Ham bød Livet til sin Nødtørft ind,
Ved dets gyldne Fester stod han ude.

Lykkens Gaver blomstersmykke Livet;
Guders Yndling Den sig prise kan,
Hvem paa Vuggen alt en Talisman
Af en venligsindet Fee blev givet.
Salig dog er Den, som Livet fik,
Ringe Part i Lykkens ødsle Gave.
Du, som fattig fra dens Deling gik,
Tag din Deel i Paradisets Have!



Mathilde Martensen.

Nu er det Hviletid; alt Løvet falder,
Og Dagen tvinges af den stærke Nat;
Nu sine Børn til Ro Naturen kalder,
Dens Vesperklokke lyder huult og brat.

Den kalder ogsaa dig, du unge Qvinde,
Din Celle redes i den mørke Jord;
Du før saa Fagre tager Slør derinde,
Og i det store Kloster eensom boer.

Men i din Eensomhed er Een tilstede,
Som vaager ved din Seng; det er din Gud.
Fra dig til Dem, som ved din Bortgang græde,
Han selv i Kjærlighed vil bringe Bud.

Den unge Hustru og den unge Moder
Han greb ved hendes brudte Samfundsbaand
Og førte til sit eget Samfunds Goder.
Hviil i hans Favn og opstaa ved hans Haand!



Hans Christian Ørsted.

Componeret af N. W. Gade.

I.

I sidste Høst, da Løvet faldt,
Og bruned Havens aabne Gange,
Mens Vintren sig bebuded alt
Med sine Nætter, mørke, lange,
Da hasted Tanken mod den Sommer,
Der var for Ham beredt saa glad,
Til hvem i Chor det lød: Den kommer,
Snart hilser dig dens Fugleqvad.

Men ikke var paa Himlens Vei
End Foraarspunktet naaet af Solen,
Og end af Jorden bragtes ei
Den første Gave, Martsviolen,
Før Han, som skulde Glæde hentet
I Vaarens unge, friske Spor,
Var skilt fra hver en Glæde, ventet
Af denne Himmel, denne Jord.

Lyksalig dog den Mand, som var
Lig Stjernen, der fordunkler Brimlen,
Og i sin Nedgang staaer saa klar
Som i sit Høidepunkt paa Himlen!
Hans Minde knyttet er til Glandsen,
Der aldrig skiltes fra hans Navn,
Uvisnelig ham smykker Krandsen,
Som Pant paa Kjærlighed og Savn.

II.

Vor Lærer og vor Ven! o tag
Som Offer Fædrelandets Taare!
Dets Børn forsamle sig idag
Til sorgfuld Afsked ved din Baare,
Og snart Europa vil begræde
Det tunge Budskab om dit Savn,
Men under Taaren smiler Glæde
Ved Mindet om et elsket Navn.



Adelaide Grevinde af Bombelles,

født Brun.

De samle sig, lig underfulde Drømme,
De rige Minder fra en svunden Vaar,
Lig gyldne Skyer, som paa Himlen svømme,
Skjøndt Solen under Horizonten staaer.
Mon Phantasus sit Fyldehorn vil tømme
I Tryllekredsen, som hans Scepter slaaer?
De samle sig i stærke, tætte Klynger,
Og Dødens Budskab deres Liv forynger.

Hvor skal en vildsom Tanke helst sig fæste?
I dine Skove, dunkle Frederiksdal,
Hvor Skarer mødtes, for det Huus at gjæste,
Der vinkede fra Søen klar og sval.
Naar Rosentiden gav sin Skat tilbedste,
De flokkedes, for i den gjæstfri Sal
At mødes, skilles, sig uhindret sprede
Ved Søens Rand og mellem Havens Bede.

Da mødte dem et Syn paa disse Steder,
Og Alles Blikke fængsledes med Magt:
En ung og ædel Skikkelse dem træder
Imøde, hyllet i den hvide Dragt;
En blegrød Rose, som end Duggen væder,
Er tidt i Haarets gyldne Fletning lagt;
Et mildt Velkommen byder hun de Mange,
Der søge hendes Fjed i Havens Gange.

Og hvo var ei blandt Dem, hun kunde samle
Omkring sig og fortrylle deres Sands?
Her saae man Mænd og Qvinder, Unge, Gamle,
Saae Kongehusets straalerige Glands,
Udpræget Aand med dem, som endnu famle,
Og Høiheds og Fortjenesternes Krands,
Og unge Laurbær, fjerne fra at grønnes,
Der modnedes i Skyggen af den Skjønnes.

Thi Hun var smykket alt med Daphnes Kroner,
De bragtes af Europas første Mænd,
Hvem hendes Minespil og Ord og Toner
Til undrende Begeistring reve hen.
Og hendes Priis blev hørt fra Digterthroner,
Og mange Tungemaal forkyndte den;
Berømtheds Krands, Tribut fra fjerne Lande,
Var slynget om en attenaarig Pande.

Og Danmarks Digtere, de to, de store,
Som i usalig Tvedragt skiltes ad,
I deres Sange kan dog Verden spore,
At her forsvandt Uenighed og Had.
Til Hendes Fane de dog Begge svore,
For Hendes Fod de lagde Hver sit Blad,
Og Hende nær, ret som ved Orpheus Strænge,
Det Stridende foreente sig saalænge.

Ak! Hun, som kunde Digterne besjæle,
Berømtheds, Ungdoms, Skjønheds Straalevæld,
Det Hele gjemmes nu bag trange Fjæle,
Det Hele hviler i et Gravcapel.
Og Digterne, der sang om hende, dvæle
Nu selv bag Underverdnens haarde Fjeld:
Den Ringeste kun bleven er tilbage,
For hendes Støv at hilse med sin Klage.

Dog ei til Støvet jeg min Sang vil binde,
Ei til en Ligfærd bringe den som Krands.
Langt hellere, min Ungdoms tro Veninde!
Jeg tænker Dig i uforandret Glands,
Hvor Intet, som er ædelt, kan forsvinde,
Og Intet, som stod præget for Din Sands,
Hvor Natten, som for evigt nu Dig fjerner,
Er Himlens Dyb med Evighedens Stjerner.



Sølyst.

Nu hviler Sneen over Haven,
Dens Lindes Top, dens Rosers Bed,
Men Sneen dækker ogsaa Graven,
Hvor Stedets Herre sattes ned.
Naar Solens Straaler atter spille
Paa gjenfødt Løv, hvor Lunden staaer,
Der skygger om Emilies Kilde,
Han selv ei under Skyggen gaaer.

Hvad har Naturen her ei givet?
Her unge Buske, gamle Træer
Forkynde Velbehag ved Livet,
Og Fred og Mildhed aande her.
Men Døden gik i disse Gange,
Urørt af Stedets Mildheds Aand,
Og kaared under Fuglesange
Sit Offer med sin strenge Haand.

Og Herren under høie Lofte
Til snevre Rum blev flyttet hen,
Og ikke skifted Dagen ofte,
Før alt hans Ungdoms bedste Ven
Med ham gik Veien til de Døde.
Nu stander Sølyst uden dem,
Det store Huus med Eet blev øde,
Og øde blev det mindre Hjem.

Snart vil dog atter Flora smykke
Sin gamle, kjære Skov og Vang,
Og Svalen under Taget bygge,
Og Finken qvidbre Morgensang,
Og Sundets Bølgers dybe Brummen
Omsuse Høiens Bøgesal,
Og Biers og Libellers Summen
Den lange, bugtede Canal.

Og atter af de salte Vande
Vil Maanen hæves over Strand,
Og atter vil Capella stande
Som Vartegn over Hveens Land,
Og Duggens Draaber sagte trille,
Som Nattens tusindslebne Speil,
Mens i det Fjerne glide stille
De hvide, svagtbelyste Seil.

Men da skal Tanken see tilbage
Mod Ham, som elskte disse Træer,
Og tungt skal Vennerne beklage,
At ei de samles om ham her.
Hans sjeldne Virken Verden kjender,
Det sjeldne Præg af al hans Id,
Men sjeldnest er, at han mod Venner
Var trofast i en troløs Tid.

Flyv, lille Svale, fra det Fjerne,
Søg, Troskabs Fugl, dit vante Sted;
Straal, gyldne Maane, klare Stjerne,
I lyse Sommernætter ned!
Som om du end besad den Gode,
Ifør dig, Sølyst, al din Glands;
For Ham, som i din Løvsal boede,
Bring hvert et Aar din første Krands!





